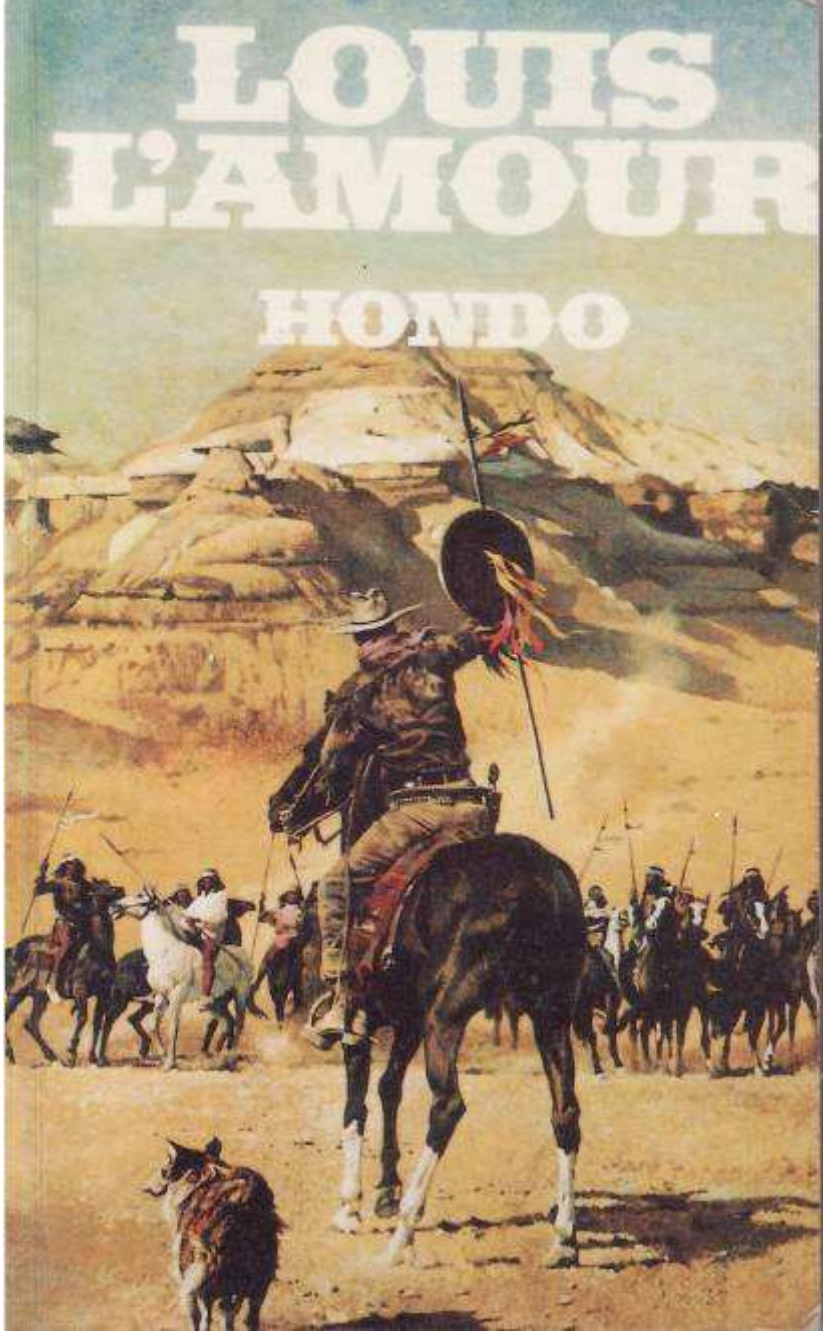
LOUIS
L'AMOUR
HONDO

Louis L’Amour

„Řekl bych o sobě, že jsem člověk, který využívá tradičního ústního podání – jako trubadúr, vesnický vypravěč, nebo muž, sedící se svými příběhy ve stínu táborového ohně. Byl bych rád, aby si mě lidé pamatovali právě takhle. Jako vypravěče. Jako dobrého vypravěče.“

Těžko by se našel spisovatel, který by byl doma ve světě, který stvořil, jako právě Louis Dearboron L’Amour. Nejenže byl fyzicky zdatný natolik, že mohl zastat role drsných mužů, o kterých psal, ale on navíc doslova, jak říká, „kráčel místy, kudy kráčely mé literární postavy“. Směs osobních zkušeností a jeho vášnivý historický průzkum vybavily L’Amoura výjimečným porozuměním a znalostí lidí, událostí i tajemství americké divočiny, a to vše se stalo značkou jeho popularity.

Louis L’Amour byl irsko-francouzského původu a své předky mohl v severní Americe vysledovat až skoro k roku 1600. Mohl sledovat i to, jak postupovali směrem na západ – byli vlastně vždy v pohraničí. Jako hoch, který vyrůstal v Jamestownu v severní Dakotě, vstřebal a nasál do sebe všechno z průkopnického dědictví své rodiny, co jenom mohl, včetně vyprávění svého pradědečka o tom, jak jej skalpovali válečníci Siouxů.

Poháněn nenasytnou zvědavostí a touhou po rozšíření vlastních obzorů, opustil Louis L’Amour v patnácti letech domov. Pak prošel celou řadou zaměstnání; byl například námořníkem, dřevorubcem, ošetřovatelem slonů, stahovačem dobytka, námezdním horníkem, důstojníkem protitankových oddílů za

druhé světové války. Během svých „toulavých dnů“ také obeplul svět na nákladním parníku, plavil se na arabské plachetnici po Rudém moři, ztroskotal u indických břehů a ztratil se v Mohavské poušti. Jako profesionální boxer zvítězil v jedenapadesáti z devětapadesáti utkání, ke kterým nastoupil, pracoval jako novinář a lektor. Byl také nenasytným čtenářem a sběratelem vzácných tisků, Jeho vlastní knihovna obsahovala 17 000 svazků.

Louis L’Amour říká: „Chtěl jsem psát snad už od okamžiku, kdy jsem začal mluvit“. Získal široké čtenářské publikum díky svým průkopnickým a dobrodružným povídkám, které uveřejňoval v různých zábavných časopisech. Teprve potom vydal v roce 1953 svůj první román – „Hondo“. Z více než stovky jeho dalších románů je každý někde v tisku. Na světě je v oběhu přes 230 miliónů exemplářů jeho knih. To jej řadí k nejúspěšnějším a nejprodávanějším autorům v dějinách moderní literatury. Jeho romány byly přeloženy do dvaceti jazyků a více než 45 jeho děl, ať už povídek či románů, bylo natočeno pro film nebo televizi.

V roce 1983 byl Louis L’Amour, držitel mnoha literárních poct a cen, odměněn jako první americky romanopisec Národní zlatou medailí, kterou mu udělil za celoživotní dílo Kongres Spojených států. V roce 1984 mu prezident Reagan udělil Medaili svobody.

Louis L’Amour zemřel 10. června 1988. Jeho žena Katy a jejich dvě děti Beau a Angelika udržují L’Amourovu tradici tím, že dávají do tisku stále nové knihy, kterých autor napsal ještě za svého života pro nakladatelství Bantam tolik, že budou vycházel

pravděpodobně do konce století.

Louis L'Amour

Hondo

TALPRESS
Praha 1992

© 1983 by Louis and Katherine L'Amour Trust
Cover © 1983 by Lou Glanzman
Translation © Tomáš Hrách, 1992

Publikováno po dohodě s nakladatelstvím
Bantam Books
A division
of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.
Všechna práva vyhrazena

ISBN 80-900630-8-X

1. kapitola

Pohrával si s cigaretou v ústech, vychutnával chuť tabáku a mhouřil oči proti slunci. Jeho jelenicová košile spálená sluncem a promáčená potem a mnoha dešti páchla zatuchlinou a stářím. Jeho džíny už dávno vybledly natolik, že jejich barva splývala s okolní pouští.

Byl to velký muž se širokými rameny a úzkou tváří pouštního jezdce s tvrdými kostmi. Nic měkkého byste v něm nenašli. Tvrdost v něm hluboko zakořenila; nebyl sice krutý, ale přesto byl rychlý a nebezpečný. Jestli se v něm ukrývaly nějaké zásoby něhy, byly ukryty hluboko a pečlivě střeženy.

Už uběhla hodina a žádný prach se neobjevil; z toho usoudil, že ho čekají potíže. Zastavil poblíž hřebenu, právě tak, aby přes něj mohl vidět; koně ukryl za tmavým keřem jalovce, kde byl neviditelný pro každého, kdo se nenacházel v jeho bezprostřední blízkosti.

Bylo horko a bezvětří. Pot mu stékal po tvářích a pod košilí dolů po těle. Ten prach mohl znamenat jen písečný vír nebo jezdce… a tohle vír určitě nebyl.

Prach se objevil, chvíli se přibližoval a pak zmizel; to znamenalo, že ani on nezůstal nepovšimnut.

Jestli to byli běloši a báli se střetnutí, schovávají se teď v nějakém vyschlém korytu; jestli to byli Apači, budou se snažit se k němu dostat.

Pečlivě prohlížel terén před sebou: začal na horizontu a pokračoval směrem k sobě. Nevynechal

ani jeden kámen, křoví nebo skalní římsu. Ale už neviděl žádný zvířený prach, neslyšel žádný zvuk a nezahlédl žádný pohyb.

Nehýbal se. V takové situaci byla trpělivost něčím víc než pouhou ctností: ona jediná umožňovala člověku přežít. Často ten, kdo se pohnul první, také jako první zemřel.

Hondo Lane vytáhl své kuřácké nádobíčko a ubalil si další cigaretu. Když škrtl zápalkou, podržel ji mezi jalovcem, aby plamínek nebyl vidět. Pořádně si šlukl a znovu obrátil zrak k prostranství před sebou.

Divoce vypadající podvraťák, který šel s ním, si lehl na zem pod jalovcové houští o pár metrů dál. Pes byl velký a vyhublý od věčného běhání.

Bylo vedro. Na mosazně zbarveném nebi se prohánělo několik zbloudilých mráčků připomínajících zralou bavlnu, které na tváři pouště občas obtiskovaly svůj stín.

Nic se nehýbalo. Byla to vzdálená, zapomenutá země, země béžově šedého ticha a dlouhých vzdáleností, kde se oko posouvalo k horizontu, aniž by cokoli zahlédlo, aby se nakonec ztratilo v pustině oblohy. Jediným pohybem široko daleko byl pomalý let káněte v dálce.

Přebíhal očima po hřebenu. Po jeho pravici leželo mělké sedlo, které by si člověk logicky vybral, kdyby chtěl přejít hřeben, aniž by se odrážel od oblohy. Bylo to logické, ale moc průhledné. Přesně na takové místo by si Apač dal pozor.

Pod hřebenem posetým bludnými balvany rostlo jalovcové houští; dostat se k němu by mu netrvalo ani minutu. Kdyby si dal na čas a neu-

poutal jejich pozornost rychlými pohyby, nemuseli by si ho vůbec všimnout.

Neuvažoval o tom; spíše mu to automaticky napověděly jeho dlouholeté zkušenosti se životem v divočině.

Hondo Lane přešel přes hřeben a když dorazil k jalovcům, na chvíli se zastavil a sledoval krajinu. Instinktivně tušil, že ti jezdci byli Apači a že teď jsou někde poblíž. Ale pes na sobě nedával nic znát.

Trochu se v sedle uvolnil a zarazil koně, který ucítil vodu v nedaleké řece a byl celý dychtivý se k ní vydat.

Dokouřil cigaretu, típl ji a hodil do písku; poté se vydal na cestu napříč svahem. Vytáhl z pouzdra svou winchesterovku a položil ji přes sedlo. Vittoro odešel se svými bojovníky z rezervace a to mohlo znamenat cokoli. Hořely poradní ohně a mezi Jednotlivými tábory panoval čilý pohyb. Meskalerové lovili spolu s Mimbreni a po celém pohraničí letěly poplašné zvěsti.

Hondo Lane cítil, že problémy na sebe nedají dlouho čekat.

Před ním ležela řeka. Věděl, že teď po deštích bude plná vody a na některých místech bude třeba plavat. Lanovi se to vůbec nelíbilo. Od posledních dešťů narazil na stopy několika skupin Apačů, kteří jeli bez žen a dětí: z toho koukal nějaký nájezd. Nejspíš to byli mladíci, kteří chtějí získat pár skalpů nebo krást koně.

Po svahu se spustil dolů k řece; věděl, že přechodu přes řeku se nevyhne. Kryl se, jak jen mohl, a často měnil směr: nejprve namířil ke slibně vypa-

dajícímu písečnému výběžku, který se zakusoval hluboko do řeky, ale když už byl blízko, najednou se obrátil a zajel za skupinu vrb a topolů, v jejichž stínu vjel pomalu a bez cákání do vody.

Pes šel za ním a přešli řeku společně. Sotva hřebec vystoupil na břeh, zaslechl Hondo zadrnčení luku a ucítil, jak se hřebci po zásahu svírají svaly. Když kůň začal padat, Hondo Lane se odkutálel stranou.

Dopadl na rameno a odvalil se za vyplavenou kládu. Když se zastavil, vyhlédl zpoza tlustého konce klády s puškou připravenou k výstřelu. Spatřil, jak se před ním mihlo něco hnědého; pohnul prstem a puška mu v rukou poskočila. Zaslechl plesknutí střely, která zasáhla cíl, a za chvíli uviděl Apače, který se vykutálel z křoví s očima zírajícíma do slunce.

Když vystřelil, přesunul se do nové polohy v trávě, kde byl téměř absolutně nekrytý. Čekal.

Hondo si otřel zpocené dlaně o košili a zamrkal, aby vyhnal pot z očí. Písek pod ním byl horký a slunce ho pálilo do zad. Ucítil svůj zatuchlý pot smíšený s pachem tabáku, koní a kouře, který byl pro něj typický.

Na zápěstí mu přistála moucha; slyšel, jak voda bublá mezi kameny. Kolem něj ležely rozházené šedivé větve dávno odumřelého stromu. Rameno ho brnělo.

Nic se nehýbalo: jenom nějaký ptáček se chtěl posadit na křoví a zničehonic se obrátil jinam. Byla to jen malá houštinka, ale Hondo se rozhodl, že zkusí štěstí. Rychle vypálil do křoví, každou ránu na jiné místo. Zaslechl slabý výkřik a vy-

střelil znovu.

Překulil se zpátky na své původní místo, počkal chvíli a pak vyhlédl zpoza klády. Viděl nohu obutou v mokasínu, jak se v křeči zarývá do země a pak se pomalu uvolňuje.

Byli ti Indiáni jen dva nebo jich bylo víc? Ležel tiše s nastraženýma ušima. Noha s mokasínem zůstala na místě. Na větvi poblíž něj se objevila malá ještěrka a zírala na něj svýma velkýma očima. Srdíčko jí bušilo a tlamičku měla doširoka rozevřenou. Osušil si dlaně a hodil kamenem do houští vzdáleného asi deset metrů. Slyšel, jak kámen dopadl, ale žádný další zvuk se neozval.

Zřejmě jich víc nebylo. Měl sucho v ústech a zoufale se potřeboval napít. Přesto raději počkal, protože nechtěl riskovat. Trpělivost Apačů znal až příliš dobře.

Teprve po několika minutách se vyplížil zpoza klády a prohlédl si bojiště. Apač ležel na zemi se zády potřísněnými krví, která se v palčivém odpoledním slunci rudě leskla.

Hondo Lane vstal a přešel k němu. Kulka zasáhla Indiána do prsou, prolétla tělem a vyšla ven dolní částí zad: přitom přerazila páteř.

Hondo spustil hlaveň k zemi, sundal si klobouk a kapesníkem si utřel čelo. Znovu se podíval na ležící Indiánovo hnědé tělo a pak pohlédl na druhého. Oba byli mrtví… nebylo by dobře se tady zdržovat.

Pes si lehl pod strom a sledoval jej. Hondo došel ke svému mrtvému koni, sundal s něj sedlo, uzdu a sedlové tašky. Byly těžké, ale svázal je dohromady, hodil si je přes záda a vydal se rov-

noměrnou chůzí mezi stromy. Pes vstal také a pustil se za ním.

Když dorazil k říční zátočině, vstoupil Hondo Lane do vody a zamířil proti proudu. Když mu voda sahala po kolena, obrátil se a pokračoval asi půl míle po proudu. Pak vylezl z vody a šel dál po kamenech nakupených podél břehu; když kameny skončily, vydal se znovu opačným směrem. Se zručností rodilého Apače využíval každé příležitosti, jak skrýt své stopy. Nakonec se ocitl u hřebenu, který chtěl obejít.

Slunce zapadalo a stíny kopců se prodlužovaly, ale Hondo neměl ani pomyšlení na odpočinek. Pokračoval v cestě podél hřebenu a vzdálenost určoval podle hvězd. Teprve dvě hodiny po západu slunce konečně shodil své břemeno na zem a promnul si rameno.

Zastavil se přímo uprostřed skupinky kamenů rozeseté mezi řídkými borovicemi. Kameny lemovaly proláklinu, která ležela o dobrých deset stop níže než okolní kopce. Rozložil si pod stromem přikrývky a rychle povečeřel sušené hovězí s chlebovými plackami. Poté se zabalil do deky a usnul.

Procitl na úsvitu. Neprobouzel se postupně jako ostatní lidé: byl okamžitě při plném vědomí, s otevřenýma očima a nastraženýma ušima. Podíval se na psa; ležel několik metrů od něj s hlavou položenou na tlapkách. Hondo se uvolnil a rychle sbalil přikrývky. Letmo zkontroloval okolí z okraje prolákliny a nasbíral pár suchých větví.

Ohýnek rozdělal pod borovicí, aby se i to málo

kouře rozptýlilo při průchodu větvemi. Uvařil si kávu, pojedl trochu sušeného masa a placky a pak odstranil všechny stopy po ohni; celé místo ještě pokryl listím a pískem. Pečlivě zlikvidoval všechny náznaky toho, že zde někdo tábořil, načež si znovu hodil přes ramena sedlo a brašny a vydal se na další cestu podél hřebenu.

Ráno bylo chladné. Šel pravidelným krokem a jen občas se zastavil, aby si krátce odpočinul. V jeho štíhlém těle spáleném sluncem a vysušeném větry nebylo nic, co by mohlo žárem roztát. Posléze uslyšel cvrlikání ptáků a vydal se po zvuku. Nalezl mělkou prohlubeň ve skále plnou vody. Lehl si na břicho a pil; pak vstal a k vodě se vrhnul pes, který ji lemtal dychtivě, ale obezřetně.

Mezi skalami u vody si Hondo Lane vykouřil cigaretu a znovu se rozhlédl po krajině, jestli neuvidí nějaký podezřelý pohyb. Po obloze občas přelétlo káně a v dálce se toulal osamělý kojot; to bylo vše. Znovu se napil, hodil si sedlo přes rameno a šel dál.

Náhle se zastavil: narazil na stopu okovaného koně. Stopa byla už několik dní stará a vypadala na to, že ji zde někdo zanechal ještě před deštěm. Zbývalo z ní málo kromě obrysů. Hondo zamyšleně prohlížel terén kolem sebe. Tohle nebylo místo, kde by člověk mohl narazit na jezdce. Neobjevil by se tu ani žádný voják, pokud by ovšem nebyl na průzkumu.

Když si znovu hodil na záda sedlo, Hondo sledoval stopy a našel dva další otisky; pak stopu ztratil v místech, kde ji déšť spláchl. Nakonec se rozhodl otočit se o devadesát stupňů a přejít přes

mělké údolíčko k místu, odkud bude mít lepší rozhled.

Ještě dvakrát narazil na stopu téhož okovaného koně a pak jeho pes znenadání ztuhl.

Hondo si lehl do řídké trávy mezi rozházenými kameny, za které ukryl své sedlo. Nehýbal se. Také pes ležící o pár metrů dál se ani nepohnul. Jen tiše vrčel.

„Same!“ Hondo rychle zašeptal velitelským tónem. Vrčení utichlo.

Po několika minutách před sebou zaslechl pohyb. Jela tam skupina Apačů ve směru přibližně rovnoběžném s jeho. Ani teď se nepohnul; dokonce se snažil nedívat se na ně přímo, aby nepřilákal jejich pozornost.

Bylo jich devět. Na takovouhle vzdálenost by neměl žádnou naději. Než by ho dostali, mohl by tak tři čtyři vyřídit, ale víc ne. Kromě toho se neměl kde krýt. Před vyzrazením ho mohla zachránit jen naprostá nehybnost a neutrální barva jeho oděvu.

Poslouchal. Indiáni mlčeli. Slyšel pouze šelest koňských kopyt v drsné trávě a občasné cvaknutí o kámen. Pak zmizeli.

Několik minut počkal, vstal a pustil se křížem přes jejich dráhu; stále přitom sledoval stopy okovaného koně. Všechny pocházely ze stejné doby. To znamenalo, že se v této oblasti pohyboval bílý jezdec, a dost možná, že tu ještě někde je. A jeden jezdec může znamenat další.

O pár mil dál hřeben znenadání zmizel a Hondo hleděl do hluboké kotliny, na jejímž dně stála malá farma. Kotlina byla velmi tichá, mírumilovná, plná

zeleně. S povzdechem se pomalu pustil dolů po svahu.

Pod ním si u odřených klád ohrady na dobytek hrál malý chlapec. Zřejmě ho najednou vyrušil nějaký zvuk, protože zvedl hlavu a podíval se do svahu na kráčejícího muže.

„Mami! Mami!“

Ve dveřích domu se objevila žena a rukou si clonila oči. Došla k dítěti, chvíli s ním mluvila a společně sledovali příchozího. Šel stále pomaleji; únava posledních dní a tíha břemene nakonec udolaly i jeho železné svaly. Žena chvilku zaváhala, potom se rychle otočila a vběhla do domu.

Na kolíku na zdi visel v pouzdře velký kolt typu Walker. Vytáhla těžkou zbraň z pouzdra a položila ji pod utěrku na stole, aby ji měla pěkně po ruce. Vrátila se ke dveřím a položila dítěti dlaň na hlavu. „Necháš mluvit maminku,“ řekla klidně. „Zapiš si to za uši.“

„Ano, mami.“

Hondo dorazil na konec svahu a zvolna mířil ke stavení. Jak se přibližoval, přejížděl očima dům, ohrady a otevřený přístřešek, ve kterém byla vidět kovadlina, výheň a nějaké to nářadí. Všechno si obezřetně prohlížel; ani žena s dítětem ve dveřích nedokázala rozptýlit jeho podezření.

„Pamatuj si,“ zašeptala žena, „že máš být ztícha!“

Hondo shodil sedlo na zem pod přístřeškem; když k němu žena a dítě zamířili, smekl klobouk a otřel si tvář. „Dobré ráno, paní. Nazdar, synku.“

„Dobré jitro. Vypadá to, že jste měl problémy.“

„Jo. Před pár dny jsem přišel o koně, když jsem utíkal před Indiány. Dneska v noci jsem tábořil nad Llanem.“ Pokynul směrem k psovi. „Potom tady Sam ucítil další Apače, tak jsem si řekl, že bude líp, když do toho ještě trochu šlápnu.“

„Proč? S Apači přece žijeme v míru. Máme s nimi smlouvy.“

Hondo její poznámku ignoroval: rozhlížel se přitom po stájích. V ohradě stálo několik koní. „Jistě, paní, ale teď bych potřeboval koně – půjčit nebo koupit. Můžu vám zaplatit americkými bankovkami. Jinak se jmenuju Lane a vozím depeše pro generála Crooka.“

„Já jsem Loweová. Angie Loweová.“

„Můžete mi prodat nebo půjčit koně, paní Loweová?“

„Jistě. Mám tu ovšem jenom tažné a kromě nich ještě dva, jenže ti jsou jenom napůl zkrocení. Honák, který s nimi dělal, se bohužel zranil a musel do města.“

Společně došli k ohradě. Dva koně byli mustangové, divocí a neposlušní. Hondo Lane obcházel kolem a pozorně si je prohlížel. Byla to dobrá zvířata.

„Škoda že tu není manžel, aby vám pomohl. Má bohužel nahoře v kopcích práci s dobytkem. Samozřejmě, musel odjet zrovna, když máme návštěvu.“

„Rád bych se s ním poznal, paní.“ Podíval se na chlapce, který se přibližoval k Samovi. „Na tvém místě bych toho psa nehladil, chlapče. Nemá to rád. A teď, když mi dovolíte, paní, bych si ty koně rád vyzkoušel.“

„Prosím. Zatím vám udělám něco k jídlu. Musíte mít hrozný hlad.“

Lane se usmál. „Díky. Něco bych si dal.“

Před vstupem do ohrady Lane chvíli váhal. Všude kolem čekala spousta neudělané práce. Všechny ty drobnosti, které má obvykle na starosti muž, zřejmě nedělal nikdo. Poslední deště podemlely stodolu a vyhlodaly díru v základech. Při dalším dešti se otvor ještě zvětší. Bylo by třeba ho ucpat a vodu odvést do říčního koryta.

Ubalil si cigaretu, zapálil ji a opřel se o ohradu. Oba mustangové se pohybovali obezřetně a ucukávali před lidským pachem. Měli dobrou postavu a zdálo se, že budou silní a rychlí. Jeden z nich se mu zvlášť líbil: byl to tmavý, silný kůň, který měl stále ještě chundelatou zimní srst.

Lane vešel do ohrady s provazem v ruce a s cigaretou, která mu visela z koutku úst. Koně před ním utekli ke vzdálenější stěně ohrady. Sledoval je, jak se pohybují; pohyby hřebce se mu líbily.

Zahodil cigaretu a začal ke koním tiše mluvit. Věděl, že chlapec se opírá o ohradu a zaníceně ho pozoruje. Začal se zvedat prach; Hondo roztočil laso. Hnědý hřebec trhl hlavou, koulel očima a snažil se z dosahu lasa uniknout.

Hondo se usmál; kůň se mu začínal zamlouvat. Znovu na něj promluvil a přibližoval se. Potom rychle, lehce a zručně vrhl laso. Dopadlo přesně na mustangovu hlavu a kůň se nervózně zastavil. Věděl už tedy, jak chutná provaz; zatím ho ovšem nikdo nepoučil o tom, co je to sedlo.

Hondo vedl koně k ohradě, konejšil ho a hladil po krku a bocích. Mustang byl zpočátku celý vy-

děšený a teprve postupně se uklidňoval. Nakonec zkusil Hondoa zvědavě očichat, ale když mu Hondo sáhl na čumák, rychle ucukl.

Hondo pomalu došel k ohradě a prolezl mezi kládami. Vzal si své sedlo a uzdu a hodil je na zem vedle koně. Chvíli na něj mluvil, pak ho pohladil rukou po zádech a hodil mu přes ně sedlovou pokrývku a posléze sedlo. Po chvíli vzpírání kůň neznámé břemeno přijal.

Když se díval na koně, zahlédl Hondo Angie Loweovou, jak ho pozoruje ze dveří.

Nechal uzdu i sedlo na koni, aby si na ně zvíře zvyklo, a vyšel z ohrady. Postavil se poblíž chlapce a sledoval očima horizont. Zvláštní věc – žena s dítětem tady, uprostřed apačského území!

Náhle ho něco zaujalo: vyrazil směrem ke stáji, chvíli obcházel po břehu říčky a pak zamířil zpět k stavení. Jediné stopy široko daleko patřily jemu. Znovu si zamyšleně prohlédl kopce a vstoupil do domu.

Na lavičce vedle dveří leželo umývadlo, čistý ručník a tyčinka podomácku vyrobeného mýdla. Sundal si klobouk a košili, umyl se a učesal. Když si znovu navlékl košili, vešel dovnitř.

„Pěkně to voní, paninko," poznamenal s pohledem na plotnu. „Jednoho unaví, pořád si vařit sám."

„Škoda, že muž musel zrovna dneska do kopců honit ta ztracená telata. Určitě by si rád s někým popovídal. Máme tu rádi společnost."

Lane odsunul židli a sedl si k talíři a hrnku. „Je to tu dost opuštěné. Zvlášť pro ženu to asi musí být nuda."

„Mně to nevadí. Vyrostla jsem tady."

Sam se objevil u dveří a po krátkém zaváhání opatrně vstoupil. Lehl si, ale přitom stále sledoval Hondoa. Vyhlížel nepřístupně a nebezpečně. Tenhle pes sotva mohl v někom probudit náklonnost – snad jen svou oddaností. Oba, muž i pes, si byli zvláštním způsobem podobní: nezkrotní, zrození a vychovaní k boji, ošlehaní horkým větrem a vytrénovaní dlouhými cestami v poušti, nedůvěřiví, nebezpeční… a přece se spolu spřátelili.

„Co můžu dát vašemu psovi?“

„Nic, díky. Postará se o sebe sám. Dohoní každého králíka, který se mu nachomýtne pod čumák.“

„Mně by to nevadilo.“ Obrátila se zpátky k plotně a zvedla talíř, aby do něj naložila zbytky.

„Když dovolíte, paní, byl bych radši, kdybyste ho nekrmila.“

Otočila se na něj se zvědavým pohledem. Čím déle měla tohoto muže na očích, tím podivnější jí připadal, ale v jeho blízkosti zakoušela zvláštní pocit bezpečí. Nepodobal se nikomu, koho znala, a to bylo v této zemi podivných a nebezpečných lidí co říci.

Také se pohyboval úplně jinak než ostatní: vždy lehce a jakoby líně, ovšem s obezřetností a úsporností, která byla s vnější lehkostí jeho pohybů v příkrém rozporu. Zdálo se jí, že je to člověk, který neustále očekává potíže; nikdy je nevyhledává, ale je na ně vždycky připraven. Oči jí sklouzly k opotřebovanému pouzdru s dobře udržovaným koltem. Obojí neslo stopy častého používání.

„Myslím, že vám rozumím. Nechcete, aby si zvykl dostávat jídlo od jiných lidí. V tom případě to

jen připravím a vy mu to můžete dát sám.“

„Ne, paní. Já ho taky nekrmím.“

Když zahlédl její pochybovačný pohled, dodal: „Sam je samostatný. Nikoho nepotřebuje. A chci, aby při tom zůstalo. Je to tak dobře.“

Přidal si ještě maso, brambory a omáčku.

„Každý přece někoho potřebuje.“

„Jistě, paní.“ Hondo pokračoval v jídle. „Smůla, že?“

Vrátila se k plotně a přiložila. Mátl ji, ale zároveň ji zvláštním způsobem přitahoval. Bylo to snad jen tím, že to byl muž? Že ona, jako žena, ho potřebovala? Nebo jen proto, že na farmě už dlouho chyběla mužská ruka?

Rozdmychala oheň, obrátila napůl prohořelé poleno a vrátila se ke stolu. Jedl pomalu a tiše, bez jediného slova; přitom nejedl dravě a neslušně, tak, jako většina mužů ze Západu, zvyklých na život v táborech a noclehárnách na rančích, kde nejsou žádné ženy.

Boty měl obnošené a ošoupané; na levém stehně byly jeho džíny odřené, jako by se o ně něco otíralo. Mohlo to být druhé pouzdro s koltem. Zatím byl první, koho viděla nosit revolver na pravé straně. Nosíval snad někdy dva? Nepřipadalo jí to pravděpodobné. Takových mužů nebylo mnoho.

„Vaříte výborně, paninko.“ Hondo odstrčil židli od stolu a vstal.

„Děkuji.“ Potěšilo ji to a své potěšení neskrývala. Rukama si uhladila svou jedinou slušnou zástěru.

„Ženská by měla umět dobře vařit.“

Zamířil ke dveřím; chvíli u nich zaváhal a prohlížel si dvůr, stromy, vyschlou říčku a kopce. Stál přitom těsně u dveří, částečně skrytý jejich závěsem před venkovními zraky. Pak si nasadil klobouk, otočil se a řekl: „Sám umím vařit docela dobře.“

2. kapitola

Odpoledne bylo horko a bezvětří. Chlapec se opíral o ohradu a díval se, jak Hondo Lane vyvádí hřebce vraty a vrací klády zpátky na místo. Z přístavku si přinesl pytel zrní a položil ho na sedlo. Hnědák se začal hrbit a vyděšeně se kradl pryč, ale když ho chtěl Hondo odvést, zaváhal jen krátce a poddal se.

Mustang byl na provaz zvyklý a možná ho už párkrát sedlali, avšak rozhodně ne často. Angie Loweová říkala, že na něm nikdy nikdo nejezdil, a Hondo nemohl ztrácet čas. Několikrát provedl koně okolo dvora, pak sundal pytel a několikrát koni sňal a znovu nasadil sedlo.

Podíval se na chlapce. „Takhle si na to zvykne," řekl. „Přijde na to, že se toho nemusí bát. To se musí koně naučit jako první: nebát se. Když pak zjistí, že člověk v sedle je jejich pánem, může se na nich jezdit."

Chvíli na koně mluvil, sejmul mu sedlo i uzdu a vrátil jej do ohrady. Udělal krok dozadu a pomalu, pečlivě si prohlížel okolní kopce.

Angie Loweová vyšla z domu; chlapec se vzdálil a začal sbírat suché větvičky zpod topolů.

„Překvapuje mě, že jste si vybral toho nejdivočejšího koně," poznamenala Angie. „Vždycky to byl rváč."

„Za koně, který se neumí rvát, bych nedal ani zlámanou grešli. Takový kůň vás nechá na holičkách, sotva přijde do tuhého."

Podíval se na hromadu dřeva a potom na chlapce, který nesl do domu plnou náruč dřívek.

„Asi by bylo dobře, kdybych vám za ten oběd nasekal trochu dříví.“ Zvedl sekeru a postavil na špalek poleno. Všiml si, že sekera je tupá. Zřejmě ji už nikdo dlouhou dobu nenabrousil. Stejně tak bylo zřejmé, že s ní někdo nezacházel zrovna dobře.

„S tímhle se sekat nedá,“ prohlásil. „Když mi ji podržíte, paní Loweová, budu točit bruskou.“

„To budu ráda. Ta sekera mě už dohánělа k šílenství.“

Bruska byla stará, těžká a otáčela se ztuha. Začal točit a nehybný odpolední vzduch prořízl jekot oceli otírající se o kámen. Na chvíli přestal a nalil vodu do trychtýřovité nádoby, ze které se dal kotouč polévat. „Vás vychovali tady na ranči, paní Loweová?“

„Ano. Narodila jsem se tu. A můj muž taky vyrostl tady.“

Zadíval se na ni a znovu roztočil kotouč. Jak tak držela sekeru proti točícímu se kameni, sledoval její upřený pohled a zjistil, že se mu líbí její klidná tvář. Náhle si uvědomil, že je to krásná žena. Ani drsný pouštní vítr a slunce jí nedokázaly na kráse ubrat. Okolo očí však měla starostlivé vrásky, které ho zarážely.

Bylo nesmyslné, aby nějaká žena vedla takovýhle život. A zvlášť ne takováhle žena. Možná se už tak narodila a možná jí tu bylo líp, než by se od ženy dalo čekat. Ale stejně to nehrálo.

Narovnal se a rychle prozkoumal kopce, načež se znovu vrátil k brusce. Musel přiznat, že se ta žena v práci vyzná.

Když se znova narovnal, vrátila se v hovoru

k manželovi. „Byl to sirotek. O rodiče přišel při přepadení vlaku. Můj otec ho vzal k nám a vychoval ho tady.“

„Štěstí,“ řekl.

Kotouč se zase otáčel a na sekeře se začalo objevovat ostří, které bylo ještě třeba opatrně přibrousit.

Narovnal se a vzal jí sekeru z rukou. Pohlédla na něj nechápavě: nerozuměla, co tím slovem mínil. Řekla mu to.

„Prostě je to skoro nemožné. Jediný mladík v okruhu sta mil, jediná dívka v okruhu sta mil, a zamilují se do sebe. Tomu říkám štěstí.“

„Spíš myslím, že to byla náhoda. Říká se přece, že ti praví dva se vždycky potkají zásahem Prozřetelnosti.“

Držel v rukou sekeru a zamyšleně se na ni podíval. „Vy tomu věříte, paní Loweová?“

„Jistě.“

Chvíli ji pozoroval; dívala se mu do očí zpříma, trochu zmatená a rozrušená. Otočil se. „To je zajímavé,“ pravil.

Pomalu došel k hromadě dříví. Bylo tu několik klád, přisekané větve, pár pařezů a několik špalků „železného dřeva“, které byly ve shodě se svým jménem tvrdé jako železo, ale jinak hořely krásným, jasným plamenem.

Vybrané poleno rozštípl hned prvním máchnutím sekerou. Pracoval metodicky dál; několik minut stála a pozorovala ho. Jeho pohyby byly ladné a rytmické. Se svým tělem zacházel jako s dobře namazaným a seřízeným strojem. Ani nohy neměl nemotorné, jako mívají jezdci. Zdálo se jí, že

se pohybuje jako Indián.

Nepodíval se na ni; pouze s obdivuhodnou lehkostí štípal jedno poleno za druhým. Se zručností získanou dlouhou praxí rozsekl poleno na dva záseky. Občas se zastavil a pokaždé přitom přejel zrakem kopce lemující kotlinu.

V bezpečné vzdálenosti od sekery sbíral chlapec dříví na hromádku; přitom sledoval, jak Hondo máchá čepelí. Když ji nakonec zasekl do špalku, narovnal se. „Synku, vždycky po sekání zatni sekeru do špalku. Ostří tak nezrezaví."

Angie vyšla z domu a sledovala ho, jak přestavuje hranici, aby při dešti co nejméně dříví zmoklo. Zatímco Hondo pracoval, chlapec se zadíval na Sama, který ležel opodál.

Dítě zaváhalo, toužebně pohlédlo na psa a pak na Hondoa. „Můžu si ho pohladit?"

„Dělej jak myslíš, mladíku."

Chlapec váhavě natáhl ruku k psovi. Sam zavrčel a ohnal se po něm. Chlapec vyděšeně ucukl a nabíral do pláče.

Angie se rozzlobeně obrátila k Hondoovi. „Poslyšte, pane Lane, když jste věděl, že ten pes kouše, tak proč jste–"

„Paní Loweová," pravil Hondo trpělivě. „Už jsem chlapci říkal, aby na psa nesahal, ale on si ho stejně chtěl pohladit. Když se člověk spálí, poučí se. A tady kluk se poučil."

Aby skryla svůj zmatek, ostře se otočila k chlapci. „Johnny, ať tě nevidím se toho psa ještě někdy dotknout!"

Johnny se podíval na Hondoa, který se zasmál a pohladil dítě po hlavě. „Nic si z toho nedělej, sta-

rouši. Není to naposled, co tě v životě někdo bude chtít pokousat. Radši si na to zvykni. Ničemu nikdy moc nevěř.“

Utřel si ruce do košile. „Tak, a teď abych se zase pustil do toho koně.“

Zdálo se, že si hřebec ledacos rozmyslel. Přestával se bát sedla a uzdy, protože přišel na to, že mu nijak neškodí, ale přesto se mu nelíbily a nezamlouvalo se mu ani to, že musí chodit pořád dokolečka. Došlo mu, že je hloupost bojovat proti smyčce, která ho může přiškrtit.

Když se k němu Lane přibližoval, stál klidně a trochu se třásl. Nechal se uvázat a i když několikrát trhl hlavou, přijal nakonec i udidlo. Zpracovával ho čelistmi a vůbec mu nechutnalo. Chvíli poskakoval a ztuhl teprve, když mu Hondo hodil na hřbet pokrývku a sedlo.

Později se naučí, jak nafukovat břicho a bránit tak upevnění podpěnek, jenže zatím tuto možnost ještě neobjevil. Cítil, jak se mu podpěnky na břiše utahují a napínají. Člověk mluvil uklidňujícím hlasem a byl si zřejmě natolik jist sám sebou, že se kůň podvědomě uvolnil. Muž jej vyvedl ven z ohrady a vzal do ruky opratě.

Napůl vyděšená Angie vyšla na zápraží, aby je mohla sledovat. Za ruku ji držel Johnny, celý rozrušený a s vykulenýma očima. Hondo Lane se vyhoupl do sedla.

V tom okamžiku kůň napjal svaly a vyhodil zadkem; člověk zůstal v sedle. Hnědák se rozzlobeně snažil sklonit hlavu, aby mohl začít pořádně vyhazovat, ale muž v sedle mu ji držel nahoře. Pak najednou otěže trochu povolily a hřebec se pustil do

boje s novou vervou. Pozpátku přeskákal celý dvůr, rychle přeběhl z jednoho rohu do druhého a pokoušel se převalit na záda. Muže v sedle se nezbavil.

Souboj člověka a koně se vyznačoval zvláštní drsnou krásou. Když měl mustang pocit, že dostal šanci, byl odhodlán bojovat do posledního dechu. Kůň rozzuřený nezvyklým břemenem divoce vyhazoval, ale mužem v sedle to neotřáslo. Jako kdyby předvídal každý hřebcův pohyb, otáčel se a nakláněl podle jeho šíleného tance; dokonce se zdálo, že koně provokuje k tomu, aby dělal, co nejhoršího dovede.

Hřebci se zápas líbil. Bojoval celým srdcem i mocnými svaly a s ďábelskou prohnaností, kterou částečně získal během let na pastvinách a částečně zdědil po svých divokých předcích. Byl to dobrý boj.

Zvedal se prach, od skákajícího koně odletovala pěna, ale Hondo Lane setrvával v sedle, až se najednou kůň rozeběhl. Utíkal po cestě, proběhl pod nízko visící větví a snažil se vběhnout do křoví. Na něco takového byl ovšem Lane připraven; stočil ho zpátky na cestu a nezmenšenou rychlostí se vyřítili na kopec.

Prach za nimi se zvolna usazoval. Dvůr byl zase klidný, na cestě se už neprášilo a na kopci nebylo vidět ani živáčka. Angie čekala; minuty se zoufale vlekly. Johnny ji zatahal za rukáv. „Mami, vrátí se ten pán?“

„Ano, Johnny,“ odpověděla tiše. „Vrátí se. Určitě se vrátí.“

Jak minuty pomalu ubíhaly, začala přemýšlet o

tom, jestli tam někde neleží se zlomenou nohou nebo jestli s ním kůň ještě neskotačí někde uprostřed pouště. Sledovala obzor, ale ten byl stále prázdný.

Nervózně se kousala do rtů, clonila si rukou oči a přejížděla jimi po kopcích tak, jak ho to viděla dělat a jak to sama často dělávala.

Poprvé v životě nedokázala pochopit své vlastní pocity. Tenhle nečekaný návštěvník byl jistě zvláštní, jenže – přitahovala ji jenom jeho podivnost? Hrálo tu snad roli to, že byla tak dlouho sama, nebo ještě něco jiného?

Vzrušoval ji tak, jako kdyby nikdy s žádným mužem nežila. Proč? A co bylo horší, určitě dobře věděl, co k němu cítí. Přesto však nevypadal jako někdo, kdo má za sebou hodně milostných dobrodružství. Byl takový nepřístupný a ženským instinktem dokázala vytušit jeho osamělost.

Tuto svou osamělost ovšem pečlivě skrýval, stejně jako všechny své ostatní city. Byl tvrdý – k sobě i k druhým. Jenže – zvláštní věc: i přes jeho podivnost se s ním cítila lépe než s kýmkoli jiným. I kdyby ji nazval lhářkou, neurazila by se.

Obzor zůstával i nadále prázdný. Zašla do domu, podívala se do zrcadla a upravila si vlasy. Srdce jí bušilo; tohle by se vdané ženě, která dbá o svou důstojnost, stávat nemělo.

Vlastně, tohle by mohlo být ono… to, co ji tak rozrušilo. Probouzel v ní ženu. Probouzel v ní… ano, bylo to ono. Začervenala se. Probouzel v ní ženství.

Překvapena sama sebou se odvrátila od zrcadla. Na něco takového nesmí ani pomyslet. Za chvíli se

vrátí a ona musí všechny takové myšlenky zadusit hned v zárodku.

Když vyjel zpoza kopce, byl hnědák celý zpocený, ale pohyboval se svižným tempem. Lane pohlédl na ženu stojící ve dveřích a překvapilo ho, že se jí v očích objevil výraz úlevy. Dělala si starosti o něj nebo o koně?

A že to byl parádní kůň. Uměl se prát, to především. Byl také rychlý a vytrvalý. Lane mu nedovolil příliš se vyčerpat; jenom natolik, aby poznal, co všechno od něj může jezdec očekávat. Objeli velký kruh a vraceli se na ranč.

Opravdu skvělý kůň. Hondo Lane se zadíval na zápraží domu a na ženu, která tam stála. Taky skvělá ženská, pomyslel si. Štíhlá, půvabná. Navíc je chytrá a má dobré srdce.

„Tak, paninko, zbývá ho jen okovat. A když už to budu mít v ruce, okovám vám i ty dva tahouny. Koukám, že mají pěkně přerostlá kopyta."

„To vám budu vděčná. Taky si myslím, že potřebují nové podkovy."

Zajel s hnědákem do stáje, sejmul uzdu a sedlo, vzal si do ruky hrst slámy a pořádně koně vydrhl. Pro mustanga to bylo něco zcela nového, a tak začal být zase nervózní; ještě potřeboval nějaký čas na to, aby se rozhodl, zda se mu to líbí nebo ne. Znovu si ho však získal jezdcův klid a jistota. Hřebec byl proti němu bezmocný. Rád by kopal, ale tenhle člověk mu nedal šanci – jako by tušil, co se mu honí hlavou.

Lane přiložil do výhně a nahřál podkovu. Angie ho se zájmem sledovala. „Najdete tu všechno, co potřebujete." Pak se obrátila k Johnnymu, který stál

opodál a díval se se zatajeným dechem. „A ty abys šel domů a připravil se do postele.“

To Johnnyho rozesmutnilo. „Prosím tě, mami, nemohl bych tu zůstat?“

„Už jsem řekla!“ Hlas měla pevný. „Koukej běžet.“

Johnny se ještě jednou ohlédl a pomalu se loudal k domu. Nechtělo se mu odejít od zářící výhně a zvonícího kladiva; nechtělo se mu opustit společnost muže, který s ním jednal tak chlapsky, skoro jako by on sám byl taky dospělý.

Angie Loweová se tu a tam zadívala do Hondoovy tváře. Nevěděla, co říci. Znala téma, o kterém by s ním chtěla hovořit, jenže všechna slova, která ji napadala, jí připadala tak nějak prázdná a povrchní.

Nakonec si zaclonila rukou oči, podívala se směrem ke kopcům a pravila: „Ještě nevidím žádný zvířený prach. Mám dojem, že manžel má problémy s těmi zatoulanými telaty. Asi se vrátí později.“

Lane na to nic neřekl; klidně pokračoval v práci. Sledovala ho, všímala si jeho zručných a jistých rukou a toho, jak lehce zvládal koně. Skoro se zdálo, že ji neslyšel.

„Možná se dokonce utáboří v kopcích a vrátí se zítra, až budete pryč. Určitě bude litovat, že propásl po tak dlouhé době jedinou návštěvu.“

Podívala se mu do tváře, ale nenašla žádný náznak toho, co si myslí nebo co cítí. Zmátlo ji to a přála si, aby byla kdekoli jinde, jen ne tady.

Popotáhla si zástěru. „Tak, pomalu abych se šla podívat na Johnnyho.“

„Paní Loweová.“

Připravila se k odchodu, avšak tón jeho hlasu ji zarazil. Trochu vylekaně se k němu otočila. Zrovna ve výhni obracel podkovu a nedíval se na ni. Všimla si, jaká má široká ramena a štíhlá stehna. Musí být hrozně silný, napadlo ji.

„Lžete,“ prohlásil.

Mluvil tak klidně a věcně, že se nemohla urazit.

„A to lhaní vám zrovna moc dobře nejde,“ dodal.

„Nechápu.“ Stála před ním; trochu se napřímila, aby vypadala jako zosobněná důstojnost a zdrženlivost.

Pomyslel si, že v takových chvílích se chová docela jako královna. Určitě má skvělé vychování; ani tahle farma a prosté šaty ji o ně nedokázaly připravit. Skoro jako byste viděli plnokrevníka se zimní srstí. Krev se nezapře v žádné situaci.

Kývl směrem ke koním v ohradě. „Ty koně pěkných pár měsíců nikdo nekoval. Vaše sekera nebyla broušená stejně tak dlouho a žádný muž s ní nepracoval. Ta pětilibrová plechovka na čaj, kterou máte v domě, je prázdná. Váš manžel je pryč už hezky dlouhou dobu.“

Angie Loweová zbledla. „Tak podívejte, pane Lane, nezdá se mi, že byste měl právo –“

„Nemluvím o právech, mluvím o lhaní. Proč jste mi lhala, paní Loweová? Bála jste se, že byste tu se mnou bez manžela nebyla v bezpečí. Je to tak?“

„Částečně.“

Hondo odnesl podkovu na kovadlinu a začal do ní bušit kladivem. Jiskry létaly a rány zabránily další konverzaci.

„Ženské si vždycky myslí, že každý chlap po nich hned vyjede.“

Rychle se otočila, nos nahoru, a vykročila směrem k domu. Srdce jí zuřivě bušilo a dýchalo se jí ztěžka.

„A kromě toho,“ slyšela ho, „jsem se tu prve trochu porozhlédl. Od deště odtud nikdo na koni neodjel. A nejspíš ještě dlouho předtím.“

Když okoval svého koně, zavedl ho zpátky do ohrady a vyvedl ven oba tahouny. I když se připozdívalo, seřízl jim kopyta a pustil se do kování.

Okoval prvního, udělal si přestávku a zapálil si. Vyšel ze stáje a znovu prozkoumal okraj kotliny.

Bylo to hezké místečko. Dobrý chlap by tady mohl ledacos dokázat. Každopádně tu však nebylo radno nechávat o samotě ženu, a žádný dobrý chlap by tu také nikdy takovouhle ženu samotnou nenechal… pokud by ovšem nebyl mrtev.

Všiml si mnohem více věcí, než by si dokázala představit. Byl tu vidět pořádný kus práce, na kterou by mohl být muž pyšný, a nepochybně také byl. Kdysi dávno.

Od té doby ranč pomalu chátral a tu a tam byly vidět nešikovně provedené opravy. Ten chlap, co je dělal, musel být úplný zelenáč, pomyslel si.

Dům nejspíš postavil její otec. Byl pečlivě postaven z kamene člověkem, který věděl, co dělá. Umístění bylo vybráno chytře, se zřetelem na pohodlí, obranu i ochranu před severními větry.

Z takového místa mohl i jediný chlap s puškou odrazit skoro každý útok.

I ohrady byly dobře postavené; teď však potřebovaly opravit. Všechno potřebovalo opravit. Bylo třeba vyspravit střechu, vyčistit studnu; kdysi tu byla malá hráz, která zadržovala vodu na zavlažování zeleninových záhonků. Jenže hráz spláchla nějaká průtrž mračen a nikdo se ani nepokusil ji znovu vystavět.

Jednomu stačilo se rozhlédnout a vyvodit si vlastní závěry. Její otec zemřel a manžel, ať to byl kdokoli, nechal farmu zpustnout. Snažila se ze všech sil ji udržet v pořádku, ale byla to práce pro chlapa a ona měla dost své vlastní práce a navíc ještě dítě na krku. Bylo to dobře vychované dítě a podle dětí člověk vždycky pozná, co jsou rodiče zač.

Byla to prostě žena. Podle věku sice ještě děvče, ale jinak dospělá žena. A zatraceně hezká. Vytáhl z úst cigaretu, podíval se na ni, ještě jednou zatáhl a hodil ji na zem, kde ji automatickým pohybem zašlápl. Nejlíp bude, když se zase pustí do práce. Den pomalu končil, slunce zapadalo a v tomhle dolíku se setmí dřív než nahoře na rovině. Pokud se tomu vůbec dá říkat rovina.

Slyšel, jak se zavírají dveře a uviděl ji přicházet s vědrem na vodu. Když kolem něj procházela, neotočil se ani nepromluvil; všiml si jen, že zaváhala, jako by mu chtěla něco říci, a pak teprve šla dál. Cestou zpátky se zastavila a přehodila si vědro do druhé ruky.

„Pane Lane?“

„Ano prosím?“

„Máte pravdu. Lhala jsem vám. Můj muž se někde zdržel. Po pravdě řečeno už měl být dávno zpátky.“

Hondo přikývl. „Myslíte, že ho zabili Apači?“

Ztuhla. To, jak snadno vyslovil myšlenku, která ji v duchu dlouho pronásledovala, ji šokovalo. „Jistě že ne. Jsou stovky možných vysvětlení.“

Věděla, že na některá z nich by se nikdy ani neodvážila pomyslet. Znala Eda Lowea dost dlouho na to, aby mu viděla až do žaludku.

„Indiáni jsou jedno.“

„My přece žijeme s Apači v míru, snad až na pár vyvrhelů, co –“

„Paní Loweová.“ Hondo se narovnal. „Jestli vám to myslí, sbalíte se i s dítětem a půjdete odtud se mnou. Z Apačů teď nekouká nic dobrého. Jejich hlavní náčelník Vittoro svolal velkou radu. V těch depeších, co nesu, je o ní podrobná zpráva.“

„To není možné.“ Rozhodně zavrtěla hlavou. „My jsme vždycky s Apači vycházeli výborně. Chodí k našemu prameni pít a napájet koně. Vittora jsem nikdy neviděla, ale prošlo tudy už hezkých pár Apačů.“

„Já jsem Vittora viděl,“ opáčil Hondo pochmurně. „Ještě před sepsáním smlouvy. Na hřívě svého koně měl pověšeno čtyřicet skalpů.“

„To bylo před smlouvou.“

„My jsme tu smlouvu porušili.“ Hondo trpělivě trval na svém. „Apačský jazyk nemá žádný výraz pro lež a my jsme jim lhali. Jestli povstanou, nezůstane v tomhle kraji jediný živý běloch.“

Nezdálo se, že by se Angie nechala přesvědčit.

„Mně určitě neublíží. Tedy nám. Vždycky jsme spolu dobře vycházeli.“

Hondo se vrátil ke své práci. Už zbývalo udělat jen málo a začínal být unavený. S přesností a jistotou zarážel kladivem hřebíky. Sledovala ho a všímala si, jak mu koně důvěřují; dokonce i ten divoký mustang, kterého zkrotil, mu věřil. A pak tu byl ten podivný pes Sam. Podívala se Hondoovi do tváře ve snaze zjistit, co se pod ní skrývá.

Co si asi myslí? A hlavně, co si myslí *o ní*? Jako správná žena toužila po tom to vědět. Co je on vlastně za člověka? Jak vypadal jeho domov? A jakou ženu by potřeboval? Proběhl jí letmý záchvěv něčeho, co připomínalo strach. Co když je ženatý?

Nu dobrá. A co když je? Její věc to není. Co by se tím mohlo změnit? Každopádně ji ta myšlenka pronásledovala, a tak ho zvědavě pozorovala a snažila se na něm objevit známky ženské společnosti. Nenašla žádné. Ovšem u takovýchhle mužů jeden nikdy neví. Žena v nich může zanechat stopy jedině někde uvnitř. Ženy mohou změnit slabocha; nikdy ne muže takového formátu. Být ale někým takovým milována, to by bylo… to by…

„Znal jsem lidi,“ poznamenal Hondo, „muže a ženu, žili spolu šťastně dvacet let. Potom do něj vystřílela díru, že by jí mohl projet dostavník. Zbláznila se. A Apači jsou taky šílení.“

„Já jsem si jistá, že se nemám čeho bát.“

„Je to fajn, mít takovou jistotu.“

Zatímco mluvili, přiběhl k nim Sam, který se doposud zabýval nějakými vlastními záležitostmi.

Podle chomáče chlupů, který mu visel z koutku tlamy, se dalo soudit, že se ty záležitosti týkaly králíků. Posadil se o pár metrů dál a sledoval Hondoa. Oba byli nepřístupní a nedotknutelní. Prohlížela si psa, jako by z něj mohla něco vyčíst o jeho pánovi.

„Máte zvláštního psa."

„Nemám ho."

To ji zmátlo. „Vždyť spolu žijete!"

„Chodí se mnou. Ucítí Indiána na půl míle."

Zavedl oba koně do ohrady a položil na ni staré podkovy. Když mluvil, díval se zpříma na Angie, která odolala touze uhnout pohledem.

„On cítí Indiány? Tomu nevěřím."

„Spousta psů dokáže vyčenichat Indiány. Můžete je to naučit."

„Naučit? Jak?"

Opřel se o ohradu a posunul si klobouk do týla. Na čele měl připláclý kučeravý pramen vlasů. Potlačila nutkání mu jej narovnat.

Slunce už zapadalo, ale bylo ještě světlo; s příchodem pouštní noci se vzduch začal ochlazovat. Nebe bylo červeně pruhované a západní okraj jednoho mraku dokonce zrůžověl. Ve větvích topolů se odráželo bledě žluté světlo a jejich listí suše šumělo.

Pod stromy a kopci se sbíhaly stíny a natahovaly své dlouhé prsty k domu a k ohradě, u které spolu hovořili muž se ženou.

„Seženete si štěně a najmete si krotkého Indiána. Potom uříznete vrbový prut a čtyřikrát až pětkrát denně necháte Indiána, aby to štěně tím prutem seřezal. Až do smrti bude pak ten pes štěkat,

sotva ucítí Indiány.“

„Bít štěně?“ Šokovalo ji to. „To je přece kruté!“

Pokrčil rameny. „Takhle se to dělá.“

„A vůbec,“ ušklíbla se. „Nevěřím, že pes může ucítit Indiány. Tedy, že by je dokázal rozlišit od jiných lidí, třeba ode mne nebo od vás.“

Srovnal nástroje a uložil je na polici za přístavkem. „Dokážou to, paní Loweová. Ostatně i Indiáni cítí bělochy.“

„Tomu nevěřím.“

Usmál se a úsměv dodal jeho tváři rozmarný, téměř chlapecký výraz. „Je to tak, paní. Já jsem poloviční Indián a cítím vás, když od vás stojím po větru.“

Byla nervózní. Aby to zakryla, zasmála se a potom zavrtěla hlavou. „To není pravda!“

„Ne, paní Loweová. Je to pravda.“

Obešel ji tak, že stál proti ní čelem a po větru od ní. Cítila, jak ji prostupuje zvláštní napětí, a zoufale s tím pocitem bojovala. Stál blízko a jeho nosní dírky se střídavě zužovaly a rozšiřovaly. Chvíli si myslela, že ji…

„Dneska ráno jste pekla.“ Jeho hlas byl zcela věcný. „Cítím z vás čerstvý chléb. Někdy během dne jste vařila solené vepřové. To z vás taky cítím. A mýdlo. Koupala jste se. Kromě toho voníte jako žena. Ženy jsou cítit jinak než muži. Ne ostře a slaně, ale jemně a teple. Ve tmě bych vás dokázal najít, paní Loweová, a to jsem jenom poloviční Indián.“

Stál velice blízko u ní a oba si uvědomili náhlé napětí. Začala mluvit, ale hlas jí vypovídal službu. Bylo na něm něco… Ne, bylo to nemožné. Dokonce

to bylo směšné, jenže to existovalo.

Trochu ustoupila a uhladila si zástěru. „Asi se vrátím do domu," prohlásila spěšně.

Rychle se obrátila, přemáhajíc strašlivou touhu utíkat, utéci do známého prostředí svého domu. Někam se schovat, daleko od něj a daleko od toho divného pocitu.

Byla to chyba. Celé to byla chyba. Na žádného muže by neměla takhle myslet.

Mohla si tisíckrát opakovat, že je zkažená, a v hloubi duše tomu stejně nevěřila.

Co to vlastně bylo za člověka? A co o něm věděla? Co by se o něm mohla dovědět? Nic o sobě neřekl, vůbec nic!

Bylo v něm něco velkého, tvrdého a jistého, v jeho řeči i pohybech. Vyzařovalo to z něj.

Zdálo se jí, že ho nic nedokáže rozrušit ani polekat; že je to muž, který zná sám sebe, svou sílu i slabost, který se neustále měří s tvrdostí života, ostatními muži a přírodou v této nehostinné zemi. Co kdy pozná, toho se už nebojí.

Nastala tma, vítr šeptal ve větvích a tiše kvílel pod střechou. Znala ten zvuk. Byl to zvuk osamění, zvuk, který ji vždy naháněl strach, protože jí připomínal její samotu. Dnes ne. Dnes i ten vítr zpíval útěšnou píseň. A proč?

Aby takové myšlenky vyhnala z hlavy, pustila se do práce; začala připravovat večeři a snažila se nemyslet na toho velkého, lehkonohého muže venku.

Poznala i jiné muže. Když byl její otec ještě naživu, přicházelo na ranč mnoho návštěvníků a někteří se dokonce pokoušeli ji získat. Žádný z nich

ji nikdy nevzrušil tak, jako teď.

Chodil venku. Slyšela ho, jak mluví ke koním. Slyšela cinknutí, jak vidle narazily na nějaký předmět. Krmil koně. Za chvíli bude hotov. Cítila, jak se jí svírá hrdlo. Za okamžik vstoupí do domu.

Slyšela jeho kroky na udusané hlíně. Přicházel. Rozhlédla se nevidoucíma očima a kousla se do spodního rtu, jako by na něco zapomněla. Vstupoval do domu a venku byla noc, tma…

3. kapitola

Když uslyšela, jak se zastavil, prohrábla si rukou vlasy, rozhlédla se a šla ke dveřím. Chvíli bylo ticho a pak se ozvalo zaklepáni.

Angie natáhla ruku ke klice, ale pak s ní ucukla. „Co si přejete?“

„Nakrmil jsem vám koně.“

„Dekuji.“

„Budu spát někde tady poblíž.“

Slyšela, jak se obrací. Zaváhala a otevřela dveře. Zastavil se a otočil; ve světle z domu ho bylo jasně vidět.

„Nemůžete spát venku. Zvedá se vítr. Ustelu vám tady v domě na zemi.“

Hondo si posunul sedlo na stehně výš a následoval ji dovnitř. Za ním dveřmi proklouzl Sam, usadil se vedle nich a prohlížel si se zájmem pokoj.

Angie zapálila petrolejku a Hondo jediným pohledem přelétl místnost. Její a Johnnyho postel se nacházely v malém výklenku, zakryté indiánskou přikrývkou. Sundal si klobouk a pověsil ho na kolík; sedlo hodil stranou, aby nepřekáželo.

Ze starého lodního kufru vytáhla pokrývky a odnesla je do kouta. Ukázala mu teplou přikrývku z buvolí kůže; rozprostřel ji na zem a na ni další pokrývky. Chtěla mu přinést polštář, ale zavrtěl hlavou.

„Nikdy si nedávám polštář. Jen někdy sedlo. Je to moc měkké. Člověk nic neslyší, když má uši zabořené do polštáře.“

„Vždyť budete spát.“

„To ano, jenže já mám lehké spaní. V téhle zemi se to člověku hodí.“

Několika rychlými, ženskými a naprosto zbytečnými pohyby urovnala přikrývky a napřímila se. Aniž by na něj pohlédla, pravila: „Civilizovaný člověk nemůže přece nechat druhého, aby spal venku. A my jsme civilizovaní lidé, ne?“

„Vy určitě. A já?“ Chvíli o tom uvažoval a nakonec souhlasil. „Snad by se to dalo tak říct.“

„Potřebovala bych si připravit trochu těsta na ráno. Doufám, že vám nebude vadit rámus.“

„Nebude.“ Posadil se na své provizorní lůžko a stáhl si boty. „Dobrou noc, paní Loweová.“

Vytáhl z pouzdra revolver a s koltem v ruce se zavrtal do přikrývky. Skoro okamžitě začal pravidelně oddechovat. Když se na něj podívala, Angie zjistila, že skutečně spí.

Musí být hrozně utahaný. Jak dlouho musel jít ráno pěšky? O koně přišel krátce po svítání a den byl dlouhý a parný. Přesto se ve spánku převracel jen málo a ona si při práci uvědomovala jeho přítomnost pouze matně. Už to bylo dávno, co se ve stavení objevil muž, a jeho přítomnost ji utěšovala.

Když míchala těsto, myšlenky jí zalétly k Edovi. Kde asi je? Nebo ho zabili Apači? Ne. Prostě odešel a dost možná, že se už nikdy nevrátí. Ani si nepřála, aby se vrátil, protože během posledních měsíců se jeden druhému stále víc odcizovali. A Ed pracoval pořád míň a míň. Většinou byl pryč; vždycky si našel záminku, aby mohl zmizet do města.

Věděla, že hraje. Domů se vracel jen tehdy,

když mu došly peníze. Uvědomila si, že to, co kdysi považovala za lásku, bylo jen přirozeným důsledkem vzájemné blízkosti. Nebyla to zase až tak zvláštní souhra okolností, jak to viděl Lane, protože v okolí nebyly žádné jiné dívky a jen velmi málo mužů. Žili spolu a tak bylo jen přirozené, že začali mluvit o svatbě. A Ed Lowe byl s jejím otcem zadobře.

Po pravdě řečeno dokázal být zadobře s každým, z koho měl prospěch. Schválně se snažil jejího otce zpracovat, protože v té době vypadal ranč dobře a rozrůstal se. Když její otec zemřel, Ed si musel uvědomit, že ranč může růst jen lidskou prací, a pustil ho nadobro z rukou; jen občas prodal pár kusů dobytka a krotil pro armádu divoké koně. Dokonce ho občas podezírala, že když se mu naskytne příležitost, krade koně Indiánům.

Snažila se. Ani Ed Lowe to nemohl popřít. Dělala co mohla, protože byla jeho ženou a protože on byl Johnnyho otec. Ale stejně to neklapalo; teď ovšem odešel a už je to dlouho, co ho viděla naposled. Když tak o věci uvažovala, zjistila, že doufá, že se už nevrátí.

Nechtěl mít žádnou zodpovědnost. Práce na ranči ho otravovala a problémy spojené s nakupováním dobytka a jeho chovem na pastvinách ho nezajímaly. Její otec vycházel s Indiány dobře. Znal se i s Vittorem a dokonce spolu obchodovali. Několikrát věnoval Apačům cukr a tabák; pokaždé si dal záležet na tom, aby pochopili, že jde o přátelský dar a ne o výpalné.

Ničeho takového nebyl Ed Lowe schopen.

Apače nenáviděl a bál se jich.

Odsunula pánev a šla k lampě, aby ji uhasila. Přitom jí padla do oka mosazná destička na zadní rozsoše jeho sedla. Poháněna zvědavostí se k ní sklonila.

PRVNÍ CENA V JÍZDĚ NA MUSTANGOVI

Hondo Lane

Jméno ji polekalo tak, až uskočila. Při pohybu shodila na zem vařečku a Hondo Lane stál v momentě na nohou s koltem v ruce.

Téměř tím samým pohybem se přenesla tam, kam si už dříve připravila svůj kolt Walker. Zvedla ho. „Vy jste *Hondo* Lane! Ten pistolník!“

„Nosím pistoli, to je pravda.“

Pomalu spustil hlaveň k zemi a rychle zamrkal ve světle.

„Jenom za poslední rok jste v přestřelkách zabil tři muže. Slyšeli jsme o tom. TŘI MUŽE!“

„Ano, paní.“

Usmál se, vykročil směrem k ní a natáhl ruku po zbrani. Přepadla ji panika, ani nevěděla proč, a stiskla kohoutek. Spoušť dutě cvakla a on se na ni klidně díval dál, jak mu revolverem míří na prsa.

Vyděšena tím, co provedla, nechala si od něj vzít revolver. „Neměla byste na nikoho mířit, když máte pod úderníkem prázdnou komoru. Ten druhý si toho může snadno všimnout. Zvlášť když máte světlo za zády.“

Zajistil kolt a vrátil ho do pouzdra.

„Mám ho tak kvůli Johnnymu.“

„Schovejte ho před ním a vždycky mějte v komoře náboj.“

Prohrábl si rukou vlasy. „Nenabitá zbraň není k ničemu. Když už ji potřebujete, potřebujete ji rychle.“

„Mohla jsem vás zastřelit.“

„To ano.“

Obrátil se ke svému lůžku na zemi. „Řekněme, že jsem vás trochu vylekal. Obvyklé zvuky mi nevadí. Probudí mne jen ty, které obvyklé nejsou. Je mi líto.“

Sedl si na lůžko a znovu se zavrtal do přikrývky. Za chvíli opět spal; zbraň přitom stále držel v ruce.

Lane… Vůbec ji nenapadlo, že by to mohl být Hondo Lane. Měla si to uvědomit; slyšela přece, že teď dělá spojku a průzkumníka pro generála Crooka.

Crook si takových mužů vážil a dělal vše pro to, aby je získal. Generála viděla už když přijel do Arizony poprvé. Nenosil uniformu. Vůbec v ní chodil jen zřídka a cestoval vždy bez ovací a velkého vítání. Říkalo se, že žádný člověk toho neví o karavanách tolik jako generál Crook, a s Apači byl také zadobře.

Lehla si do postele. Byla unavená, ale spát se jí nechtělo. Málem zastřelila Hondoa Lanea. Nechtěla to udělat. Tak proč k tomu tedy došlo? Čeho se bála? Ve tmě cítila, jak se jí po tváři rozlévá teplo; otočila se zády do pokoje a pokoušela se nemyslet na jeho pravidelné oddechování. Nešlo to. Byl to příjemný, uklidňující zvuk. Poprvé za několik měsíců spala beze strachu a starostí.

Venku kvílel vítr v okapech a listí topolů šumělo suchým, přátelským šepotem.

V noci se jednou probudila a několik minut byla vzhůru. Dříví jí dělalo starosti, ale ty teď byly zažehnány. Koně dostali nové podkovy. Za tak krátkou dobu toho stihl tolik udělat, dokonce rozštípal i ten velký špalek… Jí by to trvalo celé dny.

Kdyby musela odejít, pomohly by jí peníze, které dostala za koně. Ovšem na odchod neměla ani pomyšlení. Byl to její domov a zde se mohla uživit, ať už se Ed vrátí nebo ne. Uměla střílet a občas mohla ulovit králíka nebo antilopu. Johnny také rostl a za pár let bude moci převzít starosti o lov; také mu může přenechat půdu. Ona by mohla obchodovat s Indiány.

Těsně před rozedněním se Hondo probudil. Posadil se, naslouchal a rozlišoval jednotlivé zvuky časného rána. Pak vstal a vzal si opasek; svůj kolt přitom zastrčil do pouzdra.

Z okna si prohlédl dvůr. Na východě se rozlévala slabá šedožlutá záře. Na dvoře byl klid a jako po vymření. Koně stáli klidně a líně. Vrátil se k lůžku, složil pokrývky, přikrývku z buvolí kůže a srovnal je do komínku na židli.

Pohlédl na závěs u výklenku, vzal si klobouk a boty a otevřel dveře. Vyšel ven do ranního chladu, kde se obul a nasadil si klobouk.

Koně mu vyběhli vstříc; nanosil jim seno. Hřebec se od něj nechal pohladit, ale pak ucukl a Hondo zamířil k říčce.

Voda temně zurčela na kamenech a v místech, kde musela téci přes uschlou větev nebo jinou překážku, se tvořily bublinky. Sundal si klobouk, přidřepl a omyl si obličej. Voda v říčce byla obdivuhodně měkká a chladná. Protřel si oči, trochu

se přitom pocákal a učesal se.

Stromy byly ještě tmavé a vyhlížely tajuplně; ranní chlad byl příjemný a osvěžující. Na obloze ještě zůstalo pár hvězd, kterým se zřejmě nechtělo vyklidit pole vycházejícímu slunci. Beze spěchu obešel ranč, poohlížeje se po čerstvých stopách; žádné nenašel, kromě stop zvěře, která se přišla popást na svěží trávě kolem ohrady.

Zahrada, pro jejíž zavlažování vymyslel její otec hráz, vypadala dobře, i když byla tragicky malá a evidentně se musela zalévat ručně. Na druhém břehu říčky zahlédl trs šťavelu: ani jeden stonek nebyl ulomený, a tak se rozhodl, že jí o tom musí povědět; patrně nevěděla nic o pouštních rostlinách, které pomáhají Indiánům přežít i v tak drsných podmínkách.

Pokud člověk věděl, kde ho hledat, bylo v poušti jídla dost; Apači o něm věděli. Díky tomu také dokázali porážet armádu. Apači dokázali získat vše potřebné ze země, kterou projížděli; znali všechny studánky a prameny a pokud to bylo nutné, dokázali vydržet i několik dní bez vody jen díky tomu, že v ústech cucali kamínek. Apači také věděli, které rostliny v sobě ukrývají vodu.

Hondo si ubalil cigaretu a když olizoval papírek, podíval se na vrcholky kopců. Ovšem, Apači zbožňovali maso mezků, a nikdo jiný než armáda mezky neměl. Apači tomuto masu dávali přednost před jakýmkoli jiným, kromě koniny; teprve daleko za nimi bylo hovězí nebo skopové. Vepřové by vůbec nevzali do úst.

A přitom poušť přímo oplývala potravou; člověk musel jen vědět, kde ji hledat. Lane přešel

říčku a natrhal pořádnou hrst šťavelu. Právě se vracel k domu, když se dveře otevřely a vyšla z nich Angie Loweová.

„Šťavel," prohlásil. „Za říčkou ho roste spousta. Je výborný, když ho uvaříte s masem. Někdo ho rád i za syrova."

Vzala si od něj bělavé stonky a položila je na stůl uvnitř. „A kromě toho," pokračoval, „meskvitové lusky můžete nastrouhat a upéct z nich chleba."

„Určitě jste se toho od Indiánů hodně naučil."

„Něco," připustil. „Žili tu hodně dlouho."

Vešel do ohrady a přivázal hřebce na provaz. Když ho vyvedl ven, osedlal ho a nasadil mu uzdu. Vrátil se do domu pro sedlové brašny a pušku.

„Už odjíždíte?"

„Ano, paní. Musím jet dál." Podíval se jí do očí. „Vážně nechcete jet se mnou?"

„Ne. Tohle tady je všechno, co mám."

„Bylo by třeba spravit tu hráz," poznamenal. „Takhle se vám musí zahrádka špatně zalévat."

„Jestli už jedete, měla bych vzbudit Johnnyho, aby se s vámi rozloučil."

„Co se mě týče," Lane skládal laso, „já bych ho nechal spát. Děcka ve spaní rostou. Jinak dělejte, jak myslíte."

„Strašně se mu líbí ta píšťalka, co jste mu dal. Je to spíš flétna než píšťalka."

Lane měl nepříjemný pocit. Neměl rád loučení a k jednomu se právě schylovalo. Pohrával si s podpěnkami a přerovnával brašny.

„Naučil jsem se je vyrábět, když jsem žil

s Meskalery. Moje squaw je dělala pro všechny děti v táboře.“

„Vy jste žil s Apači?“

„Pět let.“

Váhala, ale zvědavost nakonec zvítězila nad nechutí strkat nos do cizích věcí. „Vy jste měl za ženu Indiánku?“

„Ženu… hm, squaw. Dovolil jsem si vzít pár stop toho provazu, co jste měla v přístavku. Ten můj už byl skoro úplně prošoupaný. Jestli chcete, rád vám za něj zaplatím.“

„Samozřejmě že ne.“

Přivázal jeden konec provazu ke kůlu ohrady, druhý k hrušce sedla a vedl koně dozadu, aby se provaz natáhl. Postávala poblíž; chtěla by se dovědět víc, ale bála se zeptat. V domě se nic nehýbalo. Vzduch byl stále svěží a chladný a sliboval horký den. Zatímco pracoval, sledovala ho a nechtělo se jí ho pustit pryč.

„Muselo to být zajímavé, žít mezi Apači.“

„Líbilo se mi to.“

„Ta Indiánka, co ji máte za ženu –“

„Měl jsem. Je po smrti.“ Mluvil klidně, bez znatelného dojetí.

„To je mi líto. Nechtěla jsem ve vás vyvolat nepříjemné vzpomínky.“

Nechal koně stát a obrátil se k ní. Pošoupl si klobouk do týla a chvíli přemýšlel o její poznámce. „Na Destarte nebylo nic nepříjemného, pokud se pamatuju.“

„Destarte! Takové melodické jméno. Co to znamená?“

„To se dá vysvětlit jen v meskalerštině. Zna-

mená to Ráno, ale zase ne tak docela. Indiánská slova vždycky znamenají něco víc. Vždycky tu hraje roli citové zabarvení a zvuk. Mohlo by to znamenat Úsvit, první bronzový paprsek, který ozáří stany na pozadí šedivé pouště. Může to taky znamenat první zvuk, který slyšíte od potůčku zurčícího přes kameny, kde skákají pstruzi a bručí bobr. Stejně tak to může znamenat pískání hřebce na klisny, nebo první závan větru po ránu.

Je to, jako když ráno vstanete a vyjdete spolu ze stanu; venku je cítit mlha a vy dva jste spolu a připadáte si v bezpečí, a stojíte tak venku a cítíte vítr z hor, který brzy přinese první sníh. Prostě, anglicky se to vysvětlit nedá. Ale každopádně se tak jmenovala. Destarte.“

Angie na něj zírala s údivem. „To je přece tak poetické!“

„Hm? Nějak moc mluvím.“ Rozhlédl se a přitom se podíval na Angie. „Připomínáte mi ji. Tak trochu.“

Rozvázal provaz a aniž by na ni znova pohlédl, začal ho svinovat. „Dobrý provaz,“ prohodil. „Vážně ho nechcete zaplatit?“

„Tak já vám připomínám indiánské děvče? Byla aspoň hezká?“

Otočil se a bez dojetí se na ni zadíval. Zkoumal její vlasy, zabarvení pokožky a obličej. Jak si jeho oči měřily její postavu, zrudla.

„Vlasy měla černé jak desetimetrová propast. A zářily jako ty švestky, co rostou u Prašného potoka. Víte, jak se leskne havraní peří?“ Přivázal provaz k sedlu. „Takhle nějak jí zářily vlasy.“ Utáhl

uzel. „Rád bych vám za ten provaz zaplatil. Jako posel vám mohu dát erární peníze.“

„Miloval jste ji?“

Zaváhal; zatímco o tom přemýšlel jeho oči těkaly po okolních kopcích. Popotáhl si opasek a vyndal si kuřácké potřeby. „Nevím. Potřeboval jsem ji.“

„Ale ona byla tmavovlasá a já jsem blond?“

„Chcete vědět, proč mi ji připomínáte?“

„Přesně tak.“

„Nevím. Těžko říct. Přemýšlel jsem o tom. Chodíte jako ona, se vztyčenou hlavou.“

Strčil si cigaretu do úst. „Chodíte spíš jako Indiánka. Neházíte zadkem jako bělošky.“

Podíval se na ni a jejich oči se setkaly. Vyndal z úst cigaretu, levou rukou si ji za šaty přitáhl k sobě a přitiskl své rty na její. Nebylo v tom nic násilného; sice se ani nebránila, ani mu nijak nepomáhala, ale přesto cítila mnohem víc než pouhou odevzdanost. Když od sebe odstoupili, trochu zbledla. Udělal krok dozadu; nevyděsilo ji to, nicméně nevěděla, co si o tom má myslet.

„Překvapujete mne, pane Lane.“

„Ne, paní Loweová. Nejste překvapená. Věděla jste to.“

„Jsem vdaná žena.“

„O tom jsem taky přemýšlel, a dlouho. Dnes v noci.“

Dotkla se hřbetem ruky svých rtů a ustoupila ještě o krok. Nezdálo se jí, že by na tom bylo něco špatného. Spíš jí to přišlo úplně přirozené. Angie měla v duši zmatek a snažila se pochopit, co vlastně její pocity znamenají.

„Možná jsem vás políbil proto, že jste mi připomněla Destarte. Nebo snad proto, že se snažím nemyslet na to, jak vaše vlasy vlají z kůlu nějakého apačského wigvamu. Už dávno se řídím jedním pravidlem: ať si každý dělá, co sám uzná za vhodné.

A kromě toho. Krásná žena jako vy, která chodí takhle zpříma, by měla před smrtí políbit muže.“

„Jste hrozně zvláštní, pane Lane.“

Vyhoupl se do sedla. Hřebec vyhodil zadkem, ale hned se trochu uklidnil: ještě měl v živé paměti včerejší souboj. „O tom nic nevím,“ pronesl Hondo zamyšleně. Pak uhnul očima. „Nashledanou, paní Loweová.“

Stála tiše uprostřed dvora, dokud nezmizel za kopcem, a ani pak se nepohnula. Stála tam, mlčky a osaměle, uprostřed prázdného dvora. Na cestě se už usadil prach a nad vrcholky kopců nebylo vidět nic než ranní oblohu, zjasněnou vycházejícím sluncem. Bude parno.

Obrátila se, zvedla vědro a pomalu zamířila k prameni.

4. kapitola

Nikdo neví kdy, kde, ani jak zemře. Každému je ovšem dána možnost zemřít hrdě, „dobře“, jak se říká, a podle toho se ostatně také pozná pravý muž.

Čtyřicet sedm mužů třetí roty si blízkost smrti uvědomovalo. Nebyli mezi nimi žádní nováčci: všichni to byli ostřílení bojovníci, kteří znali poušť jako své boty a věděli dobře, co všechno mohou od svého nepřítele čekat.

Úkolem třetí roty bylo pročesat kotlinu a varovat, popřípadě přivést do tábora všechny farmáře, prospektory, lovce a nové usedlíky, kteří se stále ještě nacházejí v oněch končinách a nemají tušení o možnosti nepřátelských akcí ze strany Indiánů. Velitelem třetí roty byl poručík Creyton C. Davis.

Ve svých dvaatřiceti letech byl Creyton Davis už zkušeným veteránem. West Point absolvoval právě včas, aby se mohl zúčastnit bojů posledního roku občanské války; po válce byl přeložen na západ, aby jel s Carpenterem na pomoc Forsythovi na Beacherově ostrově. Později asistoval při likvidaci osad Vysokého Býka v roce 1869.

V pěti následujících letech bojoval v poušti; podnikal přitom z pochmurných, větrem ošlehaných a sluncem spálených pevnůstek výpady proti Apačům, těm nejzuřivějším a nejúskočnějším odborníkům na partyzánskou válku, jaké svět poznal.

Zamhouřil oči proti slunci a snažil se proniknout chvějícím se vzduchem. Za ním ležely hory a

před nimi se z rozpáleného vzduchu vynořovaly kaktusy saguaro jako veliké vykřičníky.

Ticho pozdního odpoledne nerušil žádný zvuk kromě skřípání sedlové kůže, harašení výzbroje a cvakání kopyt na kamenech; na tyto zvuky byli zvyklí.

Pot mu stékal po obličeji a uniformu měl celou ztvrdlou a šedou od alkalického prachu. Krk ho svědil od horka a prachu a kůži měl spálenou od slunce. V celé té dálavě neviděl jediný pohyb, ale přesto tam někde museli být Apači.

Když na pozadí kopce uviděl nehybnou postavu osamělého jezdce, přitáhl uzdu.

Cotton Lyndon byl rozložitý čtyřicátník, ale jeho tvář byla natolik zjizvená roky strávenými v poušti, že byste mu hádali o dvacet let víc. Přezdívku Cotton – bavlna – mu dali kvůli jeho vlasům, které byly dříve žluté; od té doby sice zbělely, ale stále byly jedinou zřejmou známkou jeho marnivosti.

Zatočil svého koně k poručíkovi a máchl rukou ve směru, kterým jeli. „Tam vpředu je voda.“

„Co si o tom myslíš?“

„Jsou tu někde kolem. Nevím kde.“

„Viděl někdo Lanea?“

„Ne. A taky neuvidí, pokud on sám nebude chtít.“

„Generál na něj čeká. Už se měl dávno vrátit.“

Lyndon si upravil klobouk tak, aby ho lépe stínil. „On to zvládne.“ Trochu jiným tónem dodal: „Doufejme, že my taky.“

Davis hodil okem po Lyndonovi a zamračil se. Když něco takového říkal Lyndon, bylo to zlé.

Davis znal takové lidi dost dobře a uvědomoval si, že mnohdy něco vědí, aniž by dokázali vysvětlit proč. Měl dojem, že to musí být dílem nějakého mimosmyslového vnímání.

Jako by mu četl myšlenky, Lyndon prohlásil: „Je to Vittoro.“

Davis nechal svého koně ujít ještě deset kroků a pak se v sedle otočil. „Seržante Breene? Před námi je voda. Utáboříme se.“

Breen se automaticky podíval na slunce. Ještě zbývají dobré dvě hodiny jízdy a Davis není z těch, kdo se na cestě zbytečně zdržují.

„Možná už bychom další vodu nenašli a já chci, aby si mužstvo odpočinulo,“ vysvětlil Davis. „Zítra nás čeká perný den.“

Místo se mu okamžitě zalíbilo. Tekl tu malý, čistý a chladný potůček, který vytékal z ústí vyschlého koryta asi padesát metrů pod nimi. Na konci koryta voda protékala asi tak tuctem prasklin ve skále.

K táboření si vybrali místo v prokláně pod mírně nakloněnou skalou; asi tak po dvaceti metrech se země začínala svažovat, což otvíralo široké palebné pole. Tábor byl před pohledem z planiny skryt vulkanickým hřebenem, který ležel o pár set metrů dál.

Všichni muži byli rádi, že si mohou tak nečekaně odpočinout od sedel, a téměř okamžitě se uvolnili; předtím však obstarali koně a postavili hlídky. Starý Pete Britton, který se k nim nedávno připojil jako průzkumník, vylezl na skálu, aby obhlédl okolí. Málokdo mluvil: všichni se koupali, plnili si polní láhve a vychutnávali chvíle oddechu.

Slunce zapadalo, stín skály se prodlužoval a z několika ohnišť stoupal slabý dým. Poručík Davis došel k úpatí kopce a dalekohledem prozkoumával hřeben i planinu. Nic podezřelého neviděl.

Zmocnil se ho teď také nepříjemný pocit, ale ani to ho nepřipravilo o sebedůvěru. Jestli je čekají potíže, nemohl by mít s sebou lepší partu chlapů. Seržant Breen má za sebou dvacet let služby a válčil už tehdy na jihozápadě s Mangusem Coloradem a Cochisem. Potom sloužil u Bull Runu, Shilohu a v Divočině.

Desátník Owen Patton jezdil už s Nathanem Bedford Forrestem a býval také poručíkem. Byl to vysoký, štíhlý mladík se světlými vlasy, které se mu na čele vlnily; také to byl nejlepší střelec roty a jeden z nejlepších jezdců. O'Brien dělal před vstupem do armády v překladišti a také už měl za sebou hezkou řádku bitev s Indiány. Silvers a Shoemaker byli lovci buvolů.

Nad pouští se válel lehký mlžný opar a mraky se zbarvily dorůžova zapadajícím sluncem. Davis se zastavil u pramene, napil se studené vody a pak se vrátil k místu, kde si na skále rozložil přikrývky. Klobouk odhodil stranou a posadil se, aby si z brašny vytáhl psací náčiní.

Lyndon otevřel oči a pozoroval ho. Bylo to poprvé, kdy viděl Davise na hlídce něco psát. Také seržant Breen si toho povšiml a rychle mrkl na Lyndona. Žádného posla přece vysílat neměli. Do tábora se měli vrátit už za dva dny… pokud se vrátí.

Breen zkontroloval stráže, dal jim pár rad a vrátil se na tábořiště. Lyndon si zapaloval dýmku.

„Je tu nějak moc klidno,“ pravil Lyndon. „Už aby se vrátil Pete.“

„Tamhle jde.“

Pete Britton už měl za sebou padesát let tvrdého života; z toho čtyřicet strávil na indiánském území. Nezastavil se, ani se nepodíval na Lyndona a Breena, ale šel rovnou k Davisovi.

Davis k němu vzhlédl. „Tak co?“

„K MacLaughlinům nemá cenu jezdit.“

Davis měl pocit, jakoby se v něm něco zlomilo. Připadal si prázdný. Měl MacLaughlinovy rád, mnohokrát s nimi seděl u jednoho stolu. Tři statní chlapi, dvě ženy a čtyři děti.

„Víš to jistě?“

V Brittonově odpovědi zaznělo podráždění. „Jestli to vím jistě? Vím to sakra jistě.“ Kývl hlavou směrem k severu. „Kouří se tam. Na nějaký malý ohníček je toho kouře moc. Nejspíš zapálili stodolu i barák, počítám, že dneska odpoledne.“

Poručík Creyton C. Davis nehnutě seděl a zvažoval dilema. Kdyby teď vyrazil, mohl by ještě někoho zastihnout naživu. Mohl by je snad i zachránit. Na druhé straně by ale vyjížděl do tmy s unavenými vojáky proti neúnavnému a nemilosrdnému nepříteli, který o něm ví. Kdyby už Apači odtáhli, stejně by je nemohl sledovat před rozedněním.

Kdyby teď s oddílem vyrazil a byly by ztráty na životech, musel by vysvětlovat, jak k tomu došlo. Když ovšem nevyrazí a ukáže se, že mohl někoho z rodiny zachránit, budou se ho taky vyptávat, proč to neudělal. Seděl dlouho bez hnutí a pak rychle řekl: „Díky, Pete. Máš ještě něco?“

Pete Britton zavrtěl hlavou. „Snad zítra.“

Starý muž se otočil a přešel k Breenovi a Lyndonovi, kteří jejich hovoru naslouchali. Britton pohodil hlavou. „Není blázen. Sem se bál, že se za nima požene teď v noci.“

Breen si protřásl přikrývky a stáhl si boty. Chvíli seděl a vyhlížel první matné hvězdy; pak se zavrtal do deky. Když usínal, slyšel ještě slabé skřípání poručíkova pera.

Sotva se rozednilo, Davis už stál u ohně a v ruce držel hrnek kávy. Rozhlížel se, jestli neuvidí Brittona.

„Vyjel ještě před východem slunce,“ sdělil mu Lyndon.

Vyvedli koně, osedlali je a nasedli. Zvedal se prach a sluneční paprsky se odrážely od hlavní pušek. Davis stočil koně na cestu k MacLaughlinovu statku.

Poručík Davis nepochyboval o tom, že Britton měl pravdu, ale bylo jeho povinností záležitost prošetřit a pohřbít mrtvé, pokud je najde. Takhle po ránu mu to nepřipadalo jako zvlášť příjemný úkol.

Cotton Lyndon zvedl ruku, zamířil stranou a šikmo do svahu. Davis ho trochu zamračeně sledoval a pak se otočil v sedle. „Seržante!“

„Ano, pane?“

„Teď půjde do tuhého. Nevím kde ani kdy, ale řekněte to ostatním. Nechci vidět žádné poklimbávání v sedle. Každý ať má oči pěkně na stopkách. Tohle není jen tak obyčejná hlídka.“

Breen odjel dozadu a Davis znovu zabloudil očima k Lyndonovi. Ten jel klidně podél hřebenu,

tak, aby z něj nebylo vidět víc než klobouk a oči.

Prášilo se a slunce začínalo pálit. Mezerou mezi stromy Davis zahlédl jasně zelenou skvrnu: topoly u MacLaughlinova ranče.

Když vyjeli od říčky do širokého údolí, bylo všude ticho a klid. Na místě, kde stával statek, viděli zčernalé ruiny, z nichž stoupal řídký kouř. Davis sevřel rty a rozhlédl se po údolí.

„Seržante!“

Když k němu Breen dorazil, řekl rychle: „Až tam vjedeme, vystavíte kruhovou obranu. Určíte lidi, kteří pohřbí mrtvé. A desátník Patton ať si vezme šest mužů a pročeše les.“

„Myslíte, že tu ještě budou, pane?“ Zdálo se, že Breen má pochybnosti. „To jim není moc podobné.“

„Jsou to Apači, Breene.“

„Ano, pane. Jistě, pane.“

Breen se vrátil dozadu. Samozřejmě, poručík měl pravdu. Člověk nikdy nemohl říct předem, co takový Apač udělá; snad jen to, že to bude něco, co se dá nejméně čekat. Breen slyšel vojáky říkat o Davisovi, že je zbytečně opatrný; ale před Apači nikdy nebylo opatrnosti nazbyt.

Rota vjela na dvůr statku a vojáci sesedli. Těla ležela na dvoře: starý MacLaughlin, oba jeho synové a obě ženy. Po krátkém pohledu se poručík Davis odvrátil. Všichni zemřeli zde; konečně, bylo to lepší, než upadnout do zajetí – snad až na děti. Apači totiž, i když byli jinak krutí a nebezpeční válečníci, měli rádi děti; často je dokonce přijímali ke svým kmenům a chovali se k nim laskavě. Se ženami tomu bylo právě naopak.

Rozhlédl se. Patton odjížděl se šesti vojáky k lesíku, vyčleněný oddíl pohřbíval mrtvé a ostatní tvořili kruhovou obranu. Najednou Davis zpozorněl: po Lyndonovi nebylo nikde ani stopy.

Nervózně vyčkával na okraji dvora a vyhlížel jej. Ale nikde nebylo vidět ani jezdce, ani zvířený prach.

Breen k němu přistoupil s kloboukem v ruce a utíral si čelo. „Svinská práce, pane. Nadělali z nich sekanou.“

„Kolik myslíte, že jich bylo?“

„Tak deset, dvacet. Víc ne.“ Breen si nasadil klobouk. „Nemohli jsme pro ně stejně nic udělat, pane. Stalo se to dřív, než myslel Britton. Řekl bych tak včera po ránu.“ Ukázal směrem k ohradě. „Koně ani nesežrali všechno seno.“

Davis přikývl; souhlasilo to s jeho vlastním pozorováním. Indiáni tu museli v naprostém tichu čekat na východ slunce, pravděpodobně rozptýlení okolo ranče.

MacLaughlin zemřel u ohrady; zasáhli ho třemi šípy. Jim MacLaughlin, starší syn, byl zřejmě něčím včas upozorněn, protože běžel ke dveřím s puškou v ruce. Na stodole byla skvrna od krve, což naznačovalo, že někdo z útočníků byl zabit nebo aspoň zraněn. Alex MacLaughlin ležel mrtvý na dvoře vedle převrženého vědra.

„Nejspíš šel zrovna od studny,“ usoudil seržant Breen. „Něco uviděl a zavolal na ostatní. Pak ho dostali. Jim přiběhl ke dveřím a zřejmě je na chvíli zastavil. Jedna z těch ženských má černé ruce, vypadá to, že střílela z té staré předovky.“

Davis sevřel rty. Desátník Patton se před ním

zastavil a rázně zasalutoval. „Les je prázdný, pane. Našil jsme místo, kde se Indiáni schovávali. Zřejmě tam byli už nějakou dobu.“

Muži, kteří pohřbívali mrtvé, se vraceli; tváře měli šedé a ztrápené.

„V pořádku, seržante. Velte nasedat.“

Když zahlédl jezdce, byli už všichni v sedlech připravení k odjezdu. Pomalým krokem se k nim blížil kůň, na jehož hřbetě se natřásala lidská postava. Byl to Cotton Lyndon.

Takhle jej ovšem ještě nikdy neviděli. Pyšnou hřívu bílých vlasů měl celou zakrvácenou a kůže mu visela dolů v pásech. Z ran mu vytékala krev a barvila boky grošáka, k jehož sedlu byl uvázán.

Patton se mu vrhl v ústrety, chytil koně a ostatní muži obstoupili umírajícího. Když ho ukládali na zem, Lyndon krátce vzhlédl k Davisovi.

„Vittoro. Má aspoň… sedmdesát… mužů.“ Lyndon chytil Davise za rukáv. „Utíkejte! Vypadněte odtud, Davisi, dokud to jde!“ Začal se dusit, ale v agónii svíral poručíkovu uniformu stále silněji. „Stopujou vás! Meskalerové, Mimbreňové, Čirikahuové, Tontové… všichni! A přicházejí další! Jeďte… do pevnosti.“

Stopařovo tělo dopadlo na trávu a poručík Davis se narovnal. „Dobrá, seržante. Pohřběte ho tady, co leží.“

Vyšvihl se zpátky do sedla. Po Petovi Brittonovi nebylo ani vidu, ani slechu, a ani Indiány nebylo vidět. Hondoa Lanea také nikdo neviděl.

Lane musel být někde poblíž a jeho depeše byly životně důležité. Poručík se snažil přemýšlet rychle: představoval si, jak jsou rozmístěny další

usedlosti. Rozhodnout se musel on sám, a jeho rozhodnutí mohlo znamenat pro nic netušící ubožáky, kteří byli ještě na svých rančích, život stejně dobře jako smrt. Mohlo také znamenat konec jeho oddílu.

Aniž by dal na sobě něco znát, rozhlédl se po svých mužích. Znal je všechny, a všechna jejich trápení. Třeba takový Clanahan, který pil přes míru, mrzout Nabors, se kterým bylo těžké pořízení, nebo Sandoval, který měl na tváři jizvu jako památku na jednu *seňoritu* z Tucsonu, která se ráda oháněla nožem.

Vyjeli do pouště. Poručík Creyton C. Davis jel vedle praporečníka: očima propátrával kopce a přemýšlel o Vittorovi.

Starý náčelník byl zuřivý a pomstychtivý válečník, navíc mazaný jako liška. To, jak naložil s Lyndonem, pro ně mělo být varováním, co je čeká, když je dostanou živé. Ale jak se mu podařilo chytit živého Lyndona? Právě Cottona Lyndona, který znal tak dobře všechny apačské triky? A co se stalo se starým Petem?

Oddíl přešel do klusu a objel skupinku nízkých pahorků. Minuli další vypálený ranč a pochovali mrtvé. Davis sice váhal, ale pak se konečně rozhodl. „Seržante, ať si tady mužstvo naplní láhve. Zabočíme na jih k Mescal Springs. Až se dostaneme na otevřené prostranství, sesedneme a povedeme koně.“

„Máme sesednout?“

„Ano, seržante.“ Po krátké odmlce Davis klidně dodal: „Vracíme se. Tyhle vypálené ranče mi docela stačí. Nemá smysl jezdit dál. Jestli je tam

před námi ještě někdo naživu, tak toho ví o Indiánech mnohem víc, než my.“ Zarazil se. „Sesedneme někde na otevřeném prostranství, aby na nás nemohli nastražit léčku. Koně si aspoň odpočinou. Utáboříme se brzy, jako včera večer. Až si vojáci odpočinou, nasedneme a pomalu pojedeme pryč. Nerad utíkám z boje, ale jestli vyrazily všechny ty kmeny, musíme hlavně informovat generála.

A kromě toho,“ usmál se, „budeme mít možná příležitost vlákat toho starého lišáka do pasti sami. Určitě na něco čeká, to si pište. Možná na posily. Já bych myslel, že chce, abychom vjeli někam do kopců, kde by na nás mohl snadno nastražit léčku. Jestli si myslí, že pojedeme na jih od Mescalu, bude pravděpodobně čekat. Nevím o lepší krajině na léčky, než jaká je tam dole.“

Breen přikývl a vyčkával. Poručík Davis se mu vždycky svěřoval se svými úvahami. Davis nebyl žádný pedant a věřil, že když všichni budou vědět, do čeho jdou, zvládnou všechno lépe.

„Jakmile se dozví, že se vracíme, pustí se do nás.“

„Myslíte, pane poručíku, že ho odrazíme?“

Davis zaváhal. „Když to jen trochu půjde, seržante.“

Vyjeli na planinu; poručík nařídil zpomalit a sesednout, aby se koně příliš neunavovali. Blížili se ke kopcovité krajině, kde už zítra může být na každé míli připravena jiná past. Bude Vittoro čekat, nebo využije první příležitosti k útoku?

Možná, že Vittoro čeká na posily od jiných kmenů. Vítězná bitva a pořádná kořist by jenom

upevnily věrnost jeho spojenců. Nikdo si to nemohl uvědomovat lépe než právě Vittoro.

Šli pomalu. Bylo parno a ve vzduchu vířil prach. Vyplašili zemní kukačku: vzlétla před nimi, světle hnědá tečka na pozadí pouště. Zpod meskvitového keře uslyšeli chřestýše. Šli dál.

Ušli míli, tři míle. Kopce se blížily a pořád nikde ani stopa po Petovi Brittonovi.

Poručík nechal oddíl nasednout. Jeli krokem a k Mescal Springs dorazili ve čtyři hodiny odpoledne. Utábořili se k odpočinku a pro jistotu zdvojnásobili stráže.

Slunce zapadalo za hory, stíny se prodlužovaly a keře meskvitu se měnily v černé skvrny uprostřed šedivé pouště. Vojáci vydrhli a napojili koně, zapálili několik ohňů a vařili kávu.

Poručík Davis se opíral o balvan a čekal. Byl to štíhlý mladík a jeho příjemná tvář, ztmavlá poušťním sluncem, byla teď klidná a vyrovnaná.

Mávl na Breena a Pattona. Přišli k němu a když jim pokynul, přiklekli si. „Vyrazíme o půlnoci," řekl jim. „Půjdeme dolů po svahu. Když se odtud dostaneme, asi tak po míli nasedneme a pojedeme klusem."

Když odešli, zabalil se do přikrývek a protáhl se. Věděl, že neusne. Ale aspoň trochu by si odpočinout mohl…

Někdo jím zatřásl. Breen. „Je čas, pane poručíku. Je půlnoc."

Davis se udiveně posadil. Spal několik hodin. Rychle vyskočil na nohy, upravil si uniformu a zkontroloval pušku. Osedlaný kůň už na něj čekal.

Všude bylo ticho a tma. Oddíl vyrazil vpřed, s Davisem v čele. Svah byl mírný a bez bludných balvanů, stejně jako dno údolí. Rota se pohybovala bez jediného zvuku.

Šli asi deset minut. Desátník Patton přišel k poručíkovi. „Zdá se, že je tu klid, pane."

„Dobře." Obrátil se. „Seržante, řekněte to ostatním. Ať nasednou. Ještě deset minut pojedeme krokem."

Po deseti minutách vybídl oddíl do klusu. Projížděli údolím. Jestli se jim podařilo uniknout Indiánům, nikdo je až do zítřejšího rána nebude pronásledovat. To jim zajistí slušný náskok. Poručík myslel dopředu a v duchu si vybavoval krajinu, kterou tak dobře znal.

Nebylo to vhodné místo pro léčku, a proto ho tam Vittoro nebude čekat. Planinka mezi nízkými pahorky… Jel dál přímo směrem k pevnosti, ale v duchu už měl připravený plán. Naskytla se mu šance vlákat Vittora do pasti a nechtěl si ji nechat ujít. Kdyby se mu podařilo apačského náčelníka porazit, mohlo by to znamenat konec povstání. Každopádně by to znamenalo zase nějaký čas klidu – než by si Apači zvolili nového náčelníka.

Asi hodinu hnali koně klusem; pak zpomalili. Jeli celou noc jen se dvěma krátkými přestávkami. Před polednem by mohli být ani ne čtyřicet mil od pevnosti.

Najednou zahlédl kopce. Mělo by to být tady… Zastavil oddíl a rychle vydal rozkazy. Když už byli na místě, vypadalo ještě lépe, než původně předpokládal.

Údolí, kterým jeli, tu končilo a před nimi se rozprostírala zvlněná krajina. Rozjel se po louce, kterou obklopovaly nízké pahorky, načež zahnul doprava a nařídil zastavit. Na vzdálenějším svahu kopce bylo několik prohlubní, ve kterých se mohli výborně ukrýt.

„Desátníku," obrátil se Davis na Pattona, „vezměte si s sebou Silverse a Shoemakera a zajeďte za ten kopec naproti. Až nepřítel vjede pořádně na louku, spusťte to. Chci, abyste hned těmi prvními výstřely sundali tři Indiány. Pak vypalte ještě jednou, sedněte na koně a vraťte se sem. Je vám to jasné?"

„Ano, pane." Patton zaváhal. „Vy budete tady, pane?"

Davis kývl. „Až začnete střílet, budou se nejspíš chtít schovat tady na tom kopci."

„Ano, pane."

Nastalo ticho a zvířený prach se usadil. Slunce už vystoupilo vysoko na oblohu a země lehce voněla. Bzučely mouchy. Pomalu utíkaly hodiny: vojáci pili ze svých lahví a čekali.

Clanahan je uviděl první a Davisovi ztvrdly rysy. Rozhodně dostali posily: bylo jich určitě přes sedmdesát. Snad dokonce devadesát nebo i víc.

Co na tom.

Nezdálo se, že by se něčeho báli nebo že by tušili, co je čeká. Projížděli přes louku; dva Indiáni jeli více vpředu a náhle jeden z nich znenadání zastavil. Davisovi okamžitě došlo, že Apač zahlédl zdupanou trávu na místě, kde obraceli koně. Indián otočil koně a pronikavě zakřičel.

Z druhé strany louky zapraskaly výstřely. In-

dián sletěl po hlavě z koně a kutálel se po trávě. Padli ještě dva další: druhý muž z předsunuté hlídky a jeden z oddílu.

Fungovalo to skvěle: Indiáni okamžitě vyrazili vpřed a hledali úkryt na kopci, za kterým ležel Davis se svou rotou.

Řítili se jako povodeň a Davis je nechal, ať se přiblíží. Když byli na dostřel, vypálil. Útočící Indiány zasáhla drtivá salva a ti, kteří byli vpředu, padali v divoké změti raněných koní i lidí. Třetí rota chladnokrevně zaplavovala nepřítele olovem. A najednou se Indiáni dali na útěk.

Ještě několik ojedinělých výstřelů a znovu zavládlo ticho. Přicválal desátník Patton a sklouzl ze sedla. Rázně zasalutoval. „Silvers je mrtvý, pane. Pustil se do křížku s Apačem a zůstali tam oba."

„Děkuji, desátníku. Připravte se. Oni se ještě vrátí."

Tu a tam ještě někdo vypálil; Davis si prohlížel louku a svah. V léčce zahynulo sedmnáct Indiánů a dobrých deset koní. Nějaké raněné na ústupu odnesli.

Zkoumal očima travnatou pláň, kde Indiáni zmizeli. Něco v trávě se pohnulo. Vypálil a vzápětí zahlédl Indiána, jak se napůl vztyčuje a zase klesá zpátky.

Zvažoval situaci. Nemělo smysl si tu dál hrát na ostřelovače. Každopádně ale udělili Vittorovi pořádnou lekci.

„Seržante!"

„Ano, pane?"

„Sežeňte koně. Pojedeme dál."

Loukou se rozlehl Clanahanův hlas. „Poručíku! Podívejte se!“

Davis se otočil a spatřil jezdce. Nejprve měl za to, že jde o Apače, ale pak si uvědomil, že takhle žádný Indián nejezdí. Muž se nakláněl dopředu a hnal koně nejvyšší rychlostí, ale měl třmeny a slunce se odráželo od vyleštěné kůže. Nakonec poznal koně.

Jezdec se hnal jako o závod a zpomalil teprve, když vjel mezi vojáky. Rázně zastavil koně a seskočil na zem. Byl to Pete Britton.

Tvář měl popelavou a košili umazanou od krve. „Poručíku,“ pravil klidným hlasem, „zezadu na vás jde víc jak stovka Mimbreňů.“

Poručík Creyton C. Davis stál bez hnutí. Klobouk držel v ruce a cítil, jak mu vítr čechrá vlasy. „Jakou máme naději, že se nám podaří probít se do pevnosti?“

„Žádnou.“ Pete Britton chvíli váhal a pak tiše dodal: „Chytil jsem jednoho jejich bojovníka. Nakonec promluvil. Říkal, že minulou noc vyjelo z rezervace čtyřicet Meskalerů a mají přijet ještě nějací Mimbreňové. Jsme v pasti, poručíku. A to hádám, že ještě ani nevíme všechno. Skoro bych řekl, že mezi námi a pevností stojí půlka apačského národa.“

„Dokázal bys prorazit?“

„Možná.“

„Pošlu po tobě zprávu.“

Starý Pete si odplivl do prachu a zašklebil se. „Poručíku, sežeňte si na to někoho jinýho. Dostal jsem jednu do zad a na jízdu už mě neužije. Navíc jsem svýho času ulovil pěknejch pár apačskejch

skalpů, tak by bylo fér, abych jim taky dal šanci.“

Davis si nasadil klobouk. „Dobrá, Pete. Jsem rád, že tu budeš s námi.“

„Brzo to poznají,“ prohlásil Pete suše. „A vůbec, poslední dobou na mě leze revma. Tady mi to přijde nějak zdravější.“

Poručík Davis se obrátil k Breenovi. „Tak, seržante. Ať se hoši zakopou a připraví. Počkáme si na ně.“

Vítr si pohrával se stébly trávy. Po tváři mu stékal pot; zatřásl svou polní láhví a zjistil, že je ještě z půlky plná. Přesunuli se k úpatí kopce na okraji mělkého údolí, kde měli schované koně.

Na jihu se zvedal prach a na východě také. Otřel si čelo a čekal. Dopis adresovaný ženě vyndal z kapsy a narazil jej na blízký keř.

Posadil se a zapálil si. Clanahan sedící v podřepu se na něj usmál. „Dal bych si panáka,“ poznamenal. „Tady bych se mohl ztřískat a nebát se, že mě za to zašijou.“

Davis se obrátil a sáhl do své sedlové brašny. Vytáhl placatou láhev a hodil ji Irovi.

Clanahan se zašklebil a chytil láhev v letu. Ozval se příjemný zvuk, jak vytahoval špunt. Zaklonil hlavu a pil.

Nebylo slyšet nic než vítr a nic kromě trávy se nehýbalo.

5. kapitola

Hondo Lane dovedl hřebce mezi vrby a nechal ho ponořit čumák do chladivé a čisté říční vody.

Slunce už dávno vyšlo, ale schovávalo se za stále rostoucí zdí bouřkových mraků. Ráno bylo chladné a vzduch se nehýbal.

Po dvou dnech cesty z ranče Angie Loweové se dostal teprve ke břehům Little Dutch Creeku. Takovýmhle tempem dojede do pevnosti nejdříve za čtyři dny, pokud vůbec.

Během prvního dne narazil dvakrát na stopy malých apačských tlup. Když se jim chtěl druhého dne velkým obloukem vyhnout, jen tak tak že ho nezahlédli na travnatém svahu.

Naštěstí tehdy nechal koně v jednom vyschlém říčním korytu na druhé straně hřebene, a tak mu stačilo lehnout si do trávy a nehýbat se.

Hrom zaburácel jako vzdálená dělová salva a mraky ztmavly. Hondo si lehl na břicho k říčce, napil se a naplnil si láhev. Sam přeběhl říčku a také pil. Najednou vztyčil hlavu a s čenichu mu odkapávala voda.

Hondo chytil hřebce za nozdry a držel.

Podél říčky se blížili dva Meskalerové; jeden z nich jel na velkém hnědákovi s vypálenou značkou americké armády; druhý měl na sobě modrý vojenský plášť, zaprášený a špinavý.

Zastavili se ani ne dvanáct stop od něj. Hondo vzal do ruky svůj lovecký nůž. Puška by byla jistější, ale nemohl tušit, jak daleko odtud jsou další. Zamířil k nim jistým a rychlým krokem.

Meskalerové se bleskurychle otočili a Hondo

zaútočil. Indián nejblíž u něj se pokusil zastavit nůž holou rukou, ale už bylo pozdě. Nůž mu zajel do masa; zatímco jej Lane vytahoval, Meskalero ho chytil za zápěstí a strhl jej na své umírající tělo.

Hondo se mu vytrhl a odkutálel se stranou, načež si všiml, že i druhý Indián leží na zemi. Na prsou mu stál rozzuřený Sam, který po něm hned zpočátku skočil a Indián neměl proti čtyřicetikilové vrčící obludě žádnou šanci.

Lane vyskočil a pohladil psa. „Hodný Sam."

Pes Indiána neochotně pustil; na žebrech měl dlouhý škrábanec. S nastraženýma ušima obešel umírajícího a na Hondoův příkaz si lehl do vody.

Lane sundal armádnímu koni uzdu a pokrývku a pustil ho na svobodu. Kůň měl na boku krvavou ránu starou sotva den.

Meskalero ve vojenském kabátě měl u sebe ještě něco jiného. Hondo se sehnul a vytáhl mu to z kapsy. Byla to pošlapaná, zaprášená a zkrvavená korouhev třetí roty.

Vyšvihl se do sedla a opatrně jel dál. Tráva jemně ševelila a ve vzduchu bylo cítit vlhkost. Sam běžel stranou od něj, s hlavou vztyčenou a s vědomím hrozícího nebezpečí.

Pak zahlédl káňata, jak letí nízko nad vzdáleným kopcem. Pobídl koně do klusu a ohlédl se. Viděl jen zvlněnou trávu a hory, které se rýsovaly na obzoru.

Zhluboka se nadechl a vychutnával chladný vzduch. Projížděl tímtéž údolím jako nedávno předtím Apači.

Bylo jich aspoň osmdesát, možná víc. Davis

měl proti sobě přinejmenším dvojnásobnou přesilu. Svraštil čelo. Indiáni se pohybovali přímo, ne jako někdo, kdo se chystá do bitvy.

První, co uviděl, byl mrtvý kůň. Zastavil a rozhlížel se. Napočítal jich ještě devět a popojel kupředu; mrtvých koní bylo tolik, že už nestálo za to je počítat. Tam, kde předtím leželi ranění, byla tráva zbarvena krví. Zahlédl jakousi bílou skvrnu: byl to mrtvý voják, kterého svlékli a zohavili.

Zabočil vpravo do kopce a našel několik mosazných nábojnic. Museli tu být tak dva, tři vojáci. Pochopil. Nastražili tu léčku: ne ovšem Indiáni, ale poručík Davis s třetí rotou. A postupujícím Indiánům dali co proto.

Na pahorku naproti, kam se Indiáni utíkali schovat, zahlédl další koně a bílé skvrny.

Zastavil na vrcholku, odkud měl dobrý rozhled. Viděl teď vše, co zbylo z třetí roty: nahá těla mrtvých, kteří padli v boji tak, jak se na správné bojovníky sluší. Někteří byli skalpováni, ale zdaleka ne všichni.

Poručík Davis byl zasažen třemi ranami; dvě mu prolétly tělem a teprve třetí, do hlavy, ho zabila. Jeho tělo nebylo zohavené; stejně tak Clanahanovo, které leželo nedaleko od něj.

Zemřeli společně: poručík i věčný rebel.

Poblíž se na zemi válela rozbitá láhev od whisky. Hondo Lane si ubalil cigaretu a zapálil ji; už chápal, co se tady stalo. Láhev patřila Davisovi, ale ten ji nejspíš dal Clanahanovi. Hondo si tu situaci dokázal představit: poručík dává láhev člověku, kterého sám několikrát poslal do basy za opilství, ale který dokázal dobře zemřít po boku

svého velitele.

Natáhl cigaretový kouř. Neměl by se tady zdržovat. Přesto ale váhal a očima hledal jednoho muže, který by tu přece měl být. Pak ho spatřil asi třicet metrů opodál.

Starý Pete Britton vydržel déle než ostatní; dalo se to poznat podle nábojnic roztroušených okolo těla. I když Apači zoufale potřebovali zbraně, jeho dvě pušky ležely na zemi netknuté. Také jeho tělo nezohavili: to byly známky úcty, jakou Apači projevují velkým bojovníkům.

Podle všeho musel starý muž vydržet aspoň o hodinu déle než zbytek roty. Na tváři měl posměšný úšklebek: konečně se vypořádal se svým dávným strachem ze samoty, nemoci a chudoby.

Teprve když už zase seděl v sedle, povšiml si Hondo bílé skvrny na keři: byl to pěkně silný dopis adresovaný paní Martě Davisové.

Zamířil do údolí, kde mohl vyčíst pokračování příběhu. Léčka vyšla; dali Indiánům zdrcující ránu. Ale pak přišli zezadu Mimbreňové. Nečekaně…

Rychle prozkoumal okolí, aby zjistil všechny podrobnosti; pak pobídl hřebce do klusu. Povstání tedy začalo, a hned obrovským vítězstvím Apačů, i když třeba draze zaplaceným. Apači sice své mrtvé a raněné odnesli s sebou, ale krvavé skvrny na trávě v mnoha případech označovaly místo, kde někdo padl mrtev.

Prohrábl si strniště na bradě a zachmuřeně se zadíval k západu. Cítil, jak se mu vítr opírá do zad, ohýbá trávu a hází koňskou hřívou; dokonce už spadlo několik dešťových kapek.

Déšť ho začal bičovat do obličeje; otočil se a ze svinutých pokrývek vytáhl pláštěnku. Navlékl si ji a pokračoval v cestě, přičemž se vyhýbal kopcům, kde by mohl udeřit blesk. Pršelo a vítr burácel; uhodilo. Déšť na chvíli polevil, ale pak pokračoval o to zuřivěji. V dálce uslyšel hrom; do hřebene po jeho pravici udeřil blesk a bylo cítit pach rozžhaveného kamene a ohořelé trávy.

Hřebec chtěl cválat a Hondo mu nebránil. Déšť bubnoval všude kolem a vítr se prohánět travou. Během několika minut se z čůrku hnědé vody tekoucího údolím stal potok; popojel s koněm o několik stop výš a pokračoval v cestě.

Náhle se před ním objevilo říční koryto; písek v něm byl vlhký a protékal jím slabý pramínek. Ale Hondo už slyšel valící se příval vody a věděl, že vodní stěna k němu dorazí za několik vteřin. Krátce zaváhal, ale pak se rozhodl vsadit vše na jednu kartu.

Dojel s hřebcem na břeh a vší silou ho plácl přes bok. Vyděšené zvíře vyskočilo a frkaje strachem utíkalo napříč korytem. Když byli uprostřed, zahlédl valící se stěnu hnědé vody, která se rozlévala od jednoho břehu k druhému a unášela s sebou tlusté klády; zaťal hřebci ostruhy do slabin a kůň, šílený bolestí, se vrhl vpřed a doběhl ke břehu. Nohy mu na blátě klouzaly, ale nakonec se zachytil a dvěma mocnými skoky se ocitli v bezpečí.

„Hodnej,“ poplácal Hondo koně. „Z tebe ještě něco bude.“

Kůň netrpělivě trhal hlavou, a tak jeli dál. Déšť je bičoval společně s větrem, půda se jim propadala

pod nohama a blesky se zasekávaly do ztemnělých kopců. Kameny se leskly jako drahokamy, šedivá clona deště protahovala vzdálenosti a nenechávala jim nic než mokrý a hřmící svět, kterým muž s koněm projížděli, spojeni nutností čelit nebezpečí bouře.

Asi desetkrát musel odbočit, aby se vyhnul přívalům zpěněné vody, které se řítily vyschlými koryty řek. Zahlédl velký topol, který voda vyvrátila a odhodila stranou a viděl trávu připláclou k zemi; na chvíli se spustily kroupy, ale pak přestaly.

Zastavit se nemohli, protože nebylo kde. Jel dál, trochu překvapen zuřivostí bouřky, a vzpomínal na dům v kotlině a na Angie. Měla by mít muže. Nebylo dobré, aby žena žila sama; když na to přišlo, tak ani muž.

A ten chlapec prostě potřeboval tátu.

Zpozoroval, že se mezi kopci něco zalesklo, a přijel blíž. Byla to nízko posazená stříška, která patřila k přístřešku částečně vyhrabanému ve svahu. Svezl se s koně a otevřel dveře; uvnitř bylo dost místa a hlavně sucho.

Dalo mu dost práce dostat koně dveřmi dovnitř, ale povedlo se. Vzadu byla jeskyňka a v ní zábradlí na uvázání koně a žlab. Svlékl si pláštěnku, vzal několik kusů dřeva z hromady meskvitových kořenů a v prostém ohništi rozdělal oheň. V pytli, který koupil od Angie, bylo ještě trochu ovsa; dal ho koni a zatímco hřebec žral, vytřel ho do sucha, jak jen to šlo.

Oheň se rozhořel a v místnosti začalo být teplo. Hondo zajistil dveře a připravil si jídlo; potom si

lehl na prkennou pryčnu a usnul. Zář plamenů mu tančila po obličeji a déšť bušil na střechu.

Jaký to mohl být člověk, který nechal takovouhle ženu samotnou uprostřed země plné Apačů? Když na to pomyslel, zmocnil se ho vztek. Zíral do místnosti rozšířenýma očima. Tak dokonalá žena!

Někde uprostřed svých nesouvislých myšlenek usnul a zatímco spal, déšť burácel dál a smýval všechny stopy; tichá těla vojáků ze třetí roty hleděla na déšť široce rozevřenýma očima a nastavovala mu prsa, ale krev i prach už dávno odnesla voda. I poručík Creyton C. Davis, absolvent West Pointu, veterán občanské války a účastník mnoha bojů s Indiány, miláček richmondských tančíren a hrdina washingtonského milostného románku ležel mrtev ve vysoké trávě na osamělém pahorku, vzdálený všemu.

Oheň dohořel a jeho světlo zhaslo, protože do něj nikdo nepřikládal; za chladného soumraku otevřel Hondo Lane oči, podíval se na střechu a spustil nohy z kavalce.

Bylo po dešti, i vítr utichl. Všude panovalo ticho. Otevřel dveře a vyšel ven. Po nebi se proháněly potrhané mraky a daleko na západě bručela bouře jako opilý zupák ve spaní.

Lane vyvedl koně ven, utáhl řemen a vyšvihl se do sedla. Jel dál na západ, směrem za bouřkou.

Mraky byly ohraničené ohněm a rumělková kopí probodávala nebe; objevila se první hvězda. Bylo chladno a ticho.

Nechával za sebou míle. V dálce zahlédl slabý

kouř a za chvíli už viděl deštěm omyté zdi vesnických stavení, vojenské cvičiště, kantýnu a armádní ubikace.

Hondo Lane si stáhl klobouk více do čela a sjížděl se svahu. Aspoň tohle tu ještě je, pomyslel si.

Ale hluboko v sobě nesl vzpomínku na ženu s klidnou tváří a s dítětem v domě poblíž říčky, na ženu, která chodila po stavení, zatímco on spal. Nervózně si poposedl v sedle a zaklel, aby zakryl své city – a svůj údiv nad nimi.

6. kapitola

Bouře, mířící na západ přes rozlehlou poušť a hory, přešla na své cestě za Hondo Lanem a těly padlých z třetí roty i malou farmu v kotlině. Hnala před sebou zeď deště, který bušil do vyprahlé země, zvedal prach a naplňoval vzduch zvláštním pachem, který je cítit vždy, když se dešťové kapky poprvé dotknou vyschlé půdy.

Ani skála nedokázala uchránit domek před silou bouře a rachotem hromu, ale jinak byl dům plný tepla, pohody a vůně kávy. Byl však také podivně prázdný – od chvíle, kdy muž odjel.

Zvuk vody řítící se jindy prázdným korytem ji trochu děsil, protože už viděla takové přívaly brát s sebou všechno, co se jim připletlo do cesty; přicházívaly za jasného nebe, kdy pršelo jen ve vzdálených horách. Ale teď pršelo všude a vyprahlá půda její zahrádky vodu lačně hltala.

Trocha vody zůstane i v prohlubni za odplavenou hrází. Vydrží tam několik týdnů, takže bude moci zalévat; třeba tak získá dobrou úrodu.

Johnny byl nepřirozeně tichý: sledoval ji s vážnou tváří. „Mami, vrátí se ten pán?“

„Nevím, Johnny. Má spoustu práce.“

Sama myslela na totéž. Vrátí se? Proč by se vlastně měl vracet? A jestli se vrátí, co s tím ona udělá?

Myšlenka ji rozrušila. Proč přemýšlet o tom, co udělá? Co by se vlastně dalo dělat?

Znepokojena svými vlastními pocity roztřídila prádlo na praní, utřela prach a umyla podlahu; dělala práci, kterou původně ani dělat nechtěla, jen

proto, aby se něčím zaměstnala. Ale nemohla na něj přestat myslet. Měl se kde schovat?

Vzpomínala na jednotlivé okamžiky jeho pobytu na ranči a snažila se přesvědčit samu sebe, že je tvrdý a krutý. To, jak se choval ke svému psu, k Johnnymu… a vůbec. Ale věděla dobře, že krutý ani zdaleka není. Tvrdý, to ano. Ale mohl by nebýt? A jak hluboko je v něm ta tvrdost zakořeněná?

To, co se v životě naučil, se musel naučit z vlastních nepříjemných zkušeností. Byl to pro něj jediný způsob učení: tvrdý, ale rychlý. A každý si látku dobře zapamatoval. Vzpomněla si, jak vyskočil z přikrývek se zbraní v ruce. Co asi prožil člověk, který dokáže být takhle ostražitý – dokonce i ve spánku?

Když v kotlině přestalo pršet, už se skoro smrákalo. Vyšla z domu. Vzduch byl obdivuhodně chladný a průzračný. Člověk měl při dýchání pocit, že pije studenou vodu. Na obloze se stále ještě honily mraky a na západě v horách ještě hřmělo. Nízké mraky obalovaly kopce a usedaly do sedel mezi nimi; občas se oblačné kupy rozzářily světlem blesku v dálce.

Z listů kapalo, hnědá, rozvířená voda šeptala u břehů říčky. Nakrmila koně a zůstala mlčky stát na dvoře. Dívala se na okolní kopce. Byl pryč a i jeho stopy už smyl déšť. A jak to, že ona, vdaná žena a matka, vůbec takhle přemýšlí o nějakém muži?

Zvlášť o muži, který zmizel, jako by nikdy ani neexistoval. Ale ani to nebyla úplná pravda. Jeho stopy ze dvora už sice smyla voda, ale přesto tu

něco nepostižitelného zůstalo. Něco, co táhlo její srdce směrem, kterým odjel; co ji nutilo myslet na způsob jeho chůze, na divný, zasmušilý výraz v jeho očích, který mohl být známkou pocitu osamělosti. Když k němu nečekaně vzhlédla a jejich pohledy se setkaly, zahlédla v jeho očích touhu… Když si na to vzpomněla, zarděla se. A vzpomněla si, jak ji políbil a co jí přitom říkal.

„Žena, která chodí se vztyčenou hlavou, by měla před smrtí políbit muže."

Opakovala si ta slova a cítila, jak jí přitom buší srdce. Divná věc, říkat něco takového ženě! A jak ji líbal… nebyla v tom vášeň, ani vlastnický pocit, ani žádost – bylo toho v tom mnohem víc…

Voda po kapkách stékala z okapů do přistaveného sudu. Za soumraku byly pahorky nepřirozeně zelené; omytí deštěm jim jen přidalo na kráse. Ráno vyvede nahoru koně, aby se popásli na čerstvé trávě; ona je může sledovat ze zahrady. Došla k ohradě a položila dlaň na vlhkou horní kládu. Kopce se natahovaly k šedé, tmavnoucí obloze. Bude to tu smutné a opuštěné, víc než kdykoli předtím.

Aby tyto myšlenky zahnala, rychlým gestem si upravila sukni a kousla se do rtu. Spěšně si utřela několik slz, které se jí vyhrnuly z očí; pak se napřímila a zamířila k domu. Ale ještě ve dveřích se zastavila, a jako by se jí nechtělo odpoutat se od noci, ve které zmizel, rozhlédla se ještě jednou po okolních pahorcích. Byly ztichlé a nehybné; jejich zelená barva už dávno ztmavla a křídla noci přikryla kotlinu.

Zavřela dveře a zaklapla petlici. Nemělo smysl

na něj myslet. Žije si vlastním životem, zastavil se jen na jednu noc, koupil si koně a odjel. I jiní takhle přijeli a odjeli, nebyl v tom žádný rozdíl… nebo snad ano?

Byl to její domov a nebylo ani pomyšlení na to, aby jej opustila kvůli nějakému neznámému jezdci. Měla tu dům a syna. Charakteristické přitom bylo, že vůbec nemyslela na Eda. Nedomnívala se, že je mrtvý, ale věděla, že se nevrátí, pokud ho odjinud nevyženou s prázdnými kapsami. Už do jejího života nepatřil… ten chlapec, který slíbil něco, na co mohl stačit jen muž.

A žena.

Ona své sliby splnila. Odešel od ní teprve nedávno, ale jejich manželství už bylo jen stínem; jediné, co z něj zbylo, byl Johnny. A ani ten se nedal považovat za jeho dílo: Ed se nikdy v ničem neprojevil, a dokonce ani jeho vlastní syn mu nebyl podobný.

Dost na tom, že musela myslet na svého syna, na to, aby vyrostl a zesílil, aby se z něj stal dobrý občan této země, aby, až přijde čas, také počal děti, aby se naučil tvořit a ne ničit a využívat dobrodiní země a chránit ji. To byl její úkol.

Už to říkal její otec. „Země nám nepatří, Angie. Máme ji jen půjčenou od budoucích generací. Může nás živit, ale musí zůstat dost bohatá na to, aby mohla živit i tvé děti a jejich děti a vůbec všechny, kdo přijdou po nich.“

Když ovšem nesla na stůl večeři, nemyslela vůbec ha půdu. V duchu slyšela skřípot sedla a tichou, pomalou řeč muže v místnosti.

A když si nakonec lehla na lůžko a přitáhla si

přikrývku k bradě, zadívala se do tmy a vzpomněla si na Johnnyho otázku: „Mami, vrátí se ten pán?“

Teprve pozdě dopoledne Angie sebrala obě vědra a vydala se ke studni. Slunce už stálo vysoko na obloze, obklopeno jen několika zbloudilými, nakadeřenými obláčky. Celé dopoledne pracovala u domu; jen šla nakrmit koně a zjistit, kolik vody se zachytilo za hrází. Nebylo jí tolik, kolik čekala, ale na pár zalití to vydá. Vyčistila výpusť od bláta, takže voda mohla v případě potřeby volně vytékat. Své rozhodnutí vypustit koně do kopců nakonec zase odvolala; nevěřila sice, že by jí Apači dělali nějaké potíže, ale nechat koně bez dohledu by přece jen znamenalo zbytečně pokoušet osud.

Naplnila jedno vědro a vzápětí druhé. Nic neslyšela, ale když se narovnala a zadívala na kopce, něco ji přimělo se otočit.

Zpoza stromů vyjel na koni Indián a upřeně ji pozoroval. Neslyšela přitom jediný zvuk.

Pak se objevil další a po něm ještě jeden. Zčistajasna se začali jakoby kouzlem vylupovat ze stromoví, až jich byl tucet.

Vídala je projíždět kolem a tu a tam je zahlédla u studny, ale v takové blízkosti jich tolik viděla pohromadě poprvé.

Všichni byli střední postavy, ale zdáli se menší díky svým širokým ramenům a hrudníkům. Většinou měli kruté tváře s úzkými rty, ale jinak byli dobře rostlí. Tmavou pleť měli zaprášenou a dlouhé černé vlasy převázané čelenkami jim visely na ramena.

Jeden z nich seděl na zvlášť krásném koni a podle jeho vzhledu Angie usoudila, že jde o jejich vůdce. Očima přitom sledovala vysokého, zle vypadajícího Apače, který náčelníkovi něco šeptal do ucha. Na hřívě dlouhánova koně viselo několik cárů krvavé kůže s vlasy. Byly to skalpy, ne víc než den staré.

Cítila, jak se jí zvedá žaludek a bylo jí na omdlení, ale přinutila se stát zpříma. I když byla bledá a vyděšená, přece jen se jí podařilo promluvit zvučným hlasem. Oslovila staršího z nich:

„Ty jsi Vittoro."

„Jsem ten, komu říkají Vittoro."

„Napájeli jste si tu koně."

Jeho oči se ani nepohnuly; klidně mohl být vytesaný z mahagonu.

„Varovali vás."

„Nemohla jsem odjet. Můj manžel je pryč a tohle je můj domov."

Vittoro se na ni díval, zatímco ostatní Indiáni vyčkávali. Náhlý závan větru rozvířil schnoucí prach a vytratil se stejně rychle, jako se objevil. Topoly šuměly.

„Tohle je apačský pramen."

„Apači žijí v horách," odpověděla Angie. „Tenhle pramen nepotřebují. Já mám syna a vodu potřebuji."

„Když sem ale Apač přijde, kde se má napít? Má sucho v ústech a ty bys ho nechtěla pustit k vodě."

„Tamhle je taky voda." Ukázala směrem ke kopcům. „Ale pokud Vittorovi lidé přicházejí v míru, mohou se samozřejmě napít. Zakazovala

jsem jim to snad někdy?“

Ve Vittorově hlase zazněla netrpělivost. Uvědomila si, že diskuse je u konce, a to ji vyděsilo.

„Přísahali jsme, že na apačském území nezůstane jediný běloch.“ Obrátil se k vysokému Indiánovi. „Silvo!“ Prohodil s ním pár slov v apačském jazyce a Angie si všimla, jak se Silva zašklebil. Dlouhán sklouzl s koně, dotkl se bílé hřívy Vittorova koně a něco poznamenal; patrně srovnával barvu hřívy s barvou jejích vlasů. Pak vytáhl nůž a zamířil k ní.

Nekřičela. Nemohla. A ani by jim nechtěla dát najevo svůj strach. Stála zpříma a s tváří plnou pohrdání. Najednou se ve dveřích objevil Johnny.

V ruce držel kolt Walker a mířil na Silvu.

Silva se zastavil a někdo z Indiánů se zachechtal. I Silva se usmál při pohledu na chlapce, který držel zbraň skoro stejně velkou jako on sám a tvářil se tak odhodlaně.

Angie se otočila a chtěla se vrhnout k pušce ležící na zápraží, ale jeden Indián ji zezadu chytil. V tu samou chvíli třeskl výstřel.

Kulka z revolveru škrábla Silvu na temeni hlavy a srazila ho k zemi. Také Johnny upadl; zpětný náraz velkého koltu byl na něj příliš silný.

Angie se vytrhla Indiánovi, který ji držel, a rozběhla se k Johnnymu. Silva ležel v bezvědomí na zemi.

Vittoro seděl na koni a na jeho tváři nebylo nic znát. Pohlédl na chlapce. „Máš silného syna,“ pravil klidně. „Dobře že nemáš muže. Mohla bys porodit celou armádu bojovníků, kteří by pak válčili s mým lidem.“

„Nemám v úmyslu válčit s tvým lidem.“ Angie mluvila co nejdůstojněji. „Tvůj lid si žije svým způsobem a já zase svým. Žiji v míru s těmi, kdo mě nechají. A nemyslela jsem si,“ zvedla bradu, „že velký Vittoro bojuje s ženami!“

Vittoro seskočil s koně a vytáhl nůž. Angie sevřela svého syna a vyčítala si, že včas nesebrala revolver: teď už bylo pozdě. Nedalo se nic dělat.

Jak se k nim blížil, zjišťovala, že je mnohem větší než si původně myslela. Náčelník každým coulem. Indiáni za ním seděli na koních a mlčeli.

Vittoro zvedl Johnnyho ruku a píchl jej do prstu špičkou svého nože; totéž udělal sobě. Přitiskl oba prsty k sobě, aby se krev smísila.

„Je to můj pokrevní bratr. Bude se jmenovat Malý bojovník z rodiny Měsíčního psa Čirikahujských Apačů.“ Podíval se na Angie a v očích mu zablesklo něco, co připomínalo něhu. „Budeš se o něj dobře starat. Protože jsi matkou Čirikahujského bojovníka, můžeš tu žít v míru.“

Silva vyskočil ze země a rozhlížel se kolem. Přiložil si ruku k hlavě; zůstala na ní krev. S nožem v ruce vyrazil dopředu, ale Vittoro na něj ostře promluvil a Silva se trucovitě obrátil a zamířil ke svému koni.

Angie sevřela Johnnyho pevněji, zatímco Vittoro se vyšvihl na svého koně. „Věděla jsem, že jsi velký náčelník,“ prohlásila. „Doufám, že se někdy někdo spřátelí s tvými syny.“

V Indiánově tváři se objevil divoký výraz. „Moji synové jsou mrtví. Zemřeli ve vězení bílého muže.“

Rychle odjeli; jediný Silva se ohlédl a Angie

zachytila jeho pohled. Pochopila, že od tohoto dne mezi ní a Silvovou zlobou stojí Jen Vittoro. Bylo jí jasné, že příběh o Silvově porážce se roznese mezi jednotlivými vesnicemi, a to jen posílí jeho nenávist.

Zvedla ze země revolver: byl nabitý. I když s nimi přímo nebyl, zajistil Hondo Lane jejich bezpečnost. To on jí poradil, jak má revolver nabíjet, a sám ho nabil.

7. kapitola

Za roztroušenými staveními z vepřovic a chatrčemi uplácanými z bláta ležely vyrovnané řady stanů jízdního útvaru; na stranách náměstíčka poblíž nich stála kantýna, skladiště, pekárna, budova velitelství, kovárna a stáje. Ani jedna z těchto budov nebyla nijak impozantní: i po dešti vyhlížely špinavě a zanedbaně.

Na schodech kantýny a v jejich okolí se rozvalovalo několik stopařů a tuláků, kteří sledovali osamělého jezdce sjíždějícího se svahu a pokoušeli se hádat, kdo by to mohl být a odkud asi jede. Nebyla zrovna vhodná doba na to, jezdit sám, a málokdo z ostrých hochů potloukajících se kolem kantýny by byl ochoten si to zkusit.

U dveří chatrče postavené z kůlů zaražených do země a oplácaných blátem se objevil muž. Díval se na jezdce, pak otočil hlavu a něco prohodil přes rameno. Vzápětí se ve dveřích objevila další hlava; oba muži vyšli ven.

Nikdy nebylo těžké dostat muže ven z chatrčí, protože ty se hodily spíš pro stonožky, štíry a tarantule než pro lidi.

„Jasně, je to on.“ Dick uplivl tabákovou močku na hlavu nevinné ještěrky a zasmál se. „Já to věděl.“

Hondo dojel k uvazovacímu zábradlí a seskočil z koně. Sam se zastavil o pár metrů dál a bez zjevného potěšení sledoval stopaře. Ani si nechladil jazyk; prostě jen seděl a díval se nevrle.

„Tak jo,“ přikývl Buffalo, velký kníratý chlap v umaštěné jelenicové košili. „Máš u mě flašku.

Dostaneš ji při výplatě.“ Obešel psa. „To psisko je přátelský jak puma.“

Pečlivě si prohlédl hřebce; všiml si přitom jeho zvláštního vzhledu. Měl bystré, pronikavé oči, které dokázaly vidět a registrovat vše, co se kde šustlo, tak jako oči Apače. Hondo Lane už viděl kus světa a nikde to neměl jednoduché. Bylo to na něm vidět a stopař si toho nemohl nevšimnout.

„Už jsem si myslel, že se ti vlasy bimbají někde v apačským wigvamu. Vsadili jsme se s Dickem. Moc jsi mě nepotěšil. Hondo.“

„Mohls vyhrát. Uštval jsem pár koní.“

„Hlavněs uštval sám sebe,“ prohlásil Dick. „Půjč sem tu brašnu.“

Velitelství bylo vystavěné ze dřeva a vepřovic a označeno stožárem s vlajkou. Za bednou, která sloužila jako psací stůl, seděl seržant. Na lavici u zdi se opírali jeden stopař a kavalerista.

Se seržantem mluvil mladý, docela hezký dlouhán s nedůtklivým výrazem. Byl to štíhlý chlapík se zbraní nízko zavěšenou, oblečený jako lev pohraničních salónů, kterého ale občas trápí prázdná peněženka.

„Povídám, že mám právo mluvit s tím zatraceným majorem.“ Jeho hlas zněl drze. „S žádnýma podřízenýma se bavit nebudu.“

„Major spí.“ Seržant mluvil opatrně, nezávazným tónem. Z jeho jednání bylo až příliš jasné, že mluví s civilem, s člověkem, který se mu nezamlouvá ani co by se za nehet vešlo a kterého by nejradši z kanceláře vykopal, kdyby jen směl. Zároveň hovořil se zoufalou trpělivostí člověka, který

ví, že s veřejností musí dobře vycházet.

„Tak to má halt smůlu. Jsem občan týhle země a chci s ním mluvit.“

„Major Sherry už nespal tři dny. Ode mě se dovíte totéž, co od něj. Zatím nevíme, co se děje na severu.“

Jezdec se štíhlými stehny se na něj pohrdavě podíval. „Tak koukejte, podle mě má celá ta vaše slavná kavalerie z Vittora plný kalhoty. A vůbec, tahle americká jízda je…“

Z místnosti za seržantovými zády vyšel major Sherry. Byl vysoký, pružný a silný, ale tvář měl vrásčitou a se známkami vyčerpání. Když si mladý muž všiml jeho přítomnosti, zmlkl.

„Velice mne zajímá váš názor na jezdectvo Spojených států,“ pravil major Sherry suše. „Jen pokračujte, pane Kdovíkdojste.“

„Já jsem Ed Lowe,“ představil se čahoun. Příkrost v majorově hlase jakoby ukonejšila jeho vztek. Začal prosebně. „Jezdectvo má přece chránit zájmy usedlíků, a já mám nahoře na severu nějaký dobytek a –“

„Třetí rota pročesává severní oblasti, aby odtamtud odvedla všechny usedlíky, které najde. Už se měli vrátit před týdnem. Víc vám říct nemůžu.“

Hondo vešel dveřmi za Loweovými zády, následován Samem. Pes si lehl na zem hned u dveří, zatímco Hondo přešel místnost a pověsil své sedlo na zeď vedle několika dalších. Přes rameno prohodil: „Třetí rota se nevrátí.“

Pomalu se otočil, jako by se mu nechtělo jim o tom povídat, a na stůl před seržanta položil

zmuchlanou a zkrvavenou korouhev třetí roty.

Major Sherry zíral na korouhev: tvář mu ztuhla a vypadal ještě starší. Takže Crey Davis… Bude to muset sdělit jeho ženě. Co ho to k čertu napadlo, přihlásit se dobrovolně do Arizony?

Všechno bylo jasné. Hondo jim události dopodrobna popíše, ale vlastně to ani nebude nutné, leda snad pro psaní hlášení. Major Sherry si unaveně pomyslel, že by bylo nejlepší to ani neslyšet. Zabili mu dobré přátele, dobré vojáky… Třetí rota byla jeho nejlepší a nejostřílenější jednotka.

Když vzhlédl, uviděl Eda Lowea. Znechuceně se ušklíbl a nevrle mu řekl: „Můžete jít. Mám práci.“

Major Sherry se otočil. „Seržante!“

Okamžitě bylo zřejmé, co má na mysli, a seržant svižně vyskočil. Oběhl psací stůl. „Vypadněte,“ houkl. „A už sem nelezte!“

Lowe se rozzlobeně obrátil a zamířil ke dveřím. Hondo mezitím ustoupil ke stěně, kam si chtěl pověsit revolver. Lowe teď stál přímo před psem a i když bylo kolem místa dost, potřeboval nějak vybít svou zlost. „Uhni mi z cesty, ty špinavá bestie!“ Napřáhl nohu ke kopnutí.

Sam rychlým, skoro kočičím pohybem vyskočil; nahrbil se, připraven k útoku. Cenil zuby, ale nevrčel ani neštěkal. Jenom ostražitě pozoroval Lowea.

Ed Lowe, kterého rychlá reakce překvapila, ustoupil o pár kroků a sáhl pro pistoli.

Hondo už pověsil svou winchesterovku na kolík, ale stále ji ještě držel v ruce. Vystrčil hlaveň dopředu a levou si přehrál pažbu do dlaně. Skoro ve

stejnou chvíli, kdy mu pažba pleskla o ruku, natáhl palcem závěr. Klapnutí Lowea přimrazilo k podlaze; jen otočil hlavu.

Poloha pušky nemohla nikoho nechat na pochybách o úmyslech jejího majitele: mířila na Loweův žaludek ze vzdálenosti ani ne tří metrů. Ed Lowe se podíval na pušku a pak na zachmuřený, větrem ošlehaný obličej Hondoa Lanea. Vypadalo to, jako by se v Edovi Loweovi něco sbíralo a usazovalo.

„Jestli je ta bestie vaše, tak ji koukejte dát z cesty."

Hondo ani nehrozil, ani neprosil. „Obejděte ho."

„To mě spíš vezme čert, než abych já obcházel nějaký psisko!"

Výraz v Laneově tváři se nezměnil. Mluvil stroze. „Každý ať dělá, jak umí."

V místnosti bzučela moucha, někde venku zaržál kůň a z kovárny sem doléhalo bušení kovu o kov. Ed Lowe stál bez hnutí.

Tohohle chlapa neznal; mohl to být kdokoli. Ale choval se nějak až moc klidně a nenuceně. Ed Lowe uměl s pistolí zacházet a už měl párkrát příležitost to dokázat. Říkal si, že jen málo střelců je lepších než on. Když ale teď zkoumal svoje postavení, příliš se mu nezamlouvalo.

Postoj toho neznámého dokazoval nad slunce jasně, že v takové situaci není prvně. Ed Lowe se probíral pamětí, jestli jeho tvář už někdy neviděl, nebo jestli by se nějak nedopátral jeho totožnosti. Rád by věděl, co by ho mohlo čekat.

Stejně tak se mu nelíbil výraz uspokojení v seržantově obličeji. Seržanta by určitě nemrzelo,

kdyby ho viděl mrtvého, a zdálo se, že jiný výsledek souboje ani nepředpokládá. Ed Lowe nebyl z těch, kteří by si to rádi vyzkoušeli osobně.

Masařka bzučela, venku se někdo zasmál a chvilkové váhání skončilo. Ed Lowe věděl, že obdržel výzvu podle všech pravidel a že jediné, co mu zbývá, je vsadit na správnou kartu. Najednou se mu udělalo zle; obešel psa a vypadl ven, aniž by se díval na cestu.

Chvíli bylo ticho a pak si seržant s opravdovou lítostí povzdechl: „Už jsem si myslel, že se ho zbavíme.“ Nikomu svou poznámku přímo neadresoval. „Ale koleduje si o to.“

Hondo nohou odstrčil psa. „Neseď tu ve dveřích,“ řekl mu klidně.

Major Sherry ukázal rukou na korouhev. „Kde jste k tomu přišel?“

„Asi tak půl dne jízdy na jih od Twin Buttes.“

„Jak se to stalo?“

„Sebral jsem to dvěma Indiánům. Meskalerové, z vesnice Běžícího psa.“

„Takže Meskalerové v tom jedou taky. To máme všechny apačské vesnice proti nám.“

Hondo si postrčil klobouk dozadu a začal si balit cigaretu.

„Jeli tam,“ pravil, „a stopovali tyhle Meskalery. Davis nalíčil na Vittora past. Dobrých dvacet jich dostal, možná víc. Jenže když chtěl odjet, přišli na něj zezadu. Musel to být jiný oddíl, tak přes stovku. Neměl ani tu nejmenší šanci.“

„Zůstali tam všichni?“

„Jo. Zajatce nebrali, jestli myslíte tohle.“ Hondo chvíli váhal a pak tiše dodal: „Cla-

nahan nakonec bránil Davise. On a poručík umřeli společně.“

„Clanahan?“ V majorových očích se lehce zableskло. Dobře si na toho velkého, černovlasého Ira s hrubými rysy pamatoval: byl to opilec, rváč, stále dělal potíže, ale bojovat uměl. Byl to voják. „Dobrý chlap.“

Hondo stručně vysvětlil, co se odehrálo – tak, jak to vyčetl ze stop na zemi. Podal jim jasný, přesný obraz bitvy, který měl svou cenu, protože z každého boje se člověk mohl poučit. Major Sherry se nikdy nepřestal divit, co všechno tihle lidé dokážou vyčíst ze země, ale jejich informace se tak často ukázaly jako zcela přesné, že ho ani nenapadlo pochybovat.

„Zvítězili,“ uzavřel Hondo. „Ale zaplatili za to draze.“

Dlouze si zatáhl z cigarety a zamířil ke dveřím. Pak se na chvíli zastavil. „Co jsem byl pryč, nedorazili nějací usedlíci ze severu?“

„Pár ano.“

„Je mezi nimi hezká mladá blondýna s dítětem? Klukovi je asi šest let?“

„Ne. Všichni jsou to tak čtyřicátníci, padesátníci.“

Hondo Lane šel ke dveřím, kde zastihl Buffala, jak na něj čeká s jeho brašnou. Sáhl po ní, ale Buffalo ho odstrčil. „Já to ponesu.“

Hondo vyšel do chladivého večera. Takže zůstali na statku. Původně si myslel, že až odjede, Angie by mohla změnit názor. Mohla sem dorazit, zatímco on jezdil na severu a snažil se zjistit, co se stalo s třetí rotou. Ale nedorazila.

Buffalo, který kráčel vedle Hondoa, si přehodil jeho brašnu do druhé ruky. „Starej Pete Britton jezdil s třetí rotou, ne? Tuhle jsem s ním zimoval na Předělu. Byl to slušnej chlap.“

„Dostali ho až nakonec,“ utrousil Hondo. „Vydržel asi hodinu, sám na celým kopci.“

Chvíli šli mlčky. U dveří chatrče se Hondo zastavil a Buffalo hodil brašnu na zem.

„Starej Pete měl starosti. Pořádnej kus tý zimy na Předělu proležel. Revma. Bál se, že ho to dostane.“

Společně v tichu stáli a pokuřovali. Hondo vyprávěl, v jakém stavu našel Petovo tělo. Buffalo zahodil cigaretu a beze slova odešel. Hondo osaměl; díval se do noci.

Myslet na ženské, to se mu nepodobalo. Nikdy s žádnou ženou nežil… ani by nevěděl, jak na to. Neměl ani potuchy, jak vychovávat dítě. A vůbec, ženy… squaw, to bylo něco jiného. Člověk jí za pár dní viděl až do žaludku. Ale děvče jako Angie? Je blázen, že na to vůbec myslí. Co by vlastně mohl ženě nabídnout?

Sedl si ve dveřích a stáhl si boty. Zahlédl vojáka, který přicházel podél řady stanů. Byl to týž, který seděl na velitelství.

„Ten chlápek, co si stěžoval majorovi. Co je to zač?“

Voják váhal: ten velký chlap se mu líbil. „Nevím, jak se jmenuje.“

„Proč se tam nezajede podívat sám?“

„Ze stejnýho důvodu, jako když jste mu přikázal obejít psa a on poslechl.“ Čekal; rád by si popovídal. „Ti Indiáni, co jste jim sebral korouhev,

jsou mrtví?“

„Dokonale.“

Vstal a vešel dovnitř. Voják zůstal stát venku ve tmě jako slabý stín na ještě tmavším pozadí.

Kavalec zavrzal a zhruba v tu samou chvíli se ozvalo pravidelné oddechování. Voják stál venku sám, díval se do noci a myslel na svou malou vesničku v Nové Anglii: noc jako tady, chladná, tichá…

A bylo tam to děvče. Nevzpomínal si na její jméno, jen na to, jak byla milá a hezká. Byl by rád, kdyby si dokázal vzpomenout. Napsal by jí dopis.

Myslel na třetí rotu, jak leží v dešti a pod hvězdami.

Člověk potřebuje někoho, na koho by mohl myslet. Mít někde někoho…

8. kapitola

Hondo se probudil po desáté. Protože byl zvyklý spát vždy jen krátce, kdy a kde mu to podmínky dovolovaly, nemohlo se jeho tělo přizpůsobit možnosti dlouhého, ničím neomezeného odpočinku. Spát příliš dlouho bylo nebezpečné a i když byl unavený, probral se téměř okamžitě.

Hleděl do tmy a nehýbal se, dokud si neuvědomil, kde je a dokud se jednotlivé drobné zvuky nesložily do odpovídající mozaiky. Jeho svaly se pomalu uvolnily. Byl ve vojenském táboře.

Unaveně se posadil a prohrábl si rukou vlasy. Připadal si nemotorný a v ústech měl nepříjemnou pachuť. Zaklel, došel ke kbelíku stojícímu na stole, napil se a odplivl si na ulici.

Byla tma, ale hvězdy svítily. V noci byl ještě cítit chlad, který po sobě zanechal déšť. Umyl si obličej, učesal se a vzal si klobouk. Zezadu k němu doléhaly zvuky rozladěného piána a hlas, který zpíval o Brennanovi z bažin; byla to stará irská lidová píseň o loupežníkovi a jeho milé.

Hondo Lane vyšel do noci a rozhlédl se. Přitom vychutnával temnotu a snažil se ji poznat dřív, než do ní vkročí. Daleko za horami si nějaký kojot stěžoval hvězdám na svou osamělost. Lehký větřík natřásal stanové plachty; z nedalekého stanu se linula matná záře lampy a Hondo slyšel šepot hlasů a pleskání karet.

Hondo Lane zamířil uličkou ke kantýně, před kterou seděli dva muži a kouřili. Jeden z nich zamumlal pozdrav a Hondo mu odpověděl krátkým „Brejvčír“, protože ho neznal.

Uvnitř bylo přeplněno. Byla to dlouhá a špinavá místnost bez špetky barvy a světla a hlavně bez žen. Na jedné straně se pár mužů opíralo o podomácku vyrobený barový pult. Na druhém konci místnosti stál pult s poličkami, kde se prodávalo zboží.

Irský tenor se opíral o otlučené piáno; na sobě měl zmačkaný šedý oblek, který byl kdysi módní, a nakřáplou buřinku s potrhanou krempou. Byl to mladý muž s rašícím knírem, který by potřeboval oholit. Pianista se obvykle živil jako honák dobytka, čímž dokazoval, že na Západě jeden nikdy neví, jaké nadání se v kom skrývá.

Kromě vojáků byli všichni oblečeni do špinavých a potrhaných šatů. Několik kavaleristů tu ještě zůstalo, i když většina už odešla spát. Zbytek osazenstva kantýny se skládal z honáků, podomků, profesionálních hráčů, prospektorů, tuláků a stopařů. Ve vzduchu bylo cítit napětí a nikdo nemluvil o tom, na co doopravdy myslel. Ráno má vyjet oddíl pohřbít pozůstatky třetí roty, a ten oddíl musí být sám o sobě dost silný. Každý z přítomných mohl být vyzván, aby jel s nimi, a nebyl tu snad nikdo, kdo by při masakru třetí roty neztratil přítele nebo kamaráda z mokré čtvrti.

Hondo došel k baru a barman sáhl pro láhev irské whisky. Mrkl na Hondoa, nalil mu sklenici a tiše řekl: „Pozornost podniku.“ Potom láhev zase zmizela, aniž by si jí kdokoli ze stálých zákazníků povšiml.

Hondo se pomalu rozhlížel. Na druhém konci místnosti se hrály karty. Seděl tam Buffalo a pak

někdo, v kom Hondo poznal muže, se kterým měl výstup na velitelství. Byl tam ještě chlapík, kterého už Hondo mnohokrát viděl – nejen zde, ale i v Texasu u Průsmyku. Byl to muž s protáhlým obličejem a úskočným pohledem, který měl ve zvyku v pokeru vyhrávat, ať už čestně nebo jinak. Posledním ze čtveřice byl Pete Summervel.

Petovi bylo sedmnáct a byl to věčně se naparující mladík s přehnanou sebedůvěrou. Ještě nebyl úplně opilý, ale už k tomu neměl daleko. Evidentně nebyl ve stavu hrát poker a stejně evidentní bylo, že profesionální hráč ho do pití nutil. Hondo se zhluboka napil a sledoval hru. Zdálo se, že muž, se kterým měl problémy, hraje karty dobře. Hondo položil sklenici, utřel si hřbetem ruky ústa a zamířil k jejich stolu.

Když se u nich zastavil, Ed Lowe vzhlédl a jakoby ztuhl. „Tři šestky a dvě čtyřky," hlásil a rozložil své karty na stole. „Vyhrál jsem. Další kolo."

Také Pete vzhlédl a usmál se. „Nazdar, Hondo! To mi málem zlomilo srdce, když jsem slyšel, žes vyvázl živý."

„Tvůj táta ví, že tady nasáváš tu takzvanou whisky, Pete?"

Pete se zašklebil. Účinky kořalky se začínaly projevovat. „Neviděl jsem ho měsíc."

Hondo mu položil ruku na rameno. „O tom vím, a mám od něj pro tebe vzkaz. Pojď se mnou."

Pete vstal a trochu se přitom motal. „Jasně, Hondo."

„Pojďme k baru, ať si můžeme promluvit. Tady pánové tě omluví."

„Já ne.“

Ta dvě slova byla vyslovena potichu, ale Hondo je přesto slyšel jasně. Otočil se. Promluvil muž, se kterým už měl ten den potíže.

„Přišel jsem skoro o sto doláčů.“

„To si dovedu představit,“ opáčil Hondo mírně, „zvlášť když hraje Buffalo. Tak pojď, Pete.“

Lowe vyskočil a chytil Hondoa za košili. „Počkat!“

Hondo se podíval na ruku, která mu ždímala předek košile, a pak zvedl chladné oči k Loweovi. „Tu košili jsem si nedávno koupil,“ poznamenal. Ostatní už byli také na nohou.

Když se Lowe rozmáchl k ráně, Hondo odstrčil Peta stranou. Něco takového neměl Lowe dělat. Sotva jeho pěst vylétla, Hondo levačkou rozrazil jeho sevření, úkrokem se vyhnul ráně a odpověděl zvedákem pravačkou na čelist.

Lowe se zapotácel a v tom okamžiku Hondo zaútočil pravačkou, až Buffalo odlétl do rohu. Lowe byl otřesený, ale zatímco se Buffalo zvedal, sebral se i on.

„Proč mě mlátíš,“ zeptal se Buffalo překvapeně.

„Protože jsi nejvíc nebezpečný.“

Hondo se začal otáčet a Lowe sáhl po revolveru. „Do zad ne,“ zařval Buffalo. „Vyřiďte si to ručně!“

Hondo se bleskově obrátil a vykopl zbraň Loweovi z ruky; pak ho chytil za límec a vytáhl ho na nohy. Nejprve mu vrazil pravačku do žaludku, pak ho odstrčil a praštil ho oběma rukama do obličeje. Lowe zaútočil, máchaje rukama, ale Hondo

jeho pravici odrazil a levačku vykryl. Lowe se zapotácel a Hondo ho s bezvýraznou tváří udeřil levou a pak pravou rukou. Lowe, kterému se to vůbec nelíbilo, se nahrbil a Hondo mu vlepil facku. Byla to pořádná facka: Lowea nadzvedla a napůl ho otočila. Nato jej Hondo uzemnil úderem pravicí.

Lowe ležel roztažený na podlaze; Hondo ho vzal za límec a za kalhoty a když někdo úslužný otevřel dveře, vyhodil ho ven na ulici. Lowe přistál nosem ve štěrku a Hondo ho ze dveří sledoval.

Ed Lowe se překulil, plný pomstychtivosti a nenávisti. Zadíval se na Hondoa. „O tomhle ještě uslyšíš," zahrozil mu.

„Budu poslouchat," pravil Hondo a vešel zpátky do saloonu. Dveře se zavřely a Ed Lowe zůstal ležet na zemi, zíraje do tmy.

Oba muži, kteří seděli venku, se ani nepohnuli. Cigarety jim rudě žhnuly.

Lowe se trochu vzpamatoval a vyškrabal se na nohy. Vyplivl krev z poraněného rtu. Hlava se mu motala a bok ho palčivě bolel. „Já ho zabiju," zvolal do noci. „Za tohle ho zabiju!"

Cigareta na chvíli zjasněla. „Bejt tebou," poznamenal klidný hlas, „byl bych rád, že nevzal do ruky pistoli. Je to Hondo Lane."

Uvnitř kantýny došel Hondo k Buffalovi a poplácal ho po rameni. „Promiň, kamaráde, ale nevěděl jsem, kdo všechno v tom jede a taky bych tě moc nerad viděl se rvát."

Buffalo se zachechtal. „To je dobrý. Chtěl jsem hlavně, aby se z toho dostal ten kluk. Ed a ta krysa z Průsmyku ho vtáhli do hry."

Hondo ukázal hlavou ke dveřím. „To už je dneska podruhý, co mám co dělat s tímhle budižkničemu. Kdo je vůbec zač?“

„Říká si Lowe. Ed Lowe.“

Ed Lowe… Hondo se podíval do zrcadla za barem. Angiin manžel, a živý.

Co je to člověka, když v takovéhle době opustí ženu a dítě? A na velitelství řádil kvůli dobytku. O jeho ženě a dítěti nepadlo ani slovo.

Když ráno vyjížděla z ležení šestá rota, Hondo je zpovzdálí sledoval. Jela s nimi skupina stopařů vedená poručíkem Crawfordem. Byla to směsice Apačů, Opatů, Mexičanů a několika Američanů; všichni měli značné zkušenosti s bojem s Indiány. Šlo o silný oddíl, uvážíme-li, že jeli jen pohřbít mrtvé, ale jejich rozkaz zněl jasně: v žádném případě se nesnažit pronásledovat Vittora nebo s ním bojovat, pokud je on nenapadne jako první.

Hondo zamračeně sledoval, jak odjíždějí. Měli malou naději, že potkají Vittora, i když s sebou vezli dost stopařů, kteří by ho dokázali vyčenichat, ať by se schoval kamkoli, jen kdyby mohli. Ale major Sherry vydal jasné rozkazy a on neměl v úmyslu je porušit, dokud si to nevyžádá situace. Bylo by víc než bláznovství posílat další dobré vojáky za těmi, kteří už padli s třetí rotou. Až dorazí generál Crook s posilami, to pak bude jiná.

Když mu šestá rota zmizela z očí, Hondo se vrátil do chatrče a začal si opravovat výstroj. Myslel přitom na Angie. Vůbec nic mu do toho nebylo: měla přece manžela. Ale rozhodně by tam

nahoře neměla zůstávat sama.

Neměl nikde stání. Šel k ohradě, vyhřebelcoval překvapeného hřebce a pak mu dal pár mrkví, které objevil v zahrádce na konci vesnice.

Došel k němu Buffalo a pustil se s ním do řeči. „Dávej si pozor, Hondo," radil mu. „Lowe na tu včerejší nakládačku hned tak nezapomene."

„Já taky ne."

Ještě chvíli upravoval koně a pak ho s plácnutím na bok propustil. Když se díval, jak hřebec běží přes ohradu, zeptal se: „Ten Lowe se tu už potlouká dlouho?"

„Přes měsíc. Trochu hraje poker." Buffalo si ukousl kus žvýkacího tabáku. „Peče s tím mizerou Phalingerem."

Celý den docházely zprávy o pohybu Indiánů. Dvacet Čirikahuů opustilo rezervaci; samí mladíci. Nějací Tontové překročili Francisco River směrem na jih. Připravovalo se setkání kmenů.

Dvakrát do ležení dorazily skupinky vyčerpaných usedlíků, kteří našli dočasné přístřeší v opuštěných stanech šesté roty. Pokaždé se z nich Hondo snažil dostat nějaké informace, ale přijeli od jihu a o lidech z kotliny neměli žádné zprávy. Nedočkavě vyhlížel, jestli se už nevrací šestá rota. Měli sice přikázáno nechodit dál než k místu masakru, ale stopaři určitě prozkoumají pořádný kus země a možná na něco narazí.

V ležení byl nepřirozený klid. U baru v kantýně nevládla družná zábava jako obvykle, dokonce se ani nemluvilo nahlas. Muži ve spěchu přicházeli a odcházeli a jízdní hlídky se střídaly jako na orloji. Poslední hlídka před setměním podala hlášení o

šarvátce s hrstkou Indiánů, přičemž byl jeden voják zraněn a jeden Indián zabit.

Jak ubíhaly hodiny, napětí rostlo. Teprve o den později se v poledne vrátila šestá rota. Neviděli žádné Indiány, i když narazili na stopy několika menších skupinek.

Krátce po jejich návratu Hondo Lane vstoupil do budovy velitelství. Když vešel, seržant vzhlédl od práce.

„Je tu major Sherry?“

„Jo. Počkejte moment.“

Za chvíli se seržant vrátil. „Můžete jít dál. Povídal, že s vámi chtěl mluvit tak jako tak.“

Sherry seděl opřený v křesle a díval se z okna na rozpálené cvičiště. Byl to čtyřiačtyřicetiletý, dobře stavěný voják z povolání, který znal dobře pohraničí a měl je rád. Znal zemi, Indiány i lidi, kterým velel. Léta služby tváří v tvář nepříteli z něj odplavily všechnu strojenost. Byl bojovník a nechtěl být nikým jiným. Ve své třídě na vojenské akademii byl jedním z nejlepších, ale služba na Východě ho nelákala. Znal teorii vojenské taktiky tak, jak se o ní píše v učebnicích, ale většinu toho, co věděl, se naučil tím, že se tuto taktiku snažil použít v boji s nepřítelem, který mohl být směle považován za největšího odborníka na partyzánskou válku na světě.

„Co vás sem vede, Lane?“

„Chci si zajet tam nahoru.“ Lane kývl hlavou k horám. „V osobní záležitosti.“

Sherry se obrátil k psacímu stolu a začal šustit papíry. „Je mi líto, Lane, ale nejde to. Generál vás chce mít tady.“ Srovnal listiny. „Říkáte osobní

záležitost?“

„Ano, pane. Žije tam žena s dítětem. Předtím nechtěli odjet, ale teď možná budou chtít.“

Major si vytáhl dýmku a nacpal ji. „Vy jste žil mezi Apači, že?“

„Ano, pane.“

Major Sherry přiložil k dýmce hořící zápalku. „Dostal jsem rozkaz, abych všechny stopaře držel v ležení. Generál něco plánuje. Ale přesto bych rád – a vím, že on taky – získal nějaké zprávy o Vittorovi. Jestli mi je někdo dokáže přinést, tak jste to vy.“

Hondo si poposedl na židli a čekal. Major nehnul ani brvou.

„Je to tam zatraceně nebezpečné. Každý, kdo tam chce jet sám, je blázen. A my máme rozkaz tu každého zadržet. Úplně každého.“

Hondo Lane vstal a zamířil ke dveřím. „To je vše, pane?“

„Ano.“ Major Sherry zabafal z dýmky a díval se dál z okna. Když si Hondo nasadil klobouk a otevřel dveře, Sherry k němu otočil hlavu. „Lane,“ řekl mu tiše. „Buďte opatrný.“

9. kapitola

Angie vyšla na zápraží vyklepat smeták; rozhlédla se po dvoře, ale po Johnnym ani stopy. Mráz jí přeběhl po zádech. „Johnny! Johnny!“

Žádná odpověď. Zastínila si oči a prohlížela okolní pahorky. Johnny byl poslušný. Řekla mu, že sám do kopců nesmí, a on ji vždycky poslechl – zatím.

Celá vyděšená obešla dům, ale po Johnnym ani vidu, ani slechu.

„Johnny!“

Její voláni se odrazilo od holých kopců. Když kráčela k ohradě, srdce jí zběsile tlouklo. „Johnny! Johnny!“

Najednou se mezi stromy objevili dva koně. Na jednom z nich jel Vittoro a na druhém Johnny.

Po těle se jí rozlila úleva jako studená sprcha; to jí však nezabránilo, aby se do tvrdé tváře starého Indiána nedívala s nedůvěrou.

„Víte, myslela jsem… nevěděla jsem… nic jsem neslyšela, a tak…“

„Apači nedělají hluk.“

Starý Indián zvedl Johnnyho z koně a postavil ho na zem. Choval se k němu něžně, téměř otcovsky. Jeho dlaň na chvíli spočinula na chlapcově rameni.

„Mami, Vittoro říká, že ze mě bude dobrý bojovník.“

Apač přikývl; přitom dítě postrčil směrem k matce. „Jezdí dobře a má pro strach uděláno.“

„Koukni, mami, dostal jsem čelenku.“

Pyšně jí přitom ukazoval svůj nový poklad.

Uprostřed čelenky se skvěl nádherný opál.

Poklekla, aby se mohla podívat zblízka. „Je krásná. A dokonce s drahokamem!“

„Je to znak jeho rodu.“ Vittoro mrkl na Johnnyho. „Promluvím s tvou matkou. Běž do domu.“

„Ano. Vittoro.“

Johnny se poslušně otočil a utíkal směrem ke stavení. Angie se za ním dívala a srdce se jí trochu sevřelo.

Vittoro na ni vrhl vážný pohled. Ztuhla; instinktivně tušila, co bude následovat, a věděla, že bude muset pečlivě vážit každé slovo. Všimla si několika skupin Indiánů, kteří projeli kolem, a jejich sbírek čerstvých skalpů. Měla na paměti, že jejich životy závisí pouze na Vittorovi; ať se stane cokoli, nesmí ho urazit.

„Rodina potřebuje muže. A Malý Válečník musí mít otce, který by ho vychoval.“

„Můj manžel se vrátí každým dnem.“

Vittoro zapřemýšlel a pak zavrtěl hlavou. „Ne. Myslím, že tvůj manžel je mrtev. Ještě se o tom poradím.“

Po krátkém zaváhání řekla: „Je zvykem mého lidu, že si žena sama vybírá muže. Pokud je můj muž mrtev, najdu si jiného.“

„Znám mnoho odvážných bojovníků.“

„Následují skvělého vůdce,“ podotkla. „Ale tak jako k apačskému muži patří apačská žena, bílá žena má mít bílého muže.“

Vittoro znovu uvažoval a pravil: „Malý Válečník je Vittorův pokrevní bratr. Musí být vychován stejně jako Vittoro.“

Podívala se hrdému starci zpříma do očí. „Byla

bych ráda. Můj syn nemůže najít lepší vzor, než jakým je Vittoro. Slyšela jsem o jeho velikosti a sama jsem ji mohla poznat. Navíc je laskavý.

Můj syn," pokračovala pomalu, „se narodil v této zemi. Chci, aby ji poznal tak, jak ji znají Apači. Muž, kterého si zvolím, ho to naučí."

Z jeho tváře se nedalo nic vyčíst. Obrátil se ke svému koni. „Rozmyslím si to," utrousil a odvedl koně mezi stromy.

Ještě dlouho poté stála na místě a nemyslela ani na žhavé slunce, ani na práci, která na ni čekala.

Musela tenhle problém vyřešit; přitom jí bylo jasné, že se pohybuje na ostří nože mezi životem a smrtí. Přesto nelhala. Opravdu chtěla, aby její syn znal tuto zemi stejně dobře jako Indiáni; ale – nemohl přitom zapřít svou krev, svého Boha ani svůj národ.

Jak dlouho bude Vittoro ochoten čekat? Dlouho jistě ne. Co jí tedy zbývá? Pokud sem nevtáhne armáda, pokud ona neuteče a neopustí tak svůj domov, to jediné, co na tomto světě má, bude si muset zvolit muže z řad Vittorových bojovníků.

Cože mu to řekla? „Muž, kterého si zvolím, ho to naučí."

Kdo z těch, které znala, by něco takového dokázal? Zrudla a kousla se do rtu, aby jeho jméno vyhnala z mysli. Nešlo to; uvědomila si to hned, když vzala znovu do ruky koště. Nikdy nedokázala věci jen tak ignorovat. I kdyby neznala nic jiného, znala aspoň sama sebe a věděla, že on je jediný člověk, kterému by mohla takový úkol svěřit.

Stále ještě byla vdanou ženou, a přitom myslela na Hondoa Lanea.

Co to však znamená – vdaná žena? Choval se její muž skutečně jako manžel? Kde se potlouká, teď, když má ona před sebou tak těžkou zkoušku?

Nikdy jí nebyl manželem v tom smyslu, v jakém byl její otec manželem matce. Byl to jen mladík, kterého si vzala a se kterým nějaký čas žila. Nic tu po sobě nezanechal; ani jeho syn se mu nepodobal.

V duchu jej srovnala s Vittorem a pochopila rozhodnutí starého náčelníka; pak si však vzpomněla na Lanea, a jeho obraz nabyl vrchu nad obrazem Indiána.

Usilovně pracovala, ale proud myšlenek tím nemohla zastavit. Své dilema musela rozhodnout sama; vychovali ji jako křesťanku k čestnému a důstojnému životu podle pravidel běžné morálky. Když měla pochybnosti, mohla si vždy pohovořit s otcem, a nyní si na tyto hovory vzpomněla, na moudrost a prostou pravdu, která v nich byla obsažena.

Každý má jen jeden život. Jestli chce žít a zemřít se ctí a něco po sobě zanechat, stačí, aby dělal to, co má a předal něco svým dětem. Nic netrvá věčně a bohatství připadá důležité jen chudým duchem. Důležité je vyjít s tím, co máme.

To ji učil otec a tomu také věřila: úkolem ženy bylo udržovat domov, dobře vychovat děti a usnadnit jim co nejvíce vstup do života. Proto tu také zůstala i přes nebezpečí ze strany Indiánů; byl to její domov, její rodiště, a toto jediné mohla

předat synovi kromě lásky, péče a pocitu jistoty.

Nyní však jejímu světu hrozil zánik. To, co jim na okamžik zachránilo život, by mohlo postupem času jejího syna vyrvat životu, pro který byl předurčen; už teď ho starý náčelník fascinoval, protože toužil po mužské společnosti. Ostatně, jak jinak může chlapec vyrůst v muže?

Copak se zbláznila, že pořád myslí na Lanea? Vždyť ten člověk je vrah!

Jenže její otec ji naučil mimo jiné i nesoudit lidi podle jejich okolí, neškatulkovat je hned na první pohled.

U Hondoa Lanea si povšimla některých vlastností, které měl i její otec: cílevědomosti, čestnosti, vytrvalosti a píle. Možná někoho zabil, ale člověk si svůj život nevybírá. Jsou věci, s nimiž se muž musí vyrovnat nebo je musí dělat, které žena nikdy nepochopí – a naopak.

Navečer působily vrchy opuštěně; kojot vyl na měsíc a do ticha se ozvala křepelka.

Kolik má ještě času, než se Vittoro vrátí a bude chtít znát její rozhodnutí? Indiáni přece ženám nedovolují o čemkoli rozhodovat… nebo snad ano? Nevěděla; protože znala ženy, dost o tom pochybovala. Usmála se do tmy.

Ze dveří vyšel Johnny a posadil se vedle ní. „Mami, myslíš, že se tomu pánovi bude moje čelenka líbit?“

„Určitě, Johnny.“

Opatrně dodala: „Jsi běloch, Johnny, a i když třeba někdy budeš žít mezi Indiány, budeš vždycky běloch. Pan Lane žil také s Apači a zůstal bělochem.“

Přikrádala se tma; Angie ucítila vůni šalvěje a zaslechla přešlapování koní v ohradě. Na východě se nad horami objevila hvězda.

Vrátí se vůbec někdy? A když ano, přijde včas?

„Mami!“ Johnny jí zatahal za rukáv. „Co mám dělat, aby ze mě byl bojovník?“

„Budeš se muset naučit stopovat zvěř, jezdit na koni, lovit, umět si najít v poušti potravu… spoustu věcí.“

„Naučím se jezdit tak, jako ten pán?“

Ten pán… „Ano. Jistě.“ Váhala jen chvíli. „Možná se vrátí a naučí tě to sám. Je to hodný pán, Johnny.“

„Líbil se mi.“ Johnny se díval na hvězdu nad obzorem. „A ten jeho pes taky.“

„Vždyť tě chtěl pokousat!“

„Neznal mě,“ prohlásil Johnny. „Nemohl vědět, že jsem jeho přítel! Kdyby pes nechal každého, aby na něj sahal, ještě by mu mohli ublížit.“

K uším jí dolehl slabý zvuk; zadržela dech a naslouchala.

Dupot koně… mnoha koní.

Zahlédla asi tucet Indiánů, jak sjíždějí k prameni; jeli ve tmě, ale světlo se odrazilo od očí jednoho z koní. Nějaký Indián se oddělil od ostatních a zamířil k nim. Poznala Silvu a vyskočila.

Stál a díval se na ni; v jeho postoji byla pýcha a nenávist. Ukázal na její hlavu a zvedl skalp, který měl upevněný u pasu: byl ještě čerstvý.

Další Indián se k němu připojil a něco mu řekl. Silva otálel a přejížděl očima z Angie na dítě. Druhý Indián promluvil znovu, tentokrát naléhavěji. Porozuměla jedinému slovu: „Vittoro.“ Nakonec se

Silva otočil a pomalu odcházel ke koním.

Nehnutě stála a tiskla k sobě Johnnyho, dokud nezaslechla, jak odjíždějí.

I po jejich odjezdu si připadala nesvá. Znovu zkontrolovala revolver; od té doby, co jej Hondo nabil a Johnny jím málem zastřelil Silvu, byl nabitý pořád.

Silva se vrátí. Přijde sám, aby mohl později obvinit jiné Indiány z toho, co udělal. Nezapomněl a nezapomene. Její jedinou nadějí by bylo mít vlastního muže. Kdyby se Vittorovi něco přihodilo, kdo by se dokázal postavit Silvovi?

Ptala se noci a její srdce jí odpovědělo.

10. kapitola

Za stájemi stál připravený osedlaný hřebec. Zpoza rohu se vynořil Hondo Lane, zastrčil svou winchesterovku do pouzdra a začal si k sedlu přivazovat smotané přikrývky.

Když zaslechl kroky, ohlédl se přes rameno a pokračoval v práci. Seržant Young k němu přiváděl Eda Lowea.

„Vidíte?“ Zeptal se Lowe rozhořčeně. „Je to můj kůň. Má moji značku.“

Okázal na písmena EL vypálená na hřebcově boku. Seržant Mike Young si značku prohlížel, jako by doufal, že najde nějakou chybu.

Vzhlédl k Hondoovi. „Má pravdu?“

„Jo, je to jeho kůň.“

„Jaks k němu přišel?“

Hondo vrhl na Lowea pohrdavý pohled. „U něj na ranči. Zrovna ho tam vezu zpátky. Může si ho tam vyzvednout.“

Young zaváhal; tohle se mu nelíbilo. Podle něj byl Ed Lowe podvodník, možná dokonce nebezpečný. Hondoa Lanea měl naopak rád a několikrát už s ním jel ve stejné hlídce. Mohl s klidem tvrdit, že ho zná dobře.

Zároveň mu bylo jasné, že nechtěně spadl po hlavě do něčeho, čemu by se nejradši na míle vyhnul. Platil rozkaz, že nikdo nesmí opustit tábor; jenže Lane byl s majorem Sherrym jedna ruka a předchozí den s ním mluvil. Navíc spolu s rozkazem koloval i šeptaný dodatek, totiž, že nikdo si nemá všímat toho, co dělá Hondo Lane. Aspoň to říkal vrchní seržant.

Major Sherry vládl svému mužstvu pevnou rukou; disponoval posádkovým vězením a vojenským soudem. Vrchní seržant měl jen dvě pěsti, avšak i s nimi dokázal být zatraceně přesvědčivý.

Opatrně a víceméně jen pro formu seržant Young nadhodil: „To je teď ovšem indiánské území. Přísný zákaz vstupu bělochů.“

Hondo se zatahal za ucho. „Cože? Neslyším dobře.“

Vyhoupl se do sedla, otočil koně a vyrazil podél stáje ven z tábora.

Když jim zmizel z očí, Lowe chytil seržanta za ruku. „Ukradne mi koně a vy to necháte jen tak?“

Young se mu vytrhl. „Říkejte si o něm co chcete, ale já o něm nikdy neřeknu, že je zloděj koní. Tím míň za jeho zády.“

Young se rychle obrátil a odešel, celý šťastný, že to má z krku. Za sebou slyšel Loweovy nadávky. Když se přibližoval ke své ubikaci, zahlédl Phalingera, jak vychází z kantýny; Young postál u stanu a čekal. Za okamžik se k Phalingerovi připojil Ed Lowe. Dali se do řeči a odešli spolu.

Ze stanu vylezl vrchní seržant Joe O’Bierne a ostře na Younga pohlédl. „Co se děje?“

Young pohodil hlavou za odcházejícími a stručně vylíčil, čeho byl svědkem.

O’Bierne přikývl. „Dobřes udělal, chlapče. Tohle není naše starost.“

„Mám dojem, že pojedou za ním.“

O’Bierne pokrčil rameny. „To už je jejich věc.“ Ušklíbl se. „Jestli je nedostanou Indiáni, dostane je Lane, a já pro ně brečet nebudu.“

Hondo Lane jel svižným tempem a netušil,

koho má v patách. Věděl přesně, do čeho jde: mezi relativně bezpečným táborem a kotlinou, kde ležel Loweův ranč, se rozkládaly míle divočiny plné nepřátelsky naladěných Indiánů, kteří se jen málokdy přesunovali v tak početných skupinách jako byla ta, která zmasakrovala třetí rotu. Většinou cestovali v menších skupinkách čítajících osm až deset bojovníků, které byly o to záludnější.

Apači mohli být všude. Koneckonců, tahle vyprahlá země ze zlého snu, bez vody a stromů, jim patřila. Byla to divná a nebezpečná krajina, posázená trsy merlíku a rozdělená vyschlými koryty řek spolu s tmavými žulovými nebo pískovcovými skalisky.

Nikdo se neuměl skrývat lépe než Apači. Díky svým schovávačkám, instinktivní znalosti terénu a schopnosti obejít se několik dní bez vody to byli každopádně obávaní nepřátelé. Hondo Lane vjížděl do sluncem spálené krajiny a bylo mu jasné, co ho čeká. Mezi Apači žil dost dlouho na to, aby znal jejich zvyky i způsob myšlení; více než kdo jiný si uvědomoval, jak malá je naděje, že by byla Angie Loweová a její Johnny ještě naživu.

Na druhé straně ovšem věděl také, že Indiáni jsou náladoví tvorové a i když dokáží být krutí ke svým nepřátelům nebo k těm, koho za své nepřátele pokládají, k dětem se chovají laskavě. Nikdo nikdy neviděl Apače udeřit dítě. Své ženy dokázali zbít do krve, ale děti v žádném případě. To, že Angie Loweová dokázala zůstat naživu tak dlouho dokazovalo, že měla štěstí; možná ho bude mít i nadále.

Pohyboval se nyní stejně jako předtím: nejprve

si důkladně prozkoumal terén před sebou a teprve potom pokračoval v jízdě. Kraj znal dobře, ale nechtěl se na své znalosti příliš spoléhat. Vyhýbal se níže položeným místům, ukrýval se za hřebeny a pečlivě zkoumal všechny stopy, na které narazil. Na sobě neměl nic, co by se mohlo v slunci lesknout; barva hnědákovy kůže splývala s pouští stejně dobře jako jeho oděv.

Ačkoli Apači neměli žádné jiné zbraně než luk, šípy, oštěp nebo nůž, ovládali toto území po celé generace; když se pak objevily první pušky, rychle se naučili je používat. I přes stálý nedostatek munice byli Apači v mnoha případech nedostižnými střelci.

V poledne Hondo zavedl hřebce do vyschlého koryta a seskočil na zem. Koně nechal ve stínu skalního převisu a nasbíral si trochu suchého dříví. Pojedl sušené hovězí s plackami a vypil dva hrnky kávy, kterou si ve spěchu uvařil na malém ohýnku.

Suché dřevo nevydávalo žádný dým; když byla káva hotová, Hondo uhasil oheň a pečlivě zahrabal popel do země. Když bývalé ohniště ještě zametl suchou větví, posadil se, popíjel kávu a pokuřoval; hřebec se pásl opodál a Hondo čekal, až přejde největší horko.

Sam ležel ve stínu a chladil si jazyk. Hondo se opřel o skalní stěnu a na chvíli usnul. Probral se až za dvě hodiny, utáhl hřebci řemení a vyhoupl se do sedla.

Pomalu vyjel z koryta a pečlivě si přitom prohlédl krajinu před sebou. Celé odpoledne vedl hřebce pravidelným krokem a často měnil směr.

Několikrát se zastavil a ohlédl. Za sebou viděl téměř neznatelný závoj zvířeného prachu. Byl to jen písečný vír, nebo ho někdo sledoval?

Za soumraku se přiblížil ke studni U mrtvého; nepospíchal. Narazil na stopu čtyř neokovaných koní, ani ne hodinu starou. Pokynul Samovi a pes se rozběhl na výzvědy. Hondo zajel mezi roztroušená skaliska, odkud mohl sledovat přístup ke studni. Nic neviděl, ale nakonec zahlédl Sama.

Pes se k němu plížil mezi skalami; spatřit ho mohl jen díky tomu, že se pohyboval. Hondo vyčkával s puškou připravenou pro případ, že by musel psovi krýt záda; naštěstí Sam najednou vyskočil, nasál vzduch a rozběhl se ke studni. Hondo Laneovi se ulevilo: popíchl hřebce, který se i tak těšil na vodu.

Studna U mrtvého byla místem, kde podzemní voda prosakovala na povrch, a proto byla její hladina značně klidná. Hondo se napil a pustil k prameni koně; Sam už měl vlhký čumák. Zřejmě se tu zastavili Apači, ale nezdrželi se dlouho. Než se setmělo, ještě dvakrát se ohlédl: nic nezpozoroval.

Z rokle za ním vyjeli dva jezdci: Ed Lowe v čele a Phalinger, štíhlý chlapík s tmavou pletí, v těsném závěsu za ním. Phalinger se rozhlédl po okolních kopcích.

„Nezamlouvá se mi to, Ede.“

Lowe mlčel. Už teď se ocitli mnohem dál, než původně plánoval, ale vracet se mu nechtělo. Byl dobrý stopař, ale Phalinger ještě lepší. Stopovat Hondoa Lanea si však vyžádalo maximální vypětí

jejich sil, ačkoli se nijak zvlášť nesnažil zakrýt své stopy.

„Míří na indiánské území a my tím pádem taky,“ dodal Phalinger.

„Co řveš? Má pořádný náklad a ty to víš. Navíc se co nejdřív někde utáboří.“

Phalinger pokrčil rameny. „Včera v noci jsme ani nenašli místo, kde spal.“

„Tentokrát se trefíme.“

Jeli dál a občas narazili na stopu okovaného koně. Lowe měl další výhodu v tom, že věděl, kam Lane směřuje. Říkal, že se vrací na ranč, a Lowe mu věřil. O důvod víc, proč pokračovat v pronásledování. V táboře se nikdy nikdo nesmí dovědět, že na ranči nechal Angie a kluka: nenechali by ho tam ani minutu.

Vlastně to také byla výhoda: v Průsmyku se o něm vědělo, že je ženatý. Tady, v táboře, o něm věděli jen to, že má ranč a nějaký dobytek. O Angie se nezmínil ani slovem.

Původně se chtěl vrátit: ne že by ho znepokojovali Indiáni, ale spíš dlouhé, osamělé dny na ranči. Pracovat se mu nechtělo; ostatně, nemělo by to žádný smysl. Lehčí bylo hrát karty a oškubávat ty, kdo skutečně pracovali. Proč by se měl chovat jako blázen? Kromě toho mu ještě zbýval statek a dobytek na pastvinách. Až se přeženou trable s Indiány, najme si pár lidí, aby mu sehnali býčky; ty pak prodá armádě. Zbytek nechá tak, jak je, a za pár měsíců bude mít dobytka mnohem víc. Za tu dobu, co na zvířata nedohlížel, jich určitě pár ztratil, ale tyhle krávy se jinak o sebe umějí postarat. Vypořádají se se vším, co chodí po

nohou; dokonce se proslýchalo, že dokázaly udolat i grizzlyho.

Snažil se nemyslet na Angie: vzpomínka na její vyčítavý pohled ho připravovala o klid. Což o to; byla to dobrá ženská, nebýt toho, že pořád chtěla zůstat na ranči. Jako by jim nebylo lépe ve městě. Taky mu zakazovala hraní – copak nevyhrával? Lehce se ušklíbl, když si vzpomněl, kolik celkem vyhrál. Ona o tom samozřejmě nevěděla, koneckonců, nic jí do toho nebylo. A vůbec: když byl její táta naživu, on, Ed, se nadřel dost za dva.

„Apači jsou na pochodu," prohlásil Phalinger. „Jestli ho nechytneme dneska, tak se vracím."

Ed Lowe cítil, jak se v něm probouzí vztek, ale podařilo se mu jej zadusit. S Phalingerem nebyly žádné žerty a mimo jiné potřeboval jeho radu a pomoc. Ed Lowe dobře věděl, že sám by proti Hondoovi Laneovi nic nezmohl; Lane svou reputaci nezískal jen tak pro nic za nic.

„Má určitě tisíc babek," snažil se Lowe povzbudit Phalingerovu hrabivost. „Kde bys chtěl dostat tolik? Za to si zajedeme do Friska."

„Pokud se toho dožijeme."

Už padal soumrak; poněkud zpomalili. Hondo měl před nimi náskok jen pár mil; našli jeho stopu, jak kříží stopy indiánských koní.

„Dobrá," souhlasil Lowe. „Když se to nepovede dneska, tak se vrátíme oba."

Pokračovali v jízdě a Lowe si utřel zpocený obličej. Zdálo se mu, že jsou blízko, a čím víc se přibližovali, tím byl napjatější.

Stíny hor se prodlužovaly, slunce zapadalo a ochlazovalo se. Lowe cítil, jak se mu košile lepí na

tělo. Phalinger teď jel těsně vedle něj a oba se čas od času zastavili a naslouchali.

„Ede.“

Lowe se otočil: hráčův obličej byl bílý a propadlý.

„Mám předtuchu, Ede. Hráčská intuice. Z tohohle živí nevyvázneme.“

Loweovy nervy povolily, čímž potlačily jeho vlastní pochyby. „Nedělej ze sebe idiota!“ Pokoušel se mluvit tiše. „Za hodinu ho budeme mít tam, kde ho chceme mít. Doplatí na to on, ne my.“

Koně kráčeli po písku a vpředu šumělo listí. Listí znamenalo topoly a topoly označovaly vodu. Zuřivost Eda Lowea dosáhla vrcholu: uvolnil revolver v pouzdře a pobídl koně.

Náhle se zarazil: zaslechl podkovy cinkající o kámen a vrzání sedla.

Lowe couvl a vítězoslavně vydechl: „To je on! Ještě kousek a máme ho!“

11. kapitola

Angie nasbírala dvě hrsti křehkých šťavelových stonků, hodila je do košíku a narovnala se, aby se podívala na vrcholky kopců. Pahorky byly zbarveny do hněda zvadlou travou.

Dny jí ubíhaly pomalu; měla sice svou práci, ale stále častěji a častěji vyhlížela od prahu stavení k okolním horám. Hondo, pravda, nesliboval, že se vrátí; přesto však v hloubi duše chovala jistotu, že ho zde znovu uvidí.

Měl to skutečně v úmyslu anebo bylo jen její přání otcem myšlenky?

Neměla už mnoho času. Každou chvíli se mohl vrátit Vittoro a vyzvat ji, aby se rozhodla. Snad měla odjet už tehdy, když jí to Hondo radil; byla by teď s ním. Jenže Angie nesnesla pomyšlení na to, že by měla opustit místo, kterému věnovala tolik péče, kde viděla svého otce stavět dům a budovat ohradu pro dobytek.

Muž může mít toulavé boty, avšak žena potřebuje někam patřit, i kdyby to měla být jen prostá chatrč. Žena se neobejde bez domova a tohle byl její domov: její a Johnnyho.

Věděla, že došlo k velké bitvě: poznala to podle skalpů, které si přinášeli Apači, a podle toho, že jezdili na armádních koních. Jednoho koně dokonce porazili a snědli ho ani ne půl míle po proudu od jejího stavení. Netušila, proč Indiáni dávají přednost koňskému masu před dobrým hovězím, ale taková už byla skutečnost.

Otec jí nejednou říkal, že původní horalé jedli raději maso horských lvů než sebejemnější telecí, a

to si v končinách, kde lovili jen Indiáni, mohli vybrat z několika druhů zvěřiny.

Zvedla košík a pomalu se vracela; trochu si zašla, aby si prohlédla lesík u potoka. Za nějaký čas tam porostou jahody; možná jich bude dost na to, aby mohla nějaké naložit na zimu. Letos jí poprvé bude Johnny moci pomáhat; protože dobře znala jeho touhu vypadat jako dospělý, bylo jí jasné, že udělá víc, než kolik po něm bude žádat.

Dusot kopyt zaslechla právě, když omývala šťavel. Nejdřív bylo na ranči úplné ticho a najednou se uprostřed dvora objevil kruh divoce se řítících koní; Apači z nich seskakovali a zase se vyhupovali zpátky, sbírali ze země předměty a vůbec se předváděli jako šílení cirkusoví akrobaté.

S puškou v ruce se zastavila ve dveřích a zírala na křičící rudochy. Posléze si všimla, že nedaleko od vchodu stojí Vittoro.

„Myslela jsem, že Apači nikdy nedělají hluk.“

„Ano. Rituál vybírání nevěsty je však výjimkou.“

Angie cítila, jak jí srdce zakolísalo. Na několik vteřin zůstala jako opařená. „Cože?“

„Rituál vybírání nevěsty. Bojovníci předvádějí, co dovedou, aby si z nich mohla squaw vybrat toho pravého.“

Vykročil vpřed a zvedl ruku. „Hej!“

Indiáni se seřadili, zvedli koně na zadní nohy a zase je uklidnili.

„Jednoho z nich si zvolíš. Není správné, aby Malý Válečník vyrůstal bez otce, který by ho naučil, co je jeho povinností.“

V údivu hleděla nejdříve na Vittora a pak na Indiány. Po tělesné stránce byli nádherní: dva štíhlí a vysocí, ostatní střední výšky a rozložití, jak je pro Apače typické. Všichni měli na sobě sváteční oděv; přinejmenším dva z nich si oblékli součásti uniforem sebraných padlým vojákům.

Vittoro ukázal na prvního zleva. „Jmenuje se Emiliano. Je velmi statečný a má šest koní; také dvě ženy, ale jedna z nich už je stará a brzy zemře. Vyzná se v lovu a v jeho stanu není nikdy nouze o jídlo.

A tohle je Klori. Má deset koní a jen jednu ženu. Je…“

Angie se rychle otočila a vběhla do domu; srdce jí zběsile tlouklo a strachy skoro ani nedýchala. Když se snažila ovládnout, vyhrkly jí slzy. Slyšela, jak za ní Vittoro vstupuje do domu; postavila se mu čelem.

Vittoro se obrátil k Johnnymu. „Postav se k mému koni.“

„Ano, Vittoro.“

Když chlapec odešel, řekl starý náčelník pevně: „Malý Válečník nesmí nikdy vidět slzy. Apači nepláčou.“

Angie se trochu sebrala; zoufalství jí dodalo sílu. „Náčelníku, nemůžete mne… nutit. Jsem vdaná.“

„Vdaná? To je jen slovo bílého muže. Jsi blázen. Tvůj muž je mrtev.“

„Ne. Nevím, že by byl mrtev. U nás to není tak snadné. Musím… musím si být jistá. A i kdyby to byla pravda, pak… já…“

Nezdálo se, že jí Vittoro poslouchá. Pokynul

směrem k čekajícím bojovníkům. „Sačito. Odvážný bojovník; má mnoho koní a své ženy moc nebije. Zato hodně zpívá.“

Zoufale se snažila najít nějaký argument, který by ho přesvědčil; nakonec měla pocit, že ho našla. „Nerozumíte mi. Odporovalo by to mému náboženství. Vy Apači máte své náboženství a žijete podle něj, vím to. Copak to nechápete, že když mi moje víra říká, abych –“

Vittoro ztrácel trpělivost. Promluvil teď rychleji a příkřeji. Nebyl zvyklý se dohadovat se ženami a bojovníci, kteří čekali venku, byli chloubou kmene; rozhodně si nezasloužili, aby je nějaká squaw brala na lehkou váhu.

„Když ti tvá víra radí, aby ses chovala jako blázen, je to špatná víra.“ Po krátké odmlce spěšně dodal: „Dobrá. Rozhodl jsem se. Počkáme.“ Ukázal směrem k horám. „Brzy přijde déšť a s ním doba setí. Pokud se tvůj muž do té doby vrátí, v pořádku. Když ne, vezmeš si apačského bojovníka. Howgh.“

Vyšel z domu, ani se neohlédl, vyšvihl se na svého hřebce a odjel z kotliny, následován ostatními. Angie jej s bušícím srdcem sledovala.

Zase se na krátkou dobu dostala z nejhoršího. Jenže pak už nebude mít na vybranou. Několik minut přemítala o tom, že by mohla utéci – nečekaně, v noci. Nakonec jí ovšem došlo, jak je takový nápad nesmyslný: než by se rozednilo, měla by je v patách a nic by je už nezadrželo… pokud by ji rovnou nezabili. Aspoň jeden z nich po tom touží. Vzpomněla si dobře na záštiplný Silvův pohled.

Na útěk neměla naději. Věděla, že Apači jsou skvělí stopaři; navíc neuměla zahlazovat stopy a s Johnnym by ani nemohla cestovat příliš rychle. Také si nebyla jistá, kde přesně leží vojenský tábor. A možná, že ani odtamtud jí záchrana nekynula: kdo ví, jestli ten tábor ještě existuje? Indiáni zabili mnoho vojáků, snad dokonce všechny.

Od toho okamžiku však začala plánovat. Nedalo se s určitostí říci, co Hondo zamýšlí: každopádně bylo šílené si namlouvat, že by se mohl vrátit. Naděje, že by se vrátil Ed, byla ještě menší. Teď, stejně jako vždycky, se musí spolehnout sama na sebe.

Jediné, co jí zbývalo, bylo zůstat v klidu a potichu se připravovat a rozmýšlet si možnosti. Bude potřebovat dva koně, potravu a munici. Sice přesně neznala polohu vojenského tábora, ale zato věděla, kde leží Průsmyk – a ten je dost velký na to, aby odolal indiánským nájezdům. Konečně i tam tábořilo vojsko.

Vzpomněla si, že její otec kdysi sestavoval mapu; jestliže ji najde, bude moci najít cestu pryč. Ostatně ji otec – ještě jako malé děvčátko – naučil řídit se podle hvězd. Jistě přijde čas, kdy Vittoro bude se svými bojovníky někde válčit nebo přepadat mexické osady; mnohdy přitom indiánské jednotky přejížděly přes její kotlinu.

Až příště odjedou, sebere koně a okamžitě vyrazí.

Když v noci Johnny usnul, sbalila sedlové brašny a naplnila dvě polní láhve. Kdyby musela čekat, může je vždycky naplnit znovu. Připravila trochu sušeného hovězího a sucharů na místo, kde

byly okamžitě po ruce.

Mapu našla v otcově kufru. Byl to čtvercový kus kůže s čarami a poznámkami vyvedenými jeho pečlivou rukou. Nešlo jen o hrubý náčrtek, ale o skutečné umělecké dílo. Vyhledala na mapě ranč a poté cestu vedoucí mezi kopci a kaňony.

Jen na jednom koni se dalo jezdit; druhého bude ještě třeba zkrotit. Naštěstí to vypadá tak, že bude mít dost času. A i kdyby ne, pořád může vzít Johnnyho na téhož koně. Přesto se hned odebrala do ohrady a mluvila na koně a krmila je, dokud nepadla tma.

Nedokázala s nimi zacházet tak, jako Hondo, ale kůň, kterého potřebovala, nebyl zdaleka tak nebezpečný. Také viděla mnohokrát otce (i Hondoa) získat si hřebcovo přátelství a tím vlastně zvládnout polovinu práce. Přesně takovou taktiku použije: nic jiného jí nezbývá.

Jakmile se jednou rozhodla, začala plánovat. Někde měla starý zámek… Indiáni ho nejspíš vypáčí, ale může se aspoň pokusit dům nějak zabezpečit na dobu, než se vrátí.

Počká, až už nebude mít opravdu na vybranou. Třeba by mohla utéci za deště; smyl by její stopy a měla by tím pádem větší šanci vyváznout. Na druhé straně to znamenalo vystavit Johnnyho bouřce…

Když si šla Angie konečně lehnout, byla skoro půlnoc. Většinu času jí zabraly přípravy: i když třeba nakonec bude muset jednat úplně jinak, přece jen má aspoň nějaký plán. Jeho provedení bude záviset na okolnostech, ale už jenom skutečnost, že je připravená, jí dodávala sebedůvěru a

větší pocit bezpečí.

Než zavřela oči, její poslední myšlenka zalétla k Hondoovi Laneovi a jeho předpokládanému návratu. V duchu ji trápila stále stejná otázka: co se to mezi nimi stalo, že dokáže tak přesně odhadnout jeho city? Neřekli si skoro nic a ještě méně udělali. Nicméně si v hloubi duše uvědomovala, že toto je muž, se kterým by dokázala být šťastná a s nímž by chtěla žít až do smrti.

To ovšem nepřicházelo v úvahu. I kdyby se jí podařilo uniknout Indiánům a přežít všechny šarvátky, i kdyby k ní Hondo cítil totéž, co ona k němu, přece jen neměli sebemenší naději. Pořád mezi nimi stál Ed Lowe. Možná je mrtvý, ale Angie tomu nevěřila. Byl to její manžel, otec jejího dítěte.

Za úsvitu dostala nápad. Apači vědí, kolik koní má v ohradě, a když budou dva chybět, okamžitě poznají, že uprchla. Na to se však může také připravit. Hned ráno vyvedla dva koně z ohrady a nechala je pást se na trávě mezi stromy, mimo dohled projíždějících Apačů. Občas tenhle manévr zopakuje a přitom bude Indiánům na očích; tak jim nebude připadat podezřelé, když si všimnou dvou chybějících koní. Znala několik míst, kde by je Indiáni nenašli, pokud by nepročesávali okolí – a k tomu nedojde, protože Apači si mezitím zvyknou.

I přes své přípravy a plánování Angie věděla, že její naděje na útěk je velice chabá. Jen jedna věc ji nutila, aby tento neodvolatelný krok podnikla: nic jiného jí nezbývalo.

Když věšela prádlo, zaslechla přijíždějící koně.

Rychle se ohlédla a spatřila tři Indiány, jak vjíždějí do dvora. Koně odvedla mezi stromy ani ne před dvěma hodinami a Apači už byli zde!

Mezi nimi jel Silva.

Objeli ohradu a sledovali stopy. Jeden z nich se vydal směrem, kterým odvedla koně; pak se vrátil a prohodil pár slov se Silvou. Ten pokrčil rameny a zamířil k Angie.

Stála zpříma, s vyrovnanou tváří, a dívala se mu do očí. Dát najevo strach mohlo znamenat okamžitou smrt a Angie věděla, že ze všech apačských bojovníků se Silva bojí Vittora nejméně. Snad to byl nějaký nižší náčelník.

„Co chcete?“

Drze na ni pohlédl. „Třeba ty brzo má žena.“

„Tvoje žena?“ Nezakrývala své pohrdání. „Ze všech bojovníků kmene Apačů bys ty byl ten poslední, ty Ženobijče!“

Silvovi se rozšířily nosní dírky a v očích se mu zablýsklo. Uvědomila si, že by nebylo dobré ho příliš provokovat: od přírody byl impulzivní a pomstychtivý. Určitě nezapomněl, jak ho její dítě porazilo v boji; ten příběh nepochybně vzbudil ve wigvamech nejeden úsměšek.

Jeden z jeho průvodců byl Emiliano. Okamžitě si vzpomněla, že ho viděla s Vittorem při rituální volbě nevěsty. Byl štíhlý a dobře stavěný; rozhodně se hned tak něčeho nebál.

„Já nebojovat s ženami!“ Vybuchl Silva. „Já zabít vojáky! Mít moc skalpů!“

Protože vycítila, že zbylí Indiáni stojí při ní, odpověděla mu: „Můj syn málem získal tvůj skalp, statečný bojovníku! A to je mu teprve šest let.

Přemýšlej: co kdyby mu bylo dvanáct?“

Silva se vrhl dopředu, jako kdyby ho píchli do zadku oštěpem, ale Emilianův hlas ho zarazil. Otočil koně, takže si oba Indiáni stáli tváří v tvář. Třetí Apač ji pozoroval a zdálo se jí, že si povšimla jeho slabého úšklebku. Ať už řekl Emiliano Silvovi cokoli, zuřivec znovu obrátil koně a odjel.

Zbylí dva ještě otáleli, a tak Angie tiše pravila: „Děkuji, Emiliano. Povím o tom Vittorovi.“

Chvíli ji mlčky sledoval, načež oba vyrazili za Silvou. Teprve teď se dostavila poplachová reakce: co kdyby tu Emiliano nebyl? Co kdyby si Silva přivedl bojovníky, kteří by byli stejní jako on?

Instinktivně vytušila, že takovéhle chyby se už Silva podruhé nedopustí.

Najednou se jí roztřásla kolena tak, že si musela sednout na schody. Trvalo dlouho, než znovu dokázala vstát.

Zůstávat tu dál zavánělo šílenstvím. Jak by mohla svému synovi prospět, kdyby je oba odvlekli do indiánské vesnice? K čemu by jim pak byl celý tenhle ranč?

Na Hondo Lanea už nebude myslet a na Eda také ne. Ani jeden sem nepřijde. Ed byl vždycky vrtkavý a nespolehlivý a Hondo nemá žádný důvod, proč se vracet. Tedy, žádný opravdový důvod. Ona je jen osamělá žena a díky své osamělosti si hloupě zveličila jeho úctu a náhodný polibek v něco, co neexistovalo.

Myslela jen na jedno: na útěk. Až nastanou deště, vyrazí. Jestli bude déšť silný, zahladí její stopy; navíc pojede směrem, kde ji nečekají. Tak se jí snad podaří uniknout.

V noci se znenadání probudila. Po chvíli ticha zaslechla na dvoře dusot kopyt a chraptivý výkřik. Znovu nastalo ticho, pak třeskl výstřel následovaný dlouhým zakvílením.

Skrčila se u okna a s puškou v ruce vyhlížela ven. Neviděla nic, jen odlesk měsíčního světla v listech topolů, bledou střechu stáje a vylidněné kopce.

Zdálo se jí to? Ne. Johnny stál vedle ní a třásl se napůl strachy i zimou. Zatahal ji za rukáv. „Mami, co to bylo? To se vrátil ten pán?“

Vrátil se ten pán?

Tělem jí proběhla vlna obav. Vrátil se snad a zabili ho před jejími dveřmi?

Marně se snažila usnout. Když uložila Johnnyho, zabalila se do pokrývky a seděla u okna. Na klíně držela pušku.

Noc pomalu uběhla. Na východě se objevila žlutavá záře a vrcholky topolů zezlátly, takže připomínaly naleštěné píky pochodujícího vojska. Stíny na dvorku se krátily, až nakonec zmizely pod stodolou a v křovinách podél říčky. Ozvala se křepelka a na druhém břehu jí odpověděla druhá.

Bylo ráno.

12. kapitola

Když byli Phalinger a Ed Lowe asi čtvrt míle od Hondoova tábořiště, Lowe zastavil. „Podívej," prohlásil. „Máme ho. Zrovna se připravuje na noc. Bude zatraceně opatrný, ale to klidně může. Ráno, až bude ještě spát nebo až bude vstávat, ho dostaneme."

Hráč pokrčil rameny. „Je to na tobě." Zamyšleně studoval pahorky.

„Bude mít ztuhlé prsty."

Phalinger se na Lowea podíval s náznakem pohrdání. „Nechceš moc riskovat, co?"

„Nejsem blbec."

Z místa, které Lowe vybral, měli rozhled po celém říčním korytu. Lanea neviděli a on je také nemohl zahlédnout; stejně tak ovšem nemohl opustit své tábořiště, aniž by jej spatřili.

Phalinger mlčel. Čím dále postupovali, tím méně se mu celá věc líbila. Svědomí ho netrápilo. Lowe o něm věděl málo kromě toho, že je naprosto bez skrupulí a že umí dobře podvádět v kartách, pokud má schopného partnera. Phalinger spáchal v Missouri vraždu, a proto odtamtud odtáhl nejprve do Kansasu a pak do Texasu. V obou státech byla na jeho hlavu vypsána odměna.

Přesto dokázal obdivovat odvážné lidi a Hondo Lane byl jedním z nich. Ačkoli s Lowem pracoval, pohrdal jím. Ani nevěděl, že Lowe nechal v kraji plném Indiánů ženu a dítě; kdyby to jen tušil, nejspíš by ho zabil na místě.

Phalinger byl nervózni. Tábořiště si vybrali dobře a nemuseli rozdělávat oheň. Měli s sebou

dost jídla i whisky. Naneštěstí se mu stále vracela tatáž zlá předtucha. Hondo Lane vezl několik armádních platů a malý zlatý prut; byla by to dobrá kořist, zvláště, když hraní už moc nevynášelo. Po táboře se rozneslo, kolik lidí s ním prohrálo, a nastal čas změnit vzduch. Jenže bez peněz se vzduch moc měnit nedá.

Zamyšleně sledoval Lowea. Co ho vlastně pohánělo? Bylo v něm ještě něco kromě nenávisti a hrabivosti? Nikdo není úplně špatný. Phalinger, který byl špatný v mnoha ohledech, věděl, že ani on sám není docela zkažený. Ležel na zádech, díval se na hvězdy a myslel na Lowea. Došel k závěru, že Lowe je slaboch a závistivec.

Vždycky bude útočit na všechno, co je lepší a silnější než on, pomyslel si Phalinger.

Hráč nepochyboval o tom, že jediný důvod, proč ho Lowe ještě neopustil nebo se ho nepokusil zabít, byl, že si připadal statečnější a chytřejší. Dožralo ho to.

„Jestli se to neodbyde zítra," pronesl znenadání, „jedu zpátky."

„Bude to zítra."

Hondo Lane se utábořil v roklině. Nerozdělával oheň; příliš se již přiblížil ke svému cíli a nechtěl riskovat. Také za sebou občas zahlédl zvířený prach a jednou mu padl do oka odlesk nějakého předmětu, který se za ním pohyboval.

Samozřejmě se mohl mýlit. Jinak se zdálo, že ho někdo sleduje; ne však Indiáni.

K odpočinku si vybral místo mezi houštím horského mahagonu a opuncií; mohl zde spát beze

strachu, protože žádný člověk by se k němu nedokázal přiblížit bez hluku.

V jemném písku si vyhloubil jamku, zavrtal se do pokrývek a ulehl. Jako obvykle spal se zbraní v ruce.

Vedle něj leželo sedlo s puškou v pouzdře a kůň postával opodál. Sam si zalezl pod keř, položil čumák na tlapky a sledoval muže, kterého miloval.

Ten muž byl divný, ale k Samovi se choval jako přítel a jeden druhému rozuměli. Tuto noc byl však Sam také nervózní. Dvakrát během dne mu do nozder vnikl slabý, povědomý pach; nedokázal přesně určit, o co jde, a byl z toho nesvůj.

Tři muži sledovali noční oblohu, vzdáleni od sebe čtvrt míle: jednoho neuspokojovalo jeho postavení, ale byl ochoten se dopustit vraždy, pokud mu přinese prospěch; druhý myslel hlavně na vraždu a pak teprve na zisk; a třetí myslel na stavení, na odlesk ohně ve tváři ženy a na její stín, který ho provázel, když uléhal.

Pohyb ženského stínu na zdi a drobné zvuky ženské práce. Už to bylo dlouho, co je naposledy slyšel, a celou tu dobu si připadal opuštěný.

Hřebec našel pár trsů trávy a pustil se do nich. Jeho přežvykování působilo uklidňujícím dojmem. Muž, který vzpomínal na ženu, konečně usnul.

Během noci se pes dvakrát probudil a naslouchal. Zaslechl něco v dálce? Nastražil uši, ale nic se neozvalo; nakonec spustil čumák znovu na tlapy a zavřel oči. I kůň si lehl.

Na hranu koryta se zatoulal kojot a zdvihl hlavu

k nebi. Když ucítil pach člověka a psa, opatrně se odkradl.

O tři míle dál na jihozápad sledoval Meskalero stopu a náhle se zarazil. I přes mokasín jeho noha ucítila na zemi něco podezřelého. Poklekl a prozkoumal půdu prsty: byl tam otisk koňské podkovy.

Zamumlal něco k ostatním, kteří se kolem něj seběhli, a všichni tři se začali spolu tiše domlouvat. Občas se podívali směrem k severovýchodu. Potom zavedli koně mezi pahorky a připravili se na noc.

Někde před nimi jel běloch a možná ne jeden. Znamenalo to skalpy, kořist a to, že se do vesnice vrátí posílení smrtí nepřátel. Seděli s uvolněnými tvářemi a mlčeli. Pak také usnuli.

Planeta se pomalu otáčela pod dohledem hvězd; ve vzduchu byla cítit vlhkost a chlad. Nad horami visela nízká mračna. Že by přicházely deště?

Země ubíhala pod tichým, nehybným nebem. Koně se pásli, lidé spali a smrt čekala na východ slunce.

Když Hondo otevřel oči, uviděl přímo nad sebou jasnou hvězdu. Nezůstal ležet: probuzení pro něj znamenalo okamžitě vstát, natáhnout si opasek, zasunout revolver do pouzdra a obout si boty.

Sam vyskočil na nohy, právě když Hondo balil přikrývky. Pes tiše vrčel a Hondo na něj pohlédl. Čekal.

Indiáni se blížili: jejich pohyb vyrušil chřestýše,

který se svinul a varovně zasyčel. Hondo se uvolnil, ale Sam vrčel dál.

„Ticho, Same! Slyším ho.“

Jeho smysly zbystřené nebezpečím však v téže chvíli zaznamenaly ještě něco dalšího. Pes byl rozrušený víc než kdy jindy a chřestýš ho zřejmě nezajímal.

Po okamžiku ticha Hondo zaslechl zvuk a instinktivně se překulil za písečný výběžek krytý křovím na okraji rokle. Při pohybu vytáhl z pouzdra svou winchestrovku.

Když se dostal do bezpečí, zůstal nehybně ležet.

Se zatajeným dechem naslouchal. Nedaleko bzučela včela; přistála na křoví a Hondo mohl pozorovat stavbu jejích křídel. Sam byl zticha; stejně tak hřebec, který si patrně uvědomil nenadálé napětí. Ranní ticho bylo nerušené: nic se nedělo.

A najednou to přišlo.

U hrany kaňonu se objevili dva jezdci s připravenými puškami; jejich siluety se ostře rýsovaly proti jitřnímu nebi.

Lowe a Phalinger projížděli pásmem jemného písku. Původně se chtěli k rokli připlížit, ale Lowe věděl, že Hondo má s sebou psa a vůbec netoužil po tom, se s ním blíže seznámit. Zdálo se mu jednodušší vyjet na okraj rokle, jeden od druhého na vzdálenost dvacet metrů, a společně vypálit. Hondo Lane se bude vyhýbat dvěma střelám, pokud je vůbec uvidí, a to ho zabaví; zatím ho dostanou.

Plán to byl dokonalý; měl jen jedinou chybu. Nepočítali se Samovým sluchem ani s Hondoovou ostražitostí.

Také neměli ani tušení o Apačích.

Phalingerovi se to nelíbilo. Srdce mu prudce bušilo a v ústech měl sucho. Nesnídal a zoufale toužil po šálku kávy. Během noci vypili celou láhev whisky; to mu pocuchalo nervy. Klid kolem mu připadal podezřelý. Kromě toho jej dojímala krása jitra; něco hluboko v jeho duši ho nutilo, aby se zastavil, vydechl si a radoval se z nádhery okolo. Něco takového si člověk v láhvi koupit nemůže.

Phalinger byl vrah: střílel lidi zezadu a neváhal by to udělat zase. Avšak miloval život a v onom hrozném okamžiku prozření si uvědomil všechna ta promrhaná léta, která nenávratně zanechal za sebou. Ohlédl se po Loweovi a nadechl se.

Zarazil se. Lowe byl napjatý a ostražitý; pušku měl připravenou k výstřelu. Lowe byl zabiják, tak jako mnoho zbabělců, a nedokázal přenést přes srdce, že by mohli existovat lidé nebo věci lepší než on. Otec Angie byl vždycky lepší, ale Ed Lowe, který chtěl získat jeho statek, jej dokázal podvést mnohem lépe než jeho dceru.

Koně se pohybovali krok za krokem po měkké zemi. Výhled do údolí se rozšiřoval a vyjasňovalo se. Slunce měli v zádech; schválně si kvůli tomu zajeli, aby byl Hondo v nevýhodě.

Phalinger naslouchal ptačímu zpěvu a jemnému klapání koňských podkov. O tvář se mu otřela větev a nad vzdálenými horami zahlédl nízká mračna. Kaňony a údolí se jasně rýsovaly v ranním vzduchu. Líbilo se mu, jak se kůň pod ním pohybuje, a líbil se mu i jeho pach; měl rád vůni šalvěje a cedrového dřeva… proč mu trvalo tak

dlouho, než si to uvědomil?

Lowe mu dal znamení a Phalinger zvedl pušku. Teď šlo o život. Pustili se po svahu.

Spatřili svinuté pokrývky, otevřené prostranství mezi keři, hnědého hřebce… a nic víc.

Oba to zarazilo. Čekali, že najdou svůj cíl, byli na něj připraveni… a nevyšlo to.

Záblesk slunečního světla na hlavni pušky donutil Phalingera, aby otočil hlavu doprava. V téže vteřině zahlédl Apače, jeho tmavé, štíhlé tělo, a hlaveň jeho zbraně ani ne čtyřicet metrů daleko. Došlo mu, že hledí do tváře smrti.

Zvedl svou pušku a přistihl se, jak šeptá: „Ach, Bože!“ Vzápětí mu kulka rozrazila čelist, prolétla krkem a hráč se skácel.

Spadl z koně; jakoby zdálky k němu doléhala střelba, ale věděl, že ta už se jej netýká. Ležel na břiše, v ústech cítil příchuť krve a hlíny a nedostávalo se mu dechu. Znovu spatřil to krásné jitro, jemuž se nyní vzdaloval, a s posledním vypětím sil se převalil na záda, aby viděl na oblohu.

Po nebi plul mráček, malý, osamělý a zářivě bílý proti nekonečné modré klenbě. Začínal den; Phalinger hleděl na oblohu a zjistil, že obláček mizí a rozplývá se v nic, stejně jako on; chtěl promluvit, ale nenacházel slova. Žádná slova už nebyla, zbylo jen prázdno…

Když se na horizontu znenadání objevili dva jezdci, jejich velký rozestup upozornil Hondoa, že se jedná o něco nekalého; zároveň ho však napadlo, že tihle dva sice mohli vyplašit Sama, ale ne chřestýše. Rachot výstřelů mu dal za pravdu.

Spatřil, jak se první jezdec kácí, a slyšel jeho

zdušený zoufalý výkřik. Vzápětí se svalil i druhý.

Apači pronásledovali Hondoa Lanea a nepočítali s přítomností dalších dvou mužů. Neměli důvod předpokládat, že tu zastanou tři bělochy.

Skalpovat mrtvého se nepokládá za tak velký úspěch, jako když stáhnete kůži z živého člověka. Všichni tři Apači se vyřítili vpřed – přímo do náruče smrti.

Nejbližší Apač byl vysoký a nádherně stavěný; dychtivě vyběhl, mávaje puškou, a kulka Hondoa Lanea jej zasáhla těsně pod prsní kostí a vylétla mu z boku kousek od srdce. Jeho první radostný skok byl zároveň jeho posledním pohybem, protože když Apač dopadl na zem, byl již jen mrtvou, zbytečnou věcí, z níž vytékala krev do písku.

Hondo vypálil rychle za sebou několik ran; druhý Indián padl a třetí zmizel.

Hondo Lane chvíli vyčkal. Druhý běloch, kterého zastřelili Apači, spadl z koně přímo do říčního koryta. Hondo se prodral křovím a došel k němu. Byl to Ed Lowe.

Když poklekl k raněnému a odložil pušku, zbývající apačský bojovník vyskočil z houští do sedla Phalingerova koně a vzal do zaječích.

Hondo prohlédl Lowea a posadil se na paty. „Není to moc zlé.“

Otřesený Lowe se posadil. Do tváře se mu vracela barva. Na košili měl krev. Vytáhl z náprsní kapsy medailónek. „Tenhle obrázek mi zachránil kůži.“

Kulka jej zasáhla v tupém úhlu, odrazila se od medailónku a kůži vedle spíš poškrábala než vážně poranila.

Hondo Lane vstal a zvedl pušku. „Byl bych radši, kdyby se odtud ten Indián nedostal. Od téhle chvíle máme proti sobě všechny Apače mezi námi a táborem.“

„Chcete říct, že jsme odříznutí?“

„Co jiného?“ Lane se otočil, aby si prozkoumal okolí. Byl nejvyšší čas vyrazit. Nedalo se odhadnout, jak daleko od nich čekají další Indiáni.

Když se k němu Lane postavil zády, Ed Lowe si uvědomil dvě věci: před ním stojí člověk, kterého chtěl zabít, a zbývá jediný kůň – Laneův.

Hondo zaslechl Samovo zavrčení. Uskočil; zároveň se obrátil a všiml si záblesku Loweovy pistole. Hondo vystřelil z pušky od boku; kulka srazila Eda Lowea zpátky do písku. V křeči se téměř znovu posadil, ale pak se jeho svaly uvolnily. Hondo Lane už podruhé tisknout spoušť nemusel.

Sklonil se nad tím, co kdysi bývalo Angiiným manželem, a zvedl medailónek. Byl na něm obrázek Johnnyho.

S popelavou tváří klesl do písku; došlo mu, co se stalo. Sam k němu přišel a něžně se o něj otíral; tentokrát mu to jeho pán dovolil.

13. kapitola

Celou hodinu jel pouští a nenarazil na jedinou známku života. Slunce stálo vysoko a pot tekl Hondoovi po zádech; také hřebec byl celý zplavený. Před nimi se rozprostírala nedozírná zvlněná pláň plná písku, skal a kaktusů.

Ani na okamžik si nesměl připadat v bezpečí. Uprchlý Apač se jistě setkal se svými soukmenovci a tito neúnavní pouštní válečníci mu už jsou nejspíš v patách.

Poušť byla mrtvá jen zdánlivě; ve skutečnosti pulsovala svým vlastním životem. Všechno živé se zde rodilo s trny nebo žihadly. Pro člověka, který ji znal, to byla země plná bohatství. Nikdo nemohl s pouští bojovat a zvítězit; mohl s ní jedině žít. Nezbývalo než poznat její způsob života, opatrně našlapovat a nikdy nepolevit v ostražitosti: pro ty neopatrné měla poušť připravené pasti, o nichž se jim nikdy nesnilo.

Hřebec si dával dobrý pozor na cestu; znal tuto zem dobře a věděl o jejích nebezpečích. Na jeho hřbetě seděl vždy pozorný Hondo Lane, kterému neunikl žádný stín, skalisko ani jiný možný úkryt. U jedné skály se vydal po čerstvé stopě srnce; stopa se náhle stočila doleva a dolů.

Hondo ji následoval s rukou na pušce. To, co srnce vyplašilo, už mohlo být dávno pryč; přesto neměl v úmyslu riskovat. Později narazil na stopu horského lva; nejspíš to tedy nebyli Apači.

Jel dál říčním korytem, které se pomalu rozšiřovalo v údolí; podél břehu říčky rostly vrby a topoly. Hondo zajel do křoví a sesedl. Vyklouzl

z bot, vrátil se a smazal své stopy; místo nich zanechal jiné, směřující k vodě.

Při chůzi se vyhýbal větvím; divoká zvěř nikdy nešlape na suché haluze. A ovšem, Indiáni také ne. Jenom koně, krávy a běloši si nedávají pozor. Váha koně, krávy nebo člověka rozláme větvičku na kousky a zatlačí ji do země. Pomalu došel ke koni a když se znovu ocitl ve skrytu stromů, uvolnil sedlový řemen a posadil se.

Ještě nebylo ani jedenáct a vedro bylo větší, než jaké se dalo v tomto ročním období čekat; Hondo i jeho kůň si museli odpočinout. Pojedl sušené hovězí a suchary, prošel hustým houštím k říčce a napil se; hřebec se zatím pásl. Vylil vodu ze své láhve a nabral do ní čerstvou.

Za hodinu si znovu obul boty a utáhl koni popruh. Z okraje úžlabiny, ve které odpočíval, si pečlivě prohlédl okolní terén. Protože znal Apače, nepochyboval o tom, že jeho stopu neztratili; jediné, co může udělat, je zdržet je co nejvíc. Když vyjel z úžlabiny, držel se břehů říčky a kryl se mezi stromy. U malé skalky vyjel z koryta.

Před ním leželo široké a dlouhé údolí poseté vysokými kaktusy saguaro a proťaté zubatým skalním výběžkem. Hřebec byl nyní odpočatý a pohyboval se volně.

Najednou o kus dál zatřepotal křídly vyplašený pták a Hondo strhl koně stranou. Apači se objevili o několik vteřin později, ale to už hřebec běžel tryskem; divoce křičící Indiáni popíchli své koně a honička začala.

Hondoův hnědák byl rychlý, silný a ohnivý. Teď cválal s vlající hřívou a vítr mu hvízdal kolem uší.

Hondo se ohlédl a zjistil, že pomalu získává náskok. Náhle Sam zavyl; čtyři Indiáni se k nim blížili z hřebene před nimi. Vyhnout se jim znamenalo získaný náskok zase ztratit, ale nebylo vyhnutí. Zabočil s koněm do blízkého kaňonu a vyjel po jeho straně.

V patách se mu řítilo nejméně osm Apačů a co bylo horší, začínali jej dohánět. Nahoře na svahu před sebou uviděl šedivou plochu jílovité břidlice; zastavit koně nestačil. Hřebec uklouzl a upadl; Sam se ztratil v oblaku prachu. Kůň zoufale hrabal nohama a snažil se najít oporu. Nakonec ji našel, vstal a Hondo se vyšvihl zpátky do sedla. Zahlédl, jak se z prachu vynořuje Sam a kulhá na jednu nohu.

Hondo se rychle ohlédl po svých pronásledovatelích, sebral zraněného psa a s ním v náručí pokračoval v divoké jízdě.

Ztratili příliš mnoho času. Apači ho nejen dohnali, ale začali jej obkličovat. Se psem v rukou nemohl sáhnout pro pušku; Indiáni se vztyčili na koních a srazili ho na zem. Bil se s nimi srdnatě a rozdával rány na všechny strany. Přesto nad ním nabyli vrchu. Sam uskočil stranou a dorážel na Silvu, který byl jedním z útočníků.

Apači obrátili Hondoa na břicho a svázali mu ruce za zády.

Opodál čekal Sam na povel k útoku. Nedostal ho. Hondo se rozhlédl: Indiánů bylo devět.

Silva pohlédl na Sama, otočil se a vyštěkl na nejbližšího bojovníka rozkaz, aby mu podal luk a šípy.

Hondo trhl hlavou. „Vete, Same! Vete!“

Pes se vrhl do křoví; utíkal rychle i s poraněnou tlapou. V houští se přikrčil a zůstal ležet; přitom tiše vrčel.

Silva, s vítězným pohledem v očích, udeřil Hondoa přes tvář. Dnes večer bude ve vsi velká slavnost. Tenhle muž je silný; jestli bude i statečný, vydrží dlouho… Ale proč vlastně otálet? Nač čekat na večer? Až se vrátí, bude moci o svých činech vyprávět, a tady má toho bělocha vydaného na milost a nemilost.

„Bledá tvář mluví naší řečí," poznamenal. „Dobře. Ví napřed, co ji čeká."

„Máš ve stanu mnoho skalpů."

„To je pravda."

Hondo mluvil pomalu a klidně; dával si záležet, aby z jeho hlasu znělo pohrdání. Jak znal Apače, to, co teď řekne, ho rozzuří. „Jsou to skalpy žen, dětí a psů. Tvá osada je na tebe hrdá."

Hondo promluvil nejprve španělsky a poté apačsky. Jeden Indián se krátce zasmál; Silvovy oči zrudly vztekem. Urážku nečekal.

„Hodně si užiješ," zavrčel.

„To nic není," ušklíbl se Hondo, „mučit svázaného. Jsi baba, dokážeš honit jenom králíky. Nebýt statečnosti tvých druhů, krmil bys teď svým masem kojoty!"

Hondo Lane Apače neurážel bez rozmyslu. Znal tuto zemi i své věznitele. Říkal si, že vždycky existuje naděje na únik. Pravda, u Apačů se to stává málokdy: své oběti svazují příliš pevně a hlídají je příliš pečlivě. Zajatec smí jedině zemřít, a to pomalu, hlavou dolů nad plamenem, nebo postavený do mraveniště. Ovšem smrt může být i

rychlá. Kdyby se mu podařilo Silvu pořádně rozzuřit…

Bohužel, Silva byl stejně trpělivý jako pomstychtivý. Vůbec netoužil po tom, poskytnout tomu bělochovi rychlou smrt místo dlouhých hodin utrpení. Musel přiznat, že tahle bledá tvář je odvážná i silná. Umírání mu potrvá dlouho a až se nakonec zhroutí, bude to vítězství, které si budou všichni pamatovat.

Hondoovy urážky pronikaly Silvovou kůží jako rozžhavené jehly. Ale toho bělocha tu má svázaného, ve své moci; když trochu počká, bude pomsta mnohem sladší. Když přivázali Hondoa na koně, utáhli mu pouta tak, až mu otekly ruce. Skupina Apačů se svým zajatcem projížděla mezi kopci a jejich tváře byly klidné a bez výrazu.

Odpoledne horko ještě zesílilo. Vypadalo to, jako by slunce zabíralo celou oblohu a sálalo; tou rozžhavenou výhní se ubírali Apači s Hondoem, který se ztratil v parnu a bolesti a bloudil ve světě, kde neexistoval čas a všechno mizelo v prostoru…

Minuty se měnily v hodiny, hodiny v týdny a dny byly stejně dlouhé jako roky. Ruce měl oteklé a košili promáčenou potem; od slunce zarudlé oči ho pálily.

Přes to všechno zůstával i za maskou své bezvýrazné tváře, která ukrývala svět prosycený bolestí, silným mužem, který chce žít. Zatím nemá naději… ale ona se nějaká najde.

Hluboko v sobě choval touhu bojovat o svůj život a zemřít aspoň v bitvě, hlavně však uniknout svým věznitelům a zůstat naživu. Hořkost

porážky v něm hlodala jako jed. Opuchlýma očima hleděl do Silvovy zlomyslné tváře; instinktivně tušil, že to je jeho hlavní nepřítel. Právě jeho musí zabít.

Vzduch se chvěl horkem a pot mu stékal po těle; cítil, jak ho bolí ruce a jak se mu pouta zařezávají do masa.

Zvedl hlavu a podíval se na Silvu. Plivl po něm. „Babo," zavrčel. Hlas se mu třásl nenávistí.

Silva se ohlédl se zlověstným zábleskem v očích, ale to bylo vše.

Hondo Lane měl chuť popíchnout hřebce a srazit Indiána na zem i se svázanýma rukama. Naštěstí mu rozum připomněl nesmyslnost takového pokusu. Vhodný čas se najde, stačí jen počkat. Protáhl si oteklé, zdřevěnělé prsty. Nesténal ani neklel.

S každým krokem koně ho ruce bolely víc, každý pohyb mu přinášel novou bolest.

Spustil hlavu na prsa a poddal se rytmickému natřásání koňské chůze. Přitom vzpomínal na ranč u řeky, na čistou, chladnou vodu, na ženu s bystrýma očima, jak chodí po domě, na dětský hlas… Probudil se v něm stesk, díky němuž zapomněl na své utrpení. Vzpomněl si na šustící listí topolů, na příjemnou chuť kávy a vůni hořícího dřeva v krbu.

Náhle ucítil kouř a ještě jiný známý pach. Apačská osada.

Zvedl oči a spatřil je. Pohled, na který se dobře pamatoval; automaticky se pokoušel najít Destarte, ale nebyla tu. Byla mrtvá.

Díval se do plochých, ostře vykreslených tváří

mužů, na jejich vysedlé lícní kosti, hranaté čelisti a na jejich čelenky.

Kolikrát se do podobné osady vracel z lovu? Kolik měsíců prožil mezi takovými lidmi? Možná je mezi nimi někdo, kdo ho pozná. Třeba někdo z těch, s nimiž lovil nebo s nimiž podnikal nájezdy do Mexika, krást koně.

Seděl zpříma a nedíval se ani nalevo, ani napravo. Jestliže má zemřít, alespoň jim ukáže, jak má umírat muž; s pohrdáním a úsměšky jim dokáže, že v něm hoří plamen, který se jim nepodaří uhasit. Znal srdce Apačů stejně dobře jako jejich mozek.

Když se zastavili, rozhlédl se po shromážděných. Okamžitě si všiml muže, který stál opodál.

Hondo Lane prohlásil: „Stydím se za to, že mne zajali bojovníci, s kterými jezdí stará baba."

Strhli ho ze sedla a přeřízli mu pouta. Posadili ho k ohni; na zemi ležela nádoba s vodou a Hondo do ní bez ptaní ponořil ruce. Voda příjemně chladila.

Vittoro, který postával stranou od ostatních, přišel k ohni a podíval se na něj.

„Bledá tvář mluví naší řečí," upozornil ho Slíva. „A pronesla mnoho urážek."

14. kapitola

Hondo si promnul ruce. Nikdo se mu nepokoušel zabránit v jejich ošetření; jen Vittoro ho pozorně sledoval. Když vyslechl Silvovu poznámku, náčelník přikývl.

„Jen odvážný muž pronáší urážky v takovou chvíli.“ Znenadání se zeptal Hondoa: „Kde jsou vojáci, bledá tváři? Kolik jich je?“

„Nevím, Vittoro.“

„Ty víš, jak se jmenuji?“

„Viděl jsem tě při podpisu smlouvy ve Fort Meade.“

„Smlouva! Pro bledé tváře jenom ševelení větru!“ Hlas mu zdrsněl. „Kde jsou vojáci?“

„Nevím.“

Vittoro ukázal směrem ke hřebci. „Máš vojenské sedlo.“

„Byl jsem kdysi v armádě. Už tam nejsem.“

Vittoro se posadil a přes oheň se zadíval na Hondoovy oteklé ruce. I když nevypadaly dobře, přece jen už tolik nebolely. Otok způsobila příliš utažená pouta a jakmile je sundali, začaly ruce splaskávat.

„Když nejsi špeh, co tedy pohledáváš na našem území?“

Hondo Lane zaváhal; promluvil pomalu, dávaje si záležet, aby z jeho hlasu zněla úcta. „To vím jen já, náčelníku. Není to nic, co by mohlo ublížit Vittorovu lidu nebo Apačům vůbec.“

Vittoro vstal a odešel; Hondo zůstal sám. Ruce měl volné, ale nohy svázané. Protáhl si svaly a cítil, jak otok mizí. Zápěstí měl od pout odřená; dobré

bylo, že mu zase volně proudila krev.

Rozhlédl se po osadě. Tuhle scénu už dávno znal… nízké wigvamy vystavěné z kůže nebo větví položených na pyramidovitě uspořádané tyče, pasoucí se koně a hrající si děti.

Jenže tehdy nebyl zajatcem; byl jedním z nich. Pravda, cizinec, ale zároveň přítel, spolubojovník a manžel Destarte. Ucítil pouštní vzduch, vůni pečené zvěřiny, mulího masa a schnoucího nopálu; sledoval, jak Indiáni pracují.

Seděl sám. Věděl, jaká smrt ho čeká, co s ním udělají; musel být silný a neukázat ani jedinou známku strachu nebo bolesti. Za každou cenu musí zemřít dobře.

Dobře zemřít nebylo tak jednoduché. Viděl mnoho pozůstatků těch, co zemřeli dobře; skoro se divil, co všechno vydrželi. Zvládne to i on?

Nějaká žena mu přinesla jídlo. Poděkoval jí v jejím jazyce a ona na něj v úžasu vyvalila oči. Poté odešla, ale za chvíli se vrátila s lahví plnou studené pramenité vody.

Byla to prostě laskavost, nebo chtěli, aby byl silný na mučení?

Rozhodl se, že squaw ho obsloužila z laskavosti; ostatní však proti tomu nic nenamítali. Žena byla manželkou Apače, jemuž říkali Emiliano.

Dobrá věc, takový život. Jak se jen člověk může připravovat na smrt, když cítí vůni pouště? Nechtěl zemřít, chtěl ještě žít, vrátit se k Angie… a k Johnnymu.

Vždycky si přál mít syna, ale který muž si to nepřeje? Který muž snese pomyšlení na smrt, aniž by po sobě zanechal jiného muže, dědice své

krve? Kdo souhlasí s tím, aby se všechny jeho vědomosti rozplynuly v nic?

Touha po synech je stará jako lidstvo samo. Díky ní také lidé přežívají; každý muž a žena musí vychovat potomky. Takový je zákon přírody. Všechno ostatní je teprve na druhém místě. Rod musí zůstat zachován.

Zde je tedy původ oné tužby. A co by mohl on, Hondo Lane, svým dětem předat? Svou dobrou mušku? Schopnost zabíjet, ničit?

Ne. Zbývala ještě poušť, hory a záliba v mužských věcech: skřípání sedel, chuť chladné, průzračné vody, znalost koní a divoké zvěře… nejrůznější instinkty, hluboko zakořeněné už od pradávna a vycházející z věčné touhy člověka po zachování rodu.

A teď seděl zde, připraven zemřít… proč? Nic po sobě nezanechal. Několik lidí si na něj možná vzpomene; to ovšem nestačí. Člověk musí z něčeho vycházet. Muž bez ženy, domova a dítěte ani není mužem.

Johnny. Kdyby sám neměl vlastního syna, mohl by předat své zkušenosti aspoň Johnnymu; vše, co se o horách a poušti naučil v potu tváře za dlouhých let boje o holý život.

Copak všechny jeho vědomosti musí zemřít společně s ním?

Hleděl na špinavou apačskou osadu a uvědomoval si, že musí žít. Nebyl na smrt připraven. Nic ještě nedokázal, vůbec nic.

Mohl snad svalovat vinu na tyhle lidi? Byli to Lidé – to znamenalo jejich jméno: Apači. Věřili, že jsou vyvoleným národem. Když sem přišli první

Američané, přivítali je s láskou, ale odpovědí jim byla válka. Zuřivě opláceli oko za oko, zub za zub. Přitom věděli, že jejich boj je marný. Stále přicházeli noví vojáci, noví koně a armádní zásoby potravin a nábojů se zdály být nevyčerpatelné.

Apači věděli, že jejich doba už minula; že jim běloši vezmou i to poslední, co ještě mají; přesto se rozhodli vytrvat. Vybojují svůj boj, zazpívají píseň smrti a zemřou. On, Hondo Lane, byl jen drobnou kapkou v moři, kterému nijak nevadilo, že ho ještě neomrzel život, že nechává za sebou nedodělanou práci, že zoufale touží po synovi a že na něj čeká žena. Čeká vůbec?

Nepochyboval o tom.

Políbil ji, protože žena by neměla zemřít nepolíbená a nemilovaná. Avšak tím polibkem se všechno změnilo. Sotva odjel, bylo mu jasné, že se vrátí. A teď byl tady, zajatec čekající u ohně na mučednickou smrt z rukou těch nejvychytralejších katů na světě.

Vittoro vstal a spolu s ním i ostatní; Hondo klidně seděl a pozoroval, jak přicházejí.

Začínalo to.

Chytili ho, hodili na písek a roztáhli mu ruce. Silva nabral do kusu kůry žhavé uhlíky a nasypal je Hondoovi do otevřené dlaně.

Tělem mu projela palčivá bolest a ucítil zápach spáleného masa. Podíval se na Silvu a prohlásil ironicky: „Silva skalpuje děti a honí zajíce!“

„To je jen začátek. My Apači jsme trpěliví.“ Ze Silvy čišela zároveň nenávist i pocit vítězství.

Několik bojovníků se začalo hrabat Hondoovi v sedlových brašnách. Jeden z nich se náhle na-

rovnal a zamručel: nalezl medailónek s Johnnym. Přinesl jej ukázat Vittorovi.

Hondo je sledoval se zaťatými zuby.

Vittoro vyskočil a vykopl z Hondoovy dlaně uhlíky. „Pusťte ho," zavelel.

Indiáni chtěli uposlechnout, ale Silva skočil mezi ně a zajatce. Tvář mu zrudla vzteky. „To se nestane!"

Vittoro chladně pravil: „Toho člověka potřebuji"

„Ne!"

Vittoro se na něj zamračil a vyštěkl na ostatní: „Udělejte, co jsem nařídil!"

Když Hondoovi přeřezali pouta a pustili ho, Silva vykřikl: „Žádám o právo krve!" Zlost se v něm vařila. „Mám na to právo. Takový je zákon!"

Hondo si prohlédl svou spálenou ruku. Sice se na ní začínaly tvořit velké puchýře, ale jinak nebyla popálená tak vážně, jak se původně domníval. Přece jen byla ztvrdlá od práce a od pažeb revolverů.

Medicinman přinesl nože; Hondo si ani pořádně neuvědomoval, co se děje. Sevřel zápěstí své zraněné ruky a díval se na ni s tváří zrůzněnou bolestí.

Zaslechl medicinmana, jak požehnává nože, a vzhlédl.

„Aby život probíhal čistě."

„Aby život probíhal čistě," opakoval Vittoro. „Tak stojí psáno."

Silva si svlékl kabát; objevila se štíhlá, dobře stavěná postava mladého válečníka. Vittoro vstoupil do kruhu nakresleného na zemi a do země

na dvou stranách zarazil nůž.

„Rozumíš, bledá tváři?“

„Žil jsem dlouho mezi Mimbreni.“

Zčerstva vstal; trochu přitom zavrávoral, protože nedávno rozvázané nohy jej nechtěly poslouchat. Silva se sklonil pro nůž a Hondo uchopil svůj do spálené dlaně; pak si ho však přehodil do levačky. Silva k němu přiskočil se svítícíma očima.

Hondo se pohyboval v kruhu a poznával lépe svého soupeře. Byl zdravý, silný a zaslepený nenávistí. V každém případě velmi nebezpečný. Silva napřáhl levačku; nůž v levé ruce soupeře ho znervózňoval. Měl by ho mít v pravé, aby jej mohl chytit za zápěstí. Najednou přestal kroužit a prudce zaútočil. Hondo ucítil, jak mu ostrá čepel nože rozřízla košili; dupl Silvovi na bosou nohu svou těžkou botou a máchl ostřím. Indián uskočil, ale na rameni mu zůstal krvavý šrám.

Znovu kroužili a zpocené tváře kolem je dychtivě pozorovaly. Hondo slyšel, jak Apači oddechují. Viděl záři ohně a dychtivost v jejich pohledech; tohle pro ně byl velký svátek, nejmilejší sport. Jakožto bojovníci dokázali ocenit, když se někdo bil dobře, a všichni znali nebezpečí číhající na oba protivníky.

Silva to zkusil zdola; Hondo uskočil a přešel do protiútoku. Silvův nůž se zařízl do Hondoova ramene.

Než jej mohl vytáhnout, Hondo mu v tom zabránil tlakem na rukojeť; oba se svalili na zem. Hondo chytil Silvu za vlasy a násilím mu zaklonil hlavu; na odhalený Indiánův krk přitiskl nůž a

vzhlédl k Vittorovi.

Vittoro se nad nimi vztyčil a pomalu pravil: „Bílý muž ti dovolil si vybrat, Silvo.“

Silva váhal; jeho vztek zdaleka nezmizel. Měl dvě možnosti: vzdát se nebo zemřít. Smrt se mu nezamlouvala; bude-li žít, může toho bělocha zabít a získat jeho skalp.

„Zvolil jsem,“ zavrčel.

Vittoro pokynul rukou, Hondo pustil Silvu a ustoupil. Nůž si nechal.

Silva se na něj dlouze zadíval, načež se otočil a zamířil ke svému wigvamu.

„Bledá tváři,“ zeptal se Vittoro, „domníváš se snad, že sis zachránil život?“

„Myslím, že ten, koho nazývají Vittoro, je velký náčelník a jako takový bere v úvahu vše, co se stane.“

„Možná budeš žít. Anebo zemřeš. Uvidíme, co je psáno.“

15. kapitola

Po obloze pluly stále tmavší a tmavší mraky. Jejich stíny na zemi byly ploché a neforemné; na nebi však čněly v obrovských, obdivuhodných masách.

Vítr roznášel jejich chlad po poušti zvrásněné starobylými skalami, pronikal kaňony a říčními koryty, až dorazil i do kotliny, ve které stál ranč.

Zaplesknutí záclony donutilo Angie vzhlédnout od žehlení. Na udusaném dvorku vířilo několik listů, koním vlály ohony a na ohradě se zachytil chumáč sena.

Angie si vzala z plotny rozpálené želízko a vyzkoušela jeho teplotu nasliněným prstem. Johnny u okna sledoval hromadící se hradby mraků nad okrajem kotliny.

„Mami, jdou sem mraky.“

„Vypadá to na déšť.“ Na konec prkna rozprostřela zástěru a lehce ji postříkala vodou.

„Proč prší, mami?“

„Protože Bůh chce, aby se Země zazelenala. Po tomhle dešti Indiáni sejí.“

Setba! Rychle pohlédla na oblohu.

Výhružné černé mraky se vysoko tyčily. Odložila cihličku a vyšla na zápraží s tváří plnou obav.

Nebylo pochyb: brzy nastanou deště. Času jí mnoho nezbývalo. S bouřkou se spustí liják a pak by mohlo dlouho pořádně pršet. Tehdy musí odjet, aby déšť mohl smýt její stopy.

Složila prádlo a ze skříně vyndala všechno, co chtěla vzít s sebou. Balila rychle, jistými a přes-

nými pohyby. Nemohla už couvnout; než přijdou Indiáni, musí být už daleko odtud.

Stáhla s postele přikrývky a starou deku a sbalila je do úhledného ranečku. Johnny se odvrátil od okna; všimla si jeho zpytavého pohledu. „Nechceš si vyjet za deště na výlet, Johnny?“

Johnny se zatvářil pochybovačně. „Za deště?“

„Ano, bude to větší legrace. Pojedeme daleko a ty se musíš o maminku dobře postarat.“

„To jako pojedu na koni? Sám?“

„Samozřejmě že budeš mít vlastního koně. Šedáka.“

Nápad ho okamžitě nadchl. Uložila mu, aby zařídil několik maličkostí, a sama zašla k ohradě. Po dlouhém úsilí se jí podařilo koně vyvést ke stáji a právě když je chtěla osedlat, zaslechla Johnnyho volání.

Pozdě. Malá skupinka Indiánů už sjížděla po svahu.

S bušícím srdcem zamířila k domu. „Zůstaň uvnitř, Johnny. Chtějí mluvit jen se mnou.“

Indiáni s sebou vezli zajatce; uvědomila si to okamžitě, když zahlédla muže se svěšenou hlavou a ztrhanou tváří pod hluboko naraženým kloboukem. Když Vittoro sesedl, ostatní strhli neznámého z koně.

„Je tohle tvůj manžel?“

Angie se podívala; muž zvedl hlavu a jejich pohledy se setkaly. Oči měl skelné únavou a bolestí; také mu zřejmě něco provedli s rukou. Hlavní ovšem bylo, že to byl Hondo Lane, a že se vrátil.

„Mluv!“

Na Vittorův pokyn vychrstli Laneovi do obli-

čeje vědro vody. Zamrkal, zavrtěl hlavou a poněkud se napřímil.

„Je to tvůj manžel?“

Okamžitě pochopila. Letmo se na Vittora usmála a seběhla se schůdků. „Ano. Je to můj manžel.“

Vzala ho za ruku. Vittoro hleděl střídavě na ni i na Hondo Lanea.

„Bílý muž žil mezi Apači,“ konstatoval nakonec. „To je dobře. Bude aspoň vědět, jak vychovat Malého Válečníka tak, aby dělal čest Vittorovu rodu.

Nechť je ostražitý jako jestřáb, trpělivý jako bobr a odvážný jako puma, a nechť jej vychová dobře. Jinak bude dlouho trpět, dříve než okusí smrti.“

Otočil se a nasedl. Bez jediného ohlédnutí vyjeli Indiáni z kotliny.

Angie ho nechala, aby se o ni opíral, a zavedla jej do domu. V dálce zarachotil hrom a začalo poprchávat; kapky sytě pleskaly o udusanou hlínu.

Když ho položila do postele, chtěl se nejprve posadit, ale brzy usnul. Prohlédla si jeho oteklou dlaň plnou puchýřů, rozedřená zápěstí a zkrvavenou košili. Bez váhání vstala a šla pro vodu.

Po svahu pomalu, po třech nohách, sestupoval Sam. Chtěla na něj zavolat; pak si všimla Silvy. Apač vyjel na svah a pronásledoval psa tryskem. Sam se pokusil uniknout, ale Silva byl rychlejší; se zuřivým výkřikem proklál psa oštěpem. Zvíře se zoufale snažilo chňapat po zbrani; nakonec se jeho svaly uvolnily a Silva zmizel za kopcem.

Angie postavila vědro na zem a běžela k umírajícímu psu. Byl příšerně potrhaný a krev z něho vytékala proudem. Nedalo se nic dělat. Pohladila ho aspoň po hlavě. „Hodný, Same.“ Z posledních sil jí olízl ruku.

Narovnala se a zahleděla se směrem, kde zmizel Silva. Věděla již, jak lidé dokáží zabíjet.

Když donesla vědro domů, lilo. Zavřela dveře a zajistila je závorou. Ohřála vodu na plotně a mezitím vyhledala obvazy, které měla připravené pro všechny případy. Koně už předtím zavedla zpátky do ohrady, kde se mohli schovat pod střechou přístavku.

Jehlou protáhla skrz puchýře nebarevnou nit namočenou v dezinfekčním prostředku, aby vyschly. Potřela spálenou dlaň mastí a jemně ji ovázala; zrovna když mu svlékala košili, unaveně se posadil.

„To je v pořádku.“

„Bude, až vám ovážu rameno. Ta rána na prsou je jenom škrábnutí.“

„O to nejde. Mám jiné věci na práci.“

Rychle na něj pohlédla; napadlo ji, že viděl, jak Silva zabil Sama. „Takže vy jste to viděl?“

„Co?“

„Silvu. Zabil Sama. Je mi to moc líto.“

Seděl nehybně s očima upřenýma na zafačovanou ruku. Sam, jeho pes.

„Stejně byl starý. Byli jsme spolu jedenáct let. Na psa je to dost.“

Zrudla hněvem. „Ten padouch Silva ho zabil! Pro nic za nic!“

„Jeho skalp by se měl sušit někde na kůlu.“

„Vím, jak vám je. Tak věrný pes, a najednou…“

Hondo si zaujatě prohlížel obvaz, takže mu neviděla do tváře. Oči měl sklopené.

„Nezdá se vám, že vypadal strašně? Jako opelichaná kočka. Jednou jsem ho málem snědl. Tehdy nás na Prašném potoce chytil mráz a po třech dnech bez jídla jsem začal myslet na něj.

Naštěstí pro něj se mi tenkrát připletl do cesty los. Ani jsem na Sama neměl moc chuť. Byl by určitě tvrdší než stará podešev.“

Angie zhasla světlo a nechala ho o samotě. Dokázala chápat chlapský zármutek a sama byla také smutná. Takový hrubý, ošklivý podvraťák; a vida, když umíral, chtěl jí olíznout ruku.

Pes bojovník, vlastně svým způsobem něžný. To ji dojalo; rychle se ohlédla po muži, který ležel zády k ní.

Svým způsobem něžný.

Přebral snad pes vlastnosti svého pána? Nebo si byli pod drsným zevnějškem podobní?

Pustila se znovu do práce; zrak jí spočinul na sbalených přikrývkách, které si chtěla odnést. Už jich nebylo třeba.

Co to vlastně provedla? Kdyby ho nevydávala za svého manžela, zabili by ho a ona by se musela stát ženou jednoho z Vittorových bojovníků. Co si však o ní pomyslí?

Venku burácel hrom a pršelo, i když ne s takovou silou jako při bouřce, která se přehnala před jeho prvním příjezdem. Přiložila na oheň. Poryv větru vehnal do místnosti trochu kouře, velká kapka propadla komínem a zasyčela na žhavých uhlících.

Johnny spal se spokojeným výrazem. Ten pán se vrátil.

Déšť venku už nebyl temnou hrozbou, naopak, díky němu jí dům připadal téměř útulný. Naslouchala Hondoovu těžkému oddechování. Bylo to to, co chtěla – mít v domě chlapa?

Ne ledajakého chlapa. Tohohle a žádného jiného.

Se zamumláním se ve spánku obrátil a něco drobného cinklo o podlahu. Byl to medailónek. Zvedla ho: Johnny. Když si všimla škrábance v kovu, vytušila, co se přihodilo.

Obrázek mu zasunula zpátky do kapsy, ze které vypadl.

Ještě dlouho seděla u stolu a zírala na deštěm zmáčené okno. Nebylo nač myslet, ani na co čekat; zbývala jenom noc, liják a tiché oddychování spícího muže. Poklekla k ohništi, shrábla uhlíky na jednu hromadu a zatížila je poleny.

Když vstala, utřela si ruce a povytáhla zástěru. Věnovala pohled jeho širokým zádům se svaly uvolněnými spánkem. Ráda by se ho dotkla, položila mu dlaň na vlasy…

Rychle přešla ke svému lůžku a začala se svlékat. Na žhavých uhlících zasyčela další kapka a praskla hořící větévka. Do střechy bušil déšť, avšak uvnitř v domě bylo teplo a klid. Muž se vrátil.

16. kapitola

Probudila se až za světla; v domě bylo podezřelé ticho. S hrůzou zjistila, že Johnny i Hondo jsou pryč.

Vyhlédla z okna a uviděla je v ohradě: krmili koně. Rychle na sebe naházela šaty.

Země byla vlhká a ze stromů kapalo, i když právě nepršelo. Nebe bylo zamračené. Než se pustila do přípravy snídaně, upravila si před zrcadlem vlasy.

Když otevřela dveře, Hondo se zrovna rozhlížel. „Snídaně," zavolala. Hondo odnesl vidle do stodoly a společně s Johnnym se umyli.

Hondo se pečlivě učesal, ale ovázanou ruku si šetřil a rameno měl ztuhlé. Posadil se ke stolu, vyhýbaje se jejím očím. Jedli mlčky; když si všimla jeho prázdného šálku, natáhla se pro konvici. „Ještě kávu?"

„Díky."

Zadumaně mlčel, jednou se pokusil promluvit, ale rozmyslel si to.

„Kdybyste si po jídle sundal košili, zašila bych vám ji."

Upil kávy a opáčil: „Radši vám napřed něco ukážu."

Vytáhl z kapsy medailónek a podal jí ho. Pohlédla na obrázek a poté na Hondoa.

„To vám dal Ed?"

„Ne. Vzal jsem to, když byl mrtvý."

Nepřekvapilo ji to; vytušila, oč jde, sotva spatřila na medailónku škrábanec od kulky. Čekala, co se bude dít dál, ale nic necítila. Nebylo co cítit.

Snad později. Ed jí už dlouho připadal jako někdo, kdo nikdy doopravdy neexistoval. Jako někdo, kdo prošel jejím životem, aniž zanechal jedinou stopu.

„Je mrtev.“

Když to pronesla, očí jí zvlhly. Nevzlykala, jen slzy jí tekly po tvářích. Plakala mlčky, protože všechna slova ztratila smysl.

„Chtěl jsem vám to říct včera v noci.“

„Nejsem překvapená. Jako by se to přihodilo někdy hodně dávno. Možná jsem ani nečekala, že se vrátí.“

Hondo popíjel kávu a přemýšlel, jak jí povědět zbytek. Jak má člověk vysvětlit ženě, že jí zabil muže? Někdo to zavinit musel a on nechtěl přijmout odpovědnost za něco, do čeho se sám nehnal. Eda Lowea mu líto nebylo. Litoval jedině toho, že ten mrtvý byl manželem Angie.

Dveře se rozlétly a do místnosti se vřítil Johnny. Chytil Hondoa za paži.

„Pozor na tu ruku, Johnny.“ Přešla k plotně. „Je to od vás velice šlechetné.“

„Šlechetné?“ Hondo na ni úkosem pohlédl. „Ode mě?“

„To, že jste nás přišel odtud odvést.“

„Něco ti dám,“ prohlásil Johnny. „Indiánskou čelenku. Dostal jsem ji od Vittora, viď, mami?“

Když odběhl pro dárek, Hondo si pod stolem narovnal nohy a dovolil Angie, aby mu dolila šálek. Byl dojat tím, že mu Johnny chce věnovat svůj nejcennější poklad.

Po krátkém zaváhání postavila Angie konvici zpátky na plotnu. Nakonec pravila: „Indiáni si

dávají tolik záležet na dobré smrti. Umřel Ed… dobře?“

„Ano, paní. Dobře.“

Angie pokračovala v žehlení, ze kterého ji vyrušil příchod Indiánů. Něco v Hondoově chování ji vyvádělo z míry, netušila však, co. Tohle jeho mlčení se mu vůbec nepodobalo.

Určitě se to týkalo Eda. Něco s ním bylo v nepořádku.

Přesto poznamenala: „Až Johnny vyroste, bude mít na co být hrdý.“

Johnny se vrátil s čelenkou a položil ji na stůl před Hondoa. „Tady je. Teď jsi náčelník ty!“

Hondo Lane čelenku zvedl, prohlédl si ji a dal ji zpátky na stůl. Jak se má vůbec mluvit s dítětem?

„Johnny,“ začal pomalu, protože nevěděl, jak dál. „Rád bych si ji vzal, protože je to moc krásný dárek. Nic lepšího bys mi ani dát nemohl. Jenže, víš, tuhle čelenku jsi dostal ty a ne já.

Věnoval ti ji Vittoro a chtěl, abys ji nosil. Když mi chceš něco dát, rád to přijmu, ale tohle je tvoje a nebylo by dobře, abys mi to dával.

Vittoro je velký náčelník a nemá v lásce moc lidí. Když ti věnoval něco takového, musel tě hodně obdivovat, a toho si važ.

My dva, ty a já, máme spolu dost práce. Vittoro chce, abych tě naučil zvyky Apačů. To je dobře; když už tady žiješ, musíš o téhle zemi něco vědět. Jeden nikdy neví, kdy se ztratí v poušti a bude si muset sám hledat potravu a vodu. To všechno se musíš naučit.“

„A ty mi to povíš?“

Hondo neohrabaně pohladil dítě po rameni. „Rád, chlapče. Moc rád. Vím toho tolik, že mi to občas leze krkem. Proto bych to rád někoho naučil.“

Když Angie prala u říčky prádlo, Hondo sjel ze svahu a za sedlem se mu pohupovala zastřelená antilopa.

Angie s úsměvem vzhlédla. „Zase čerstvé maso. Žijeme si teď jako páni.“

Johnny seděl na kulatém balvanu a chytal ryby.

Hondo seskočil z koně a tiše ji upozornil: „Neotáčejte se, ale na kraji kotliny, u té zakrslé borovice, stojí Indián.“

„Já ho nevidím. Musíte mít oči jako rys.“

„To se dá naučit. Předevčírem tam stál taky jeden.“

Přivázal hřebce, aby se mohl popást, a ubalil si cigaretu.

„Proč? Nerozumím tomu.“

„Řekl bych, že sledují kluka. Vittorovi na něm nejspíš hodně záleží.“

Nechal Angie pokračovat v praní a vyrazil směrem k místu, kde Johnny rybařil. Sundal si klobouk a prohrábl si vlasy. Ve stínu topolů byl chládek, příjemný proti sluneční výhni na poušti. Zarazil se: že by ztrácel odolnost? Nebo se mu zalíbil tenhle pohodlný život?

„Jestli chceš znát můj názor, tak tady žádné ryby nechytíš.“

„Taky že nic nikdy nechytil,“ zasmála se Angie. „Prostě ho to baví.“

„Když už to dělá, mohl by klidně dostat okouna.“ Zamračeně se rozhlédl. „Samozřejmě, nechci se do toho plést.“

„To nevadí.“

Ponořila Johnnyho košilku do vody a vymáchala ji. Když se narovnala, pravila klidně: „Potřebuje otce. Začíná být v tom věku, kdy se bez táty neobejde. Má mě rád, jenže já jsem jenom žena. Někdy mám pocit, že mne spíš toleruje.“

Hondo se zazubil. „To jsou kluci. Počkejte, až vyroste. Hezkou ženskou pak nebude jenom tolerovat.“

Lehce se začervenala. „Na to má dost času.“

„Vyroste dřív, než si toho všimnete.“

„Já… nechci, aby tu zůstal. Až bude starší.“

„Dobrá. Ale teď je mu tu dobře. Měl by se naučit lovit a další věci, a ty se naučí nejlíp tady. Dokud Vittoro žije, jste v bezpečí.“

Nejistě na něj pohlédla. „Chcete říct, že až umře –“

„Nechci vás strašit, ale co si myslíte o Silvovi?“

Vzpomněla si na Indiánův nenávistný pohled, na to, jak se na ně první den dychtivě vrhl a na to, jak chladnokrevně zabil Sama.

„Až Vittoro umře, bude z něj velký pán,“ prohodil Hondo. „Je dobře mít to na paměti.“

Johnny se přiloudal k Hondoovi, který si posunul klobouk do týla a podíval se na chlapce. „Kde je slunce?“

„Tam,“ ukázal Johnny.

„Tobě v zádech.“ Ukázal na vodní hladinu. „Vrháš stín. Když ho vidíš ty, tak ryby taky. Při rybaření musíš sedět proti slunci. Jestli ti do toho

můžu mluvit, tamhle na tom břehu by to bylo ideální.“

„Můžu, mami?“

Angie váhala. Z říčky měla strach; byly v ní hluboké tůně a pařezy spláchnuté z horního toku. „Ty tůňky jsou hluboké. Bojím se o něj.“

„Copak neumí plavat?“

„Je ještě malý.“

„V tomhle věku indiánští kluci dokážou přeplavat Missouri.“ Pozoroval Johnnyho, který skákal po kamenech na druhý břeh. „Hej, chlapče!“

Johnny se zastavil a ohlédl se. Hondo na něj zavolal: „Je horko. Být tebou, jdu po té straně kamene, co je na slunci. V parnu jsou hadi zalezlí ve stínu, když je zima, lehnou si na sluníčko.“

Johnny obešel balvan, posadil se a hodil háček do vody.

„Zvláštní věc. Apači ryby nejedí.“

„Cože?“ Angie nevěřila svým uším. „Myslela jsem, že všichni Indiáni rybaří.“

„To si myslí spousta lidí. Apači prostě rybu nevezmou do pusy. Možná je to tím, že žijí převážně v poušti.“

„O tom jsem nikdy neslyšela!“

„Je to tak. Dole u Camp Grant jsem viděl apačské děti žebrat o cukroví a suchary. Když jich měli vojáci plné zuby, otevřeli plechovku se sardinkami a děcka utekly.“ Hodil špačka do vody. „Ze dvou důvodů. Jednak nejedly ryby a jednak se jim nelíbila nálepka.“

„Nálepka?“

„Víte, jak na některé plechovky dávají etikety s rudým ďáblem? Apači se ho bojí. Říkají tomu maso

duchů.“ Hondo si přidřepl a sledoval ji při práci. „Ten Indián už zmizel.“

„Jak to víte? Vždyť jste se ani nepodíval.“

„Podíval jsem se.“

Angie si utřela ruce. „Myslí to Vittoro vážně, že chce z Johnnyho udělat Apače?“

„Nebral bych to na lehkou váhu. Pěkných pár lidí umřelo na to, že nebrali Vittora vážně.“

„Mám dojem, že to dítě zbožňuje.“

„Dítě? Copak je to ještě dítě? Musí mu být tak pět, šest let!“

„Je mu šest. Ale je ještě dítě.“

„Vážně je na čase, aby to tu vzal do ruky chlap. Když se k němu budete chovat jako k dítěti, tak jím zůstane nadosmrti. Rozmazlíte ho. Jak se má pak naučit postarat se o sebe sám?“

U řeky začínalo být chladno. Hondo se opřel o silný kmen topolu a pozoroval vodní hladinu. Na slunci schlo prádlo a trochu rozcuchaná Angie seděla u břehu řeky; Hondo Lane po ní hodil pohledem a nemohl než uvědomit si její čistou krásu společně s tím, co stálo mezi nimi.

Chlapec seděl o něco výš po proudu s očima upřenýma na splávek. U něj byla voda klidná; tam, kde stál Hondo, skákala po kamenech, bublala v dutinách a otírala se o boky dávno odumřelého topolu sraženého bleskem.

Podíval se po hřebci, který se klidně pásl, a na okolní kopce. Člověk si přece jen zvykne. Při vzpomínce na majora Sherryho se usmál. Třeba právě teď zuří v domnění, že on, Hondo, je mrtvý a jeho skalp visí v nějakém apačském wigvamu.

„Mami! Mami! Mám ji!“

Johnny k nim přiběhl po kamenech s rybou mrskající se na háčku. Hondo se tvářil neutrálně. Z košile si vytáhl kožený proužek. „Tímhle si ho chyť za žábry, jestli chceš.“

„Díky, Emberato.“

Angie se obrátila k Hondoovi. „Pořád vám říká Emberato.“

„To je moje apačské jméno. Řekl jsem mu ho.“

„Co znamená?“

Hondo pokrčil rameny. „Apačské výrazy se nedají překládat. Znamená to Špatná nálada.“

Angie si ho znovu pozorně prohlédla. Špatná nálada? Jak jen mohl dostat takové jméno? Nebo snad brali jeho bručení vážně? Byl stejně něžný jako jeho ohavný pes, jenže Sam nikdy nedostal příležitost se projevit. Stačilo se s ním trochu pomazlit. Při té myšlence se zarděla, i když ji pobavila. Podívala se na něj: sledoval, jak si chlapec počíná s rybou.

Napadla ji další věc. „Ten řemínek jste si vytrhl z košile. Nebojíte se, že si takhle strháte všechny ozdoby?“

„Není to ozdoba, aspoň ne jenom. Kůže pak líp propouští vodu.“

Johnny přivázal rybu na klacík a ponořil ji do vody. Vrátil se k Hondoovi a matce.

„Takže on neumí plavat?“ Hondo se posadil. „Dělejte jak myslíte, ale být po mém, postaral bych se, aby se plavat naučil.“ Znenadání popadl Johnnyho za kalhoty a hodil ho do nejhlubší tůně.

Angie s výkřikem nadskočila. Vrhla se k tůni; Hondo také vstal a položil jí ruku na rameno.

Johnny se za velkého šplouchání a cákání vy-

nořil. Angie zuřila. Snažila se mu vytrhnout, avšak Hondo ji držel pevně. Mezitím si Johnny pomalu razil cestu ke břehu. Když se chytil balvanu, zvolal: „Dokázal jsem to, Emberato!“

„Vždycky jakoby natáhni ruku, naber hrst vody a přižeň ji k sobě. Ne moc rychle. A prsty drž u sebe, aby ti neutekla. Jestli tě to zajímá, tak takhle jsem se to učil já.“

Pustil Angie; vzhlédla k němu a její zlost postupně vyprchávala. „Někdy jste krutý.“

„Krutý? Kluk teď umí plavat, nebo ne?“

Uchopil svého koně za uzdu a vytáhl rybu z vody. „Toho okouna mu vyvrhnu sám. Měl by si svůj první úlovek sníst hned k večeři.“

„Jak se dostane zpátky?“

„Poplave.“

„Co když se utopí,“ protestovala. Její ustrašený zrak padl na Johnnyho, který se zvesela plácal ve studené vodě.

„Nemám ten dojem.“

Obrátil se k ní zády a odváděl koně. Johnny za ním něco zakřičel, doplaval ke břehu a vylezl. Nadouval se dětskou pýchou. „Já plavu, mami!“

Hondo Lane zmizel za stodolou a Angie vzala Johnnyho za ruku. Když se vydali na cestu k domovu, stále ze sebe nemohla vyhnat zbytky zlosti, kterou v ní vzbudil jeho nečekaný a jistě neuvěřitelný čin. Říkala si, že je krutý a hrubý, že se nehodí do společnosti dítěte. Na druhé straně pravdou bylo, že Johnny uměl plavat.

17. kapitola

Vítr si zpíval mezi jalovci a vychrtlými kaktusy. Mezi kopci projížděli dva jezdci: jedním byl Hondo Lane, zabiják od Brazos.

Johnny jel na Šedákovi.

Vedli koně mlčky svěžím ranním povětřím a Hondo pozorně sledoval poušť před sebou. Tím, že vzal chlapce na tak dlouhou projížďku, riskoval: Vittoro nebyl jediný Apač v okolí. Ovšem Johnny se musel učit a teď na to právě byla vhodná doba.

Nějaký pták vzlétl a po několika metrech letu zmizel v houští. „Viděls ho? Pojedeme za ním. Chci, aby sis ho dobře prohlédl."

Po několika minutách se pták znovu objevil. „To je Gambelova křepelka, Johnny. Hodně pije, a tak ji nikdy nenajdeš daleko od vody. Pamatuj si to."

Pokračovali v jízdě. Slunce stálo vysoko a pálilo. Schválně si s sebou nevzali žádné jídlo.

Hondo ukazoval chlapci rostliny, které Apači jedli nebo jimi léčili různé nemoci. Poučoval ho, kde která roste, jestli v nížině nebo na vysokohorských svazích. Z jiných rostlin si Indiáni připravovali barvy a mýdlo nebo používali jejich pevná vlákna.

„Vždycky se snaž vidět toho druhého jako první. Pak se můžeš rozhodnout, jestli chceš, aby on uviděl tebe. Ani v míru nikdy nerozdělávej oheň tak, aby kouřil."

Objeli bludný balvan. „Nejlepší je malý ohníček rozdělaný pod stromem. Větve a listí rozptýlí

kouř, pokud je nějaký.

Proto sbírej jen suché dřevo. A pozor na ten fíkus, co jsem ti ukazoval. Hrozně čadí.“

Zastavil. „Tohle tady,“ mávl rukou směrem ke keři asi čtyři stopy vysokému, je YERBA DEL PASMO. Apači ji žvýkají, když je bolí zuby.“

O něco později zahlédli jinou rostlinu. „Šípovník. Z rovných stvolů si Apači dělají šípy, a taky klece a košíky. Hezky voní. V noci ho můžeš cítit už zdaleka.“ Po chvíli doplnil: „Pimové si vývarem z něj vyplachují oči.“

Na úpatí kopce narazili na ohlodané kosti a hromádku kůže. Hondo Lane si ubalil cigaretu. „Srnec. Je mrtvý pěkně dlouho. Vidíš ty stopy kolem?“

„Ano.“ Johnny se vzpřímil v sedle a zíral na zem. „Co je to?“

„Vlk. Je větší než kojot.“

„Možná to byl pes.“

„Ne. Pes jde přímo k věci, zatímco vlk je podezíravý. Obchází kolem, čenichá. Vlci jsou opatrnější.“

Z mrtvého zvířete zbyly jen kosti a kůže. „Kočky, pumy nebo tygři nezanechávají stopy drápů. Psi a vlci ano. Kočky totiž zatahují drápy dovnitř. Pumy někdy nezanechají vůbec žádné stopy. Jsou lehké. Když k tomu mají důvod, skočí ti třeba deset metrů.“

Vyjížděli po mírném svahu a Hondo mluvil dál, zapomínaje na čas. „Jenom pitomci nebo blázni nosí na sobě lesklé věci nebo jezdí na bílých koních. Jsou pak z dálky vidět. Lesklé serepetičky jsou tak leda pro měšťáky. Když si je na sebe

vezmeš tady, rudoši tě zmerčí z deseti mil. A přijdeš o vlasy.“

Johnny nadskočil v sedle. „Tamhle je jeden ten pták, jak jsi říkal. Ta křepelka!“

„Jistě. Díváš se dobře, synku.“ Zastavil koně. „Pomalu poledne. K vodě to už není daleko.“

Pečlivě prozkoumal terén a nakonec se pustil po svahu směrem ke skupině balvanů. „Měla by být tam dole. Po dešti se voda vsakuje a zachycuje se v pískovci. Kde je skála narušená, dá se čekat pramen. A to je zrovna tady před námi.“

„Mám hlad,“ prohlásil Johnny znenadání.

„Já taky.“ Hondo pohlédl na chlapce. „Všiml sis teď nějakého hmyzu?“

„Včely. Jedna seděla na kytce a druhá uletěla.“

„Kam letěla?“

Johnny se zamračil. Pak udal rukou směr. „Myslím, že tudy.“

„Dobře. Ale neměl bys u toho myslet. Včely tě zavedou k vodě. Samy ji potřebují a musí se k ní často vracet. Proto vždy sleduj, kudy letí.“

Bez předchozího varování zastavil a Johnny ho zvědavě následoval. Došlo mu, že se od něj něco čeká, a tak se bedlivě rozhlédl. Všiml si oblého, ošklivého těla zlatohnědé ještěrky s tlustým ocasem. Chlapec instinktivně ucukl.

„To je korovec, synu. Zatraceně jedovatý. Když ho necháš na pokoji, nic ti neudělá. Divoká zvířata si s člověkem většinou nezačínají. Vyhni se mu nebo dovol, ať se ti vyhne sám. Jinak si na něj dávej pozor. Nerad se hýbe, je mu dobře tam, kde zrovna leží.“

Proti obloze se zřetelně rýsovala skalka s ulomenou špičkou, o niž přišla při nějakém dávném zemětřesení. Vítr, déšť a písek její hrany obrousily jen lehce. Pod ní našli studánku, pár opuštěných vrb a mladý topol.

Hondo sesedl, pomohl chlapci na zem a odvedl koně do stínu. S Johnnyho pomocí nasbíral suché větve a rozdělal oheň. Vzduch byl prosycen bzukotem včel.

Hondo uchopil Johnnyho za paži a použil ji jako ukazovátka. Několik včel poletovalo kolem malého otvoru ve skále. „Úl. A v něm spousta medu."

„Vezmeme si trochu?" Johnny byl nadšený. „Aspoň trošku!"

Hondo zvažoval situaci. „Nejde to tak lehce. Snad později."

Během dopoledne zastřelil králíka, stáhl jej, očistil a důkladně prosolil. Nyní ho upekl nad ohněm a poté zavedl koně k vodě. Vyhýbal se kamenům, maskoval se křovím a neustále sledoval okolí. Už dvakrát toho dne narazil na otisky neokovaných koní. To znamenalo Apače.

Vrátil se a snědl svůj díl masa, zatímco Johnny loupal plod nopálu tak, jak jej to Hondo naučil. Když se hoch pustil do ovoce, Hondo přemýšlel o tom, jak rychle dopoledne uteklo a jak moc se mu líbilo. A přitom měl před sebou syna člověka, kterého zabil.

Kdo by nechal takového kluka samotného? Nemluvě o Angie. Co to jen posedlo chlapa, který měl všechno, co si mohl přát, že odjel do tábora a ztrácel tam čas hraním a podváděním jiných?

„Vrátíme se," vzpomněl si náhle. „Maminka

bude mít starost.“

Nemohl se zbavit myšlenek na ty neokované koně. Chlapec se za jedno odpoledne naučil víc než dost a nemělo smysl riskovat. Než Johnny naplnil láhev čerstvou vodou, popošel mezi skály, aby se podíval opačným směrem. Zčistajasna se vrhl k zemi.

V místech, odkud sami přijeli, se objevili čtyři Indiáni. I přes velkou vzdálenost je odhadl na horské Apače, kteří byli v tomto kraji cizí. Udiveně si prohlíželi stopy v písku.

Jestliže je sledovali dlouho, musela se v nich probudit zvědavost, protože jeli cik-cak od jedné zajímavé květiny ke druhé, od stopy ke stopě a od kamene ke kameni. Nyní vyhlíželi směrem k zvětralému kameni, který ukrýval pramen.

Hondo Lane se rychle vrátil. Mezi skalami se černala dutina. „Johnny,“ oslovil chlapce tiše, „jsme v maléru. Horští Apači… nejsou od Vittora.“

S překvapením zaregistroval, že hoch se tváří spíš nadšeně než vylekaně. Usmál se a Johnny mu úsměv oplatil. „Budeme bojovat?“ zeptal se.

„Pokud nebudeme muset, tak ne,“ usadil jeho bojovnost Hondo. „Nebuď tak zatraceně dychtivý, mladíku. V boji může jeden přijít k úrazu.“

Schoval koně ve skalní dutině. Zaslechl zvuk kopyta na kameni a za okamžik již viděl štíhlá, hnědá těla Indiánů. Podle všeho šlo o Apače z Bílých hor. Zkoumali stopy u pramene.

Hondo odepjal řemínek z pažby svého koltu. „A je to tady,“ prohodil drsně. „Zalezeš si za skálu a zůstaneš tam, jasné?“

Pomalu vstal a v téže vteřině jej Apači spatřili. V ruce držel pušku a vzdálenost mezi nimi nečinila ani čtyřicet metrů.

„Hej, bratři!“ Mluvil zřetelně. Uvědomil si, že se vedle něj vynořil Johnny, který nedokázal udržet na uzdě svou zvědavost.

Apači zírali s otevřenými ústy; nevěděli, co si o té divné dvojici mají myslet. Hondoa zmátla váhavost, s jakou se k nim vydali; došlo mu, že je tak neudivil on, ale Johnny, který si nasadil Vittorovu čelenku. Opál se na slunci leskl a bílý chlapec s apačskou čelenkou byl obrázek, který nedovedli jen tak strávit.

„Ten hoch je Apač?“

Indiánův hlas zněl pochybovačně; i když byl Johnny opálený, vypadal nesporně jako běloch.

„Vittorův pokrevní bratr,“ ohnal se Hondo jménem náčelníka. „Malý Válečník!“

Indiáni se obezřetně přiblížili; stále předpokládali, že jde o past. Jeden z nich se držel zpátky: měl úzkou tvář s úskočným pohledem. Jakmile si jej Hondo všiml, nespustil ho s očí.

Apači se zastavili deset metrů od nich a střídavě se dívali na Hondoa i Johnnyho. Pušek bylo málo a Hondo držel v ruce novou winchestrovku model 73, ze které se dalo vypálit sedmnáctkrát bez nabíjení. V pouzdře mu visel kolt a navíc tu byli koně. Jméno Vittoro však znělo v apačských uších zlověstně.

„Co tu děláte?“

„Chlapec se učí znát poušť.“

To se jim zdálo rozumné; přemítali. Vysvětlovaly se tím klikaté stopy. „Je to Vittorovo pří-

ní,“ dodal. „Malý Válečník musí znát poušť tak jako Apači.“

Tři bojovníky to nesporně zajímalo; jak Johnny stál vedle Hondoa Lanea, vyzařovala z něj důstojnost, která jim připadala zábavná.

„Malý Válečník už také skalpuje?“ zeptal se nejbližší Apač s úsměvem.

Hondoa znepokojoval jen vysoký Indián stojící vzadu; ostatní byli statečným mládencem přímo uneseni. Johnny se choval jako Apač, a to je bavilo.

„Skalpuje Malý Válečník?“ opakoval Indián svou otázku.

„Ne psy a ženy!“ Johnny nenaslouchal Vittorovi nadarmo. „Jděte v pokoji!“

Jeden Indián zařval smíchy a všichni tři se měli k odchodu.

Čtvrtý Indián zůstal stát a hleděl na Hondoa. „Toho znám,“ prohlásil zčistajasna. „Dělal armádního stopaře.“

Ve vzduchu se objevilo napětí; ostatní se zastavili a jejich oči přecházely z Hondoa na jejich spolubojovníka.

„Dělal jsem armádního stopaře,“ připustil Hondo. „Také jsem žil mezi Mimbreni. Nelíbí se ti to?“

Schválně mluvil vyzývavě. Nemělo smysl váhat nebo odmlouvat.

„Zabil jsem mnoho vojáků,“ chvástal se Indián.

„A já zas mnoho Apačů.“

Dívali se jeden na druhého. Jiný Apač řekl něco o Vittorovi, ale dlouhán si jen odfrkl. Zajímala ho

puška i koně, ale nejvíc ze všeho se chtěl rvát. Hondo Lane znal bělochy se stejnou povahou.

„Na hřívě mého koně visí skalp bílého vojáka!“

„Starého vojáka,“ odsekl Hondo pohrdlivě. „Se šedými vlasy a bolavými zády.“

„Ty že jsi Vittorův přítel?“ zavrčel Apač. „Lžeš!“

Hondo si ho nevšímal. Promluvil k ostatním. „Malý Válečník je Vittorův pokrevní bratr. Pokud se mu něco stane, vzejde z toho krevní msta. Vittoro ho chrání. A já ochráním sám sebe!“

V mžiku se otočil a udeřil vysokého rudocha přes ústa. Byla to silná rána a Indián se svalil na zem jako hromádka neštěstí.

Chvíli tak ležel, v očích se mu blýskalo a z rozbitého rtu mu tekla krev. Potom vyskočil na nohy a zvedl hlaveň své pušky. Přesně na tento pohyb Hondo čekal: vytrhl z pouzdra kolt a vystřelil.

Pušku držel levou rukou za hlaveň a pravou mohl stisknout spoušť; revolver v jeho ruce se objevil jako zázrakem.

Kulka zasáhla Indiána nad srdcem; jeho vlastní výstřel zvedl prach u Hondoových nohou. Apač padl na tvář.

Pro nic netušící Indiány, kteří nikdy neviděli střelce v akci, použití koltu v této situaci zavánělo magií. Zírali střídavě na něj i na zbraň, pak obrátili mrtvého a prohlíželi ránu. Znovu obrátili oči k Hondoovi.

Ozval se klapot kopyt a do úžlabiny se vřítilo deset jezdců v čele s Vittorem. Nejprve pohlédl na Johnnyho, který stál blízko u Hondoa a byl sice celý popelavý, ale neplakal.

Zamířil pohled na cizí Indiány a Hondo ho

rychle upozornil: „Jen jeden z nich si přál boj, a ten je mrtev. Ostatní jsou dobří muži.“

Vittoro se na ně upřeně díval; jeden Apač postoupil o krok vpřed. „Obdivovali jsme Malého Válečníka,“ prohlásil. „Tenhle chtěl skalp tady toho muže.“ Ukázal na Hondoa.

Poté Apač líčil, jak jim Johnny říkal, že nebere skalpy psů a žen; Vittorovi se přitom zajiskřilo v očích a ostatní se zasmáli. Smrt vytáhlého Indiána zřejmě nikoho příliš nevzrušila a Hondo zastrčil revolver zpět do pouzdra. Jeden z cizinců vyprávěl Vittorovi o kouzelném koltu a náčelník pokyvoval hlavou. „Strážce svého bratra jsem zvolil dobře,“ pravil. Pak zvedl hůlku a pokynul Johnnymu.

„Vezmi si ji,“ poručil. „A potvrď své vítězství!“

Johnny zaváhal a Hondo byl rád, že tu s nimi není Angie. „Johnny,“ obrátil se k chlapci, „musíš udělat, co Vittoro říká. Vezmi si tu hůlku a píchni s ní do toho Indiána.“

Hoch s očima rozšířenýma strachem popošel vpřed a šťouchl do mrtvého. Vrátil náčelníkovi hůlku a vrátil se k Hondoovi. Tvář měl bílou, ale neplakal.

„Dobře,“ zabručel Vittoro. „Z Malého Válečníka bude brzy Velký Válečník!“

Hondo vysadil chlapce do sedla a sám vyskočil na koně. Ohlédl se za náčelníkem. „Měli jsme perný den. Malý Válečník se naučil rozeznávat stopy vlka a tygra. Ví, co je yerba del pasmo, meskal a další věci. Lovil zvěř a opékal ji nad ohněm. Myslím, že to pro dnešek stačí.“

Vittoro přikývl a oba vyrazili od pramene;

sotva byli z dohledu, začal Johnny krabatit tvář. Hondo ho Instinktivně zvedl ze sedla; protože nevěděl, co si počít s plačícím dítětem, jen ho držel v náručí a mlčel.

Uplynula dlouhá doba, než k němu Johnny vzhlédl, ale Hondo jako by ho neviděl. Chlapec se o něj opřel a sledoval poušť.

Teprve kousek od domova si přesedl na svého koně.

„Bylo to zlé," poznamenal Hondo. „Ale tys to zvládl, Johnny."

„Podívej," vykřikl Johnny. „Šípovník!"

18. kapitola

Pro Johnnyho bylo zajisté těžkou zkouškou vidět zabitého člověka a muset se navíc dotknout mrtvoly; druhý den ráno si však Hondo všiml, že hoch překonal šok na jedničku. Třebaže byl tišší než obvykle a nechtělo se mu vyjíždět z ranče, nezdálo se, že by mu nová zkušenost výrazněji uškodila. Po krátkém přemýšlení se Hondo rozhodl, že zatím o tom Angie nepoví; ta ovšem vytušila, že se něco přihodilo, a nakonec musel s pravdou ven.

„Nebýt Vittorovy čelenky," prohlásil Hondo, „bůhví, co by nás čekalo."

„Nebo kdybyste nezabil toho Indiána."

Tím ho umlčela. Zabít člověka pro něj znamenalo mnoho. Nepřipadalo mu nijak správné zabít ženě manžela a pak s ní žít, aniž by jí cokoli vysvětlil. Už se o to pokoušel mnohokrát a vždycky se mu nedostávalo slov; naproti tomu Angie cítila, že má starosti, a to ji znepokojovalo.

Vrátil se do stavení uklidit hrnek od kávy a nechal ji sedět na břehu říčky. Johnny spal. Na poličce nad hlavou stál opřený medailónek s jeho portrétem; Hondo si jej prohlížel, kousal se do rtů a uvažoval.

Nemohl udělat nic jiného; Lowe se ho pokoušel zákeřně zabít zezadu, a koneckonců to nebyl dobrý chlap, ať jste se na něj dívali z jakéhokoli úhlu. Přesto to musí nějak sdělit Angie, a nejlíp bude, když se do toho pustí hned teď.

Bylo pozdě večer, i když ještě ne tma. Topoly šuměly a říčka jako by zurčela hlasitěji než obvykle;

snad to bylo tím tichem okolo.

Celý den pracoval na statku; vyhledával si přesně takové drobné práce, jaké si zručný muž vybavený pořádnými nástroji najde kdekoli. I při práci měl stále před sebou obraz ženy, která se zatím pohybovala po domě. Tak to má být: muž a žena dělají svoje, ne jednotlivě, ale jako sehraná dvojice.

Vyšel z domu a zamířil přes dvůr k místu, kde seděla. Ohlédla se. Její odpočinutá tvář vyzařovala zvláštní krásu, která ho vzrušovala. Věděl, že ho má ráda, a možná víc… proč? Pro něj to byla žena a zároveň vzácné a nádherné umělecké dílo.

„Angie, musím vám něco říct. A nebude to moc příjemné.“

„Tak mi to neříkejte.“ Zvedla oči k měsíci. Listy topolů zářily v jeho svitu jako malá stříbrná zrcátka. „Podívejte se, jak ten měsíc vypadá zvláštně! Když jsem byla malá, maminka mi říkávala, že je jako houpačka. Jak mu říkají Apači?“

„Bermaga, setbový měsíc… stejně tak říkají prvnímu dešti. Teprve když je měsíc v téhle čtvrti, začínají sít kukuřici.“

„Vám se u Apačů líbilo, že?“

Neodpověděl. Říčka zurčela mezi břehy a skákala přes kameny, zalitá měsíčním světlem. V ohradě zafrkal kůň.

„Neznají zámky.“

„Teď vám nerozumím.“

„Běloši si svá stavení zamykají. Wigvam se zamknout nedá. Na druhé straně můžete zmizet třeba na čtvrt roku a když se vrátíte, najdete

všechny svoje věci v pořádku. Nikdo tam nekrade. Co se týče starých žen, o které se nemá už kdo postarat, tak těm dávají náčelníci půlku úlovku dřív, než podělí své ženy a děti. Apači nejsou sobečtí. Ano, líbilo se mi žít mezi nimi.“

Ráda naslouchala jeho hlasu. Mluvil pomalu, jakoby líně, a v jeho slovech bylo porozumění. Vůbec se nepodobal vyznavačům kréda „Každý sám za sebe“, kterých poznala tolik. Čím víc majetku měli, tím méně dbali o druhé. Na rozdíl od nich tenhle člověk zažil samotu a tvrdost života.

„Tohle by se mi taky líbilo, když o tom mluvíte.“

„Tušil jsem to.“

Pokoušela se mu podívat do tváře, ale v houstnoucích stínech viděla jen nejasně jeho postavu a nic víc.

„Proč?“

Hondo natáhl nohy a hledal vhodná slova. „Protože jste taková… vřelá. Dokážete sedět a dívat se na dítě, jak si třeba kreslí klacíkem do bláta, a začnete se usmívat. Jeden vidí, že jste šťastná. Když před člověka položíte talíř masa, máte hezké a čisté ruce, a těší vás, když mu chutná.“

Angie byla překvapená. Nenapadlo ji, že si něčeho takového všiml. Zatoužila po tom natáhnout ruku a dotknout se ho. Místo toho pravila: „Vy si všimnete všeho. Děkuji vám.“

Jeho pozornost upoutal slabý, vzdálený zvuk. Nastražil uši; nic jiného se neozvalo.

Seděla těsně u něj. Byla už tma. Ještě chvíli naslouchal.

„Angie, musím vám něco povědět. Na lhaní mě neužije, ani na zatajování pravdy. Posledně, když jsem tu byl, než mne přivezl Vittoro…“

„Ano?“

„Musel jsem pak doručit jednu depeši. Dostal jsem se do maléru a zastřelil jsem člověka.“ Zvuk se ozval znovu, tentokrát z větší blízkosti. Strhl ji z kamene a do ruky uchopil revolver. „Ve vrbách někdo je.“

„Nestřílej, bledá tváři,“ slyšeli Vittorův hlas. Objevil se mezi stromy. „Malý Válečník dostal nůž a teď s ním spí.“

„Vy jste byl v domě?“ zeptala se Angie.

„Ano.“

„Řekněte svému bojovníkovi, co nás hlídá vzadu,“ poradil Hondo, „aby nešlapal do vody. Před pár minutami jsem ho málem zabil.“

Vittoro se zasmál a zavolal do tmy: „Kori, jsi velmi nešikovný. Vrať se ke koním.“

„Skoro jsem po něm střelil.“

„Je mladý. Naučí se to.“

„Pokud se toho dožije.“

„Jsi hotový Apač.“ Po lichotce se Vittoro obrátil k Angie.

„Bez synů je můj wigvam prázdný. Proto mi tolik záleží na Malém Válečníkovi. Teď mne poslouchejte. Vojáci se blíží a brzy se strhne velká bitva. Nejdřív však přijdou sem. Ty s nimi nepůjdeš, bledá tváři.“

„Ne, nepůjdu.“

„Vůdce vojáků se tě bude vyptávat. Řekneš mu, že jsi viděl Apače táhnout na západ.“

„To neudělám.“

„Že ne?“

„Ne.“

Několik minut se ozývalo jen šustění listí. Někde zašplouchal okoun.

„Máš dobrého muže,“ prohodil nakonec Vittoro k Angie. „Važ si ho.“

„Já si ho vážím!“

Vittoro zmizel ve tmě. Hleděli za ním a napínali oči; náhle ho objala kolem krku a položila mu hlavu na prsa.

Naslouchal dál. „Nasedají.“

„Nic neslyším.“

„Jedou pryč. Jejich tak osm, devět.“

Opravdu nic neslyšela. Pro ni byla noc tichá… nakonec přece jen něco zaslechla.

„V těch stromech něco je.“

„Veverka. Probudili jsme ji. Ano, těch Indiánů bylo devět.“

Odtáhla se od něj a vzhlédla. Ve světle hvězd teď matně viděla jeho tvář.

„Miluju tě.“

Její vlastní slova ji překvapila a zakryla si rukou ústa. „Ne, takhle jsem to říct nechtěla… vlastně chtěla. Ano. Vím, že se to nehodí, můj muž je mrtev tak krátce a já…“

„Nezdá se mi, že by se lidská srdce řídila kalendářem.“

Jemně ji políbil, přitiskl k sobě a nějakou dobu mlčeli.

„To bylo báječné, jak jsi odmítl lhát.“

„Nejspíš mě zkoušel. Indiáni nenávidí lež a já taky. Jenže občas musí člověk lhát, když tím může druhému ulehčit život.“

„Připadám si tak divně… jako vyměněná. Jako bych slyšela hudbu. Jsem hloupá, nemyslíš?“

„Ne. Apači používají výraz… už jsem říkal, nedovedu to vysvětlit. Asi tak nejvíc odpovídá ‚šťastný dech‘.“

„Polib mě ještě.“

Ve tmě se jejich rty setkaly, přisály se k sobě a dlouho bylo ticho. Ochlazovalo se. Měsíc stál nízko, pod horizontem. Někde zavyl opuštěný kojot a zahoukala sova.

„Nemysli si, že jsem se zbláznila, ale dneska bych to v domě nemohla vydržet. Zajdu pro nějaké přikrývky.“

„Mohl bych pro ně dojít sám.“

„Ne, já sama. To je práce squaw, a já si chci tak připadat. Je to příjemné. Opravdu.“

Když se rozplynula v temnotě, naslouchal zurčení vody. Za ním zavřeštěla veverka.

Ohlédl se. „Veverko, ještě chvíli mi polezeš na nervy a zítra si z tebe udělám guláš.“

Veverka se ozvala už jen jednou a znovu se rozhostilo ticho. Voda bublala, dveře od domu se zavřely a blížily se kroky. Hondo Lane vstal a ustoupil blíže ke stromům. „Spát budeme tady,“ rozhodl, když ji spatřil. „Je tu listí. Když někdo přijde, uvidíme ho první.“

Podala mu deku a pokrývky; vytřepal je a rozložil pod stromy. Angie poklekla a uhladila je.

„Ty na to nikdy nezapomínáš, viď? Na to, abys viděl všechno první.“

„Doufám, že na to nikdy nezapomenu.“

Byl trochu nesvůj. „Nevšímat si věcí je nejlepší způsob, jak přijít o vlasy.“

Stáhl si boty. Topoly šuměly tišeji. Veverka tázavě zavřískla a zmlkla.

Osamělý kojot hovořil s nebem a říční proud skákal po kamenech. Se šplouchnutím do něj spadl chuchvalec bláta.

Noc byla tichá a nic se neozývalo. Lépe řečeno: skoro nic.

19. kapitola

Hondo Lane právě utahoval kola Angiina povozu, když se do kotliny vřítila jednotka kavalerie. Vypadali impozantně. Ostatně tehdejší velitel britské armády lord Wolseley o nich prohlásil, že je to nejlepší vojsko na světě, a oni své pověsti nemínili zůstat dlužni.

Hondo stál po boku Angie a Johnnyho a uvažoval o tom, že teď dostanou pravou příležitost prokázat své kvality.

Zatímco vojáci sesedali, velitel spolu se stopařem se vydali k trojici stojící na prahu. Poručík seskočil s koně a Buffalo jej následoval.

Poručík měl na sobě dokonalou uniformu, a to jak z hlediska vojenských řádů, tak co se krejčovského umu týkalo. Před Hondoem se zastavil, stáhl si rukavice a uklonil se.

„Dámo a pane, dovolte mi, abych se představil. Poručík McKay od čtvrté švadrony šestého jízdního pluku.“

Za jeho zády se Buffalo zašklebil. „Nazdar Hondo, ty stará vojno! Poručíku, tohle je Hondo Lane. Stopařil pro nás a vozil depeše. Tu dámu neznám.“

„Paní Loweová, poručíku.“ Hondo se na Bakera usmál. „Nazdar, Buffe.“

„Měli jste štěstí,“ ujistil je poručík McKay. „Vittoro a jeho bandité zřejmě tuhle skrytou kotlinu nenašli.“

„Vittoro tu byl,“ opáčil Hondo. „Ne jednou.“

„A to jste naživu? Jediný muž a dokázal se ubránit Vittorovi?“

„Nikdo se Vittorovi nedokáže ubránit sám. Aspoň ne nadlouho. Prostě nás nechal žít.“

„Je to náš přítel,“ doplnila Angie.

„Vittoro? Přítel?“ Poručík McKay nechápal. „Paní promine, nerad říkám tak hrozné věci v přítomnosti dámy, ale na obou stranách hranice zůstalo skoro tisíc mrtvých osadníků, zabitých tímhle zbabělým zločincem.“

Hondo zdvihl obočí. „Vittoro může být zločinec, to ano. Jestli je zbabělý, tak to nikdy nedal najevo.“

„Amen,“ vydechl Buffalo.

„Moji lidé se tady utáboří na noc,“ prohlásil McKay. „Bohužel s vámi nemohu souhlasit, pane Lane. Ustupoval před námi dvě stě mil. Moji stopaři a průzkumníci každý den hlásí, že je před námi, a sotva se s ním chceme pustit do křížku, uteče.“

„Indiáni si vyprávějí příběh,“ prohodil Hondo, „o lovci, který tak dlouho honil pumu, až ji dohnal. Potom zas ona honila jeho.“

McKay se usmál. „Ten příběh je starší než Indiáni. Původně se připisuje římské armádě v Tatarsku. Voják chytil Tatara a vykřikl. Velitel mu nařídil, aby vězně přivedl, ale voják odpověděl: ‚Když on mě nepustí‘.“

McKay se zachechtal vlastnímu vtipu, avšak Hondo ani Angie se netvářili pobaveně.

„Je to oblíbená anekdota plukovníka Mayse, který učí jízdní taktiku na West Pointu. A zná ji celý svět.“

Hondo si ubalil cigaretu. „Kdy jste ukončil akademii, poručíku?“

McKay neměl zjevně chuť odpovídat. Obával se, že ví, co má ta otázka naznačit, a nechtěl vypadat jako úplný zelenáč. „Absolventský ročník 69, pane.“ Zrudly mu uši. Nebylo to nijak dávno a vadilo mu, že někdo pochybuje o jeho schopnostech. Na druhé straně nebyl žádný blázen; mnohokrát slyšel majora Sherryho i generála Crooka hovořit o Laneovi s úctou.

„Ta anekdota, co jste vyprávěl,“ poznamenal Hondo Lane, „se klidně může odehrát i tady. Říká vám něco jméno Fetterman?“

„Podplukovník Fetterman, pane? Máte na mysli ten masakr?“

„No,“ mlaskl Hondo, „nazvěte si to, jak chcete. Fetterman byl asi dobrý chlap, jenže udělal tu chybu, že bral Siouxy na lehkou váhu. Povídal, aby mu dali osmdesát mužů a že s nimi převálcuje celý siouxský národ. Vzpomínáte, co se tehdy stalo?“ Hondo olízl cigaretu. „Dostal osmdesát tři muže a vydržel sotva dvacet minut.“

McKay se začervenal. „Vím. Padl do léčky, ne?“

„Svým způsobem. Zavedli ho do ní, protože si o sobě tolik myslel.“ Hondo se usmál. „Vy takový nejste, poručíku, ale nepodceňujte Vittora. Apači vědí všechno, co znal už starý Napoleon.“

„Prosím vás, pane!“ McKay měl pocit, že ho Hondo vodí za nos. „Teď žertujete!“

„Nežertuju.“ Hondo se tvářil smrtelně vážně. „Poručíku, co považujete za hlavní cíl velitele tváří v tvář přesile?“

McKay se podíval Hondoovi do očí. Najednou si uvědomil, že tenhle člověk zná víc než jen poušť a Indiány.

„No… tedy, abych tak řekl, pane, znepokojovat nepřítele a zdržovat ho, dokud jej nedostaneme tam, kde ho chceme mít, a také za každou cenu šetřit lidmi a materiálem.“

Hondo přikývl. „Nejsem voják, poručíku, ale ten plán se mi zdá dobrý. A teď mi povězte, co dělá Vittoro?“

Poručík McKay svraštil čelo. „No… ano,“ připustil. „Do jisté míry je to ono.“

Když poručík odešel zkontrolovat ležení, Buffalo se na Hondoa usmál. „Teď má o čem přemýšlet.“ Uchechtl se. „Ještě se musí hodně učit. Ale jinak je dobrej. Zamlouvá se mi, i když bych tu radši viděl majora.“

Poručík McKay se vrátil k domu a zastavil Angie. „Paní Loweová, mám rozkaz provést evakuaci prostoru až k Twin Buttes. Zítra tam odjedeme, a večer doprovodíme vás a vašeho chlapce do bezpečí.“

„Jsme v bezpečí tady. Vittoro nám to slíbil.“

„Sliby zločince!“ McKay nevěřil svým uším. „I kdyby chtěl Lane takhle riskovat, nemyslím, že vy…“

„Jeho slovo mi stačí. Zůstaneme tady.“

„Lituji, ale mám rozkaz odvést všechny dosud živé usedlíky.“ Váhal. Byla to krásná žena a nerad by ji tady nechal. Na hranici velel teprve pár týdnů, a už viděl mrtvá těla mnoha farmářů. Nebyl to hezký pohled. „Já… omluvte mne, madam.“

Připojili se k ní Hondo s Buffalem. „Je roztomilý,“ usoudila Angie. „A ještě hodně mladý.“

„To jo, paní,“ souhlasil Buffalo ustaraně. „To teda jo.“

„Děláš jim stopaře?“

„Už skoro tři neděle, Hondo. Stálo nás to hodně skalpů.“

Angie se podívala na Johnnyho. „Všímej si dobře poručíka McKaye, Johnny, Chci, abys měl jednou takové vychování.“ Znovu se dala do hovoru s muži. „Má takové hezké oči. A nádherné vlnité vlasy!“

„Ty vlasy se budou brzo sušit v apačském wigvamu.“ Hodil očkem po Buffalovi. „Ten poručíček vás nechá pozabíjet.“

Buffalo pokrčil rameny. McKay nebyl první, koho viděl přijít na indiánské území. A při troše štěstí ani poslední. Někteří to zvládli a jiní ne. Jedni byli jenom hezcí, vypulírovaní, a druzí se obrousili a stali se z nich prvotřídní bojovníci. Třeba major Powell z Fort Kearney. Převzal po Fettermanově smrti velení… nemělo smysl o tom přemýšlet. Fetterman měl vyšší hodnost, vynutil si celou tu hloupou akci a v honbě za slávou připravil armádu o třiaosmdesát výtečných chlapů.

„Víš jak to chodí,“ pokýval Buffalo hlavou. „My stopaři musíme tyhle mladíčky náležitě poučit.“

Náhle si na něco vzpomněl. „Poslyš, vzpomínáš, jaks mi v táboře ubalil tu jednu pěstí? Asi jsem měl pech. Uvolnils mi zub a mrcha začala tak bolet, že jsem si ho musel dát vytrhnout. Člověče, to byla bolest! Kdybych tě tehdá dostal do rukou, nedožil bys rána.“

Angie se objevila ve dveřích a utírala si ruce. „Hondo, koukám, že vojáci si vaří oběd. Nemůžu sem dovnitř samozřejmě pozvat moc lidí, ale kdyby tvůj přítel, pan – ech –“

„Jo, Buffalo se nají s námi.“ Obrátil se k rozložitému lovci bizonů. „Známe se už skoro deset let. Nějaký příjmení přece mít musíš, no ne?“

Buffalo se zatvářil uraženě. „Jasně že mám příjmení. Za co mě máš?“ Pokusil se napodobit poručíkovu poklonu. „Paní Loweová, jmenuji se…“ Zaváhal a tvář mu zčervenala. „Baker. Ano, Baker.“ Na Hondoa zavrčel: „Jestli prý mám příjmení!“

Pomalu se rozhlížel. „Říkal jsem si, co mi to tady jenom připomíná. Hondo. Ten tvůj ranč v Kalifornii, co jsme tam bydleli, než jsme vytáhli bojovat na sever. Taky v kotlině, s říčkou…“

Angie pohlédla na Hondoa. „Ty máš taky takový statek?“

„Na východ od San Dimas. Skoro stejný. Připomíná mi to…“ Otálel s pokračováním, mrkl na Angie a ochable větu dokončil: „Prostě mi ho to připomíná.“

„Umýt se můžete tady v lavóru. Ručník visí vedle.“

„Umýt se? Ručník? Aha, jistě.“

„To je fantastické, Hondo. Tedy, že máš ten statek. Máme stejný vkus. Taky sis vybral kotlinu s potůčkem, jako já.“

„Mohli bychom tam jet na zimu a nebát se, že nám někdo v noci podřeže krky.“

Zastavili se u dveří a sledovali, jak si vojáci připravují tábořiště. Na kraji kotliny zase postával Indián; to se ovšem dalo čekat a Hondo mlčel, dokud se Buffalo neumyl a neutřel si ruce. Buffalo se o tom zmínil a Hondo přisvědčil. „Všiml jsem si ho. Nemá cenu to říkat poručíkovi. Vyslal by hned

hlídku, aby ho chytili, a ti chlapci se potřebují vyspat.“

Buffalo pověsil ručník na kolík u dveří. „Zas poručíka tolik nepodceňuj. Je mladý, jistě, ale není jako druzí. Dá si říct a nebojí se zeptat. Většina z nich si myslí, že sežrali všechnu moudrost.“

Buffalo se znepokojeně podíval na stůl. Angie přes něj přehodila červeně kostkovaný ubrus a vedle talířů položila ubrousky téže barvy. Buffalo se rozhlížel, vyvedený z míry. „Já jsem u takového stolu nejedl ani nepamatuju, paninko. Už ani nevím, co na co je.“

Usmála se. „Doufáme, že s námi budete jíst častěji, Buffalo. Takže se nebojte.“

Buffalo zrudl; když mu došel smysl její poznámky, mrkl na Hondoa a chtěl něco říci. Hondo se zamračil a buvolobijec radši zmlkl.

Když dojedli, přinesla Angie jablkový koláč a začala ho krájet. „Hondo, nepožádal bys poručíka, aby k nám přišel na koláč a na kávu? Jistě by si rád dal.“

Hondo odešel a Angie se obrátila k Buffalovi. „Pane Bakere,“ spustila potichu. „Ráda bych se vás na něco zeptala. Znal jste Eda Lowea, mého muže?“

„Toho budižk…“ Vzpamatoval se. „Ano, znal jsem ho.“

Po chvíli se znovu pustila do krájení. To, co nedořekl, jí mohlo aspoň částečně posloužit jako odpověď. Buffalo Baker nic víc nedodal; když dorazil poručík, hovořila s ním o Indiánech.

Buffalo se omluvil a poručík si sedl. Vrhl

rychlý pohled na Johnnyho a usmál se.

Poručík McKay neměl možná zkušenosti v boji s Indiány; na druhé straně chápal, co potřebuje vědět od světa odříznutá žena. Stručně promluvil o dění v táboře a poté o ženské módě v New Yorku, Washingtonu a Richmondu. Po několika minutách změnil téma a ostře pohlédl na Hondoa. „Co podle vás udělá Vittoro teď? Bude utíkat dál?“

„Ne. Aspoň ne daleko. Je připravený.“

„Pane Lane, velím sice já, ale přemýšlel jsem o vašich slovech. Nepohrdám dobrou radou. Vy Apače znáte. Co byste mi poradil?“

Hondo si pohrával se šálkem kávy. Nepochyboval o tom, že poručík to myslí upřímně, a vzklíčila v něm naděje, že tenhle člověk nakonec přece jen přežije. Pohraničí potřebovalo muže ochotné se dát poučit.

„Neumím vám poradit, poručíku. Až vás k sobě pustí, bude už připraven a bude si jistý, že vás porazí nebo vám způsobí zatraceně těžké ztráty. Když se k němu budete blížit, dávejte dobrý pozor; udělá přesně to, co nebudete čekat.“

20. kapitola

Hondo zamířil k brusce, kde si Buffalo brousil tesák, Lennie Sproul se povaloval u vrat stodoly a Hondo cítil, jak se v něm pění krev. Lennie Sproul se po pohraničí potloukal patnáct let; byl to vychrtlý, zachmuřený mužský s cynickým pohledem a se zvykem vychloubat se penězi, o nichž nikdo netušil, jak k nim přišel.

Hondo Lane nebyl ani trochu pokrytecký a své city dával otevřeně najevo. Nijak se netajil tím, že Sproul vzbuzuje jeho nelibost.

Stopař se přiloudal blíž a sledoval nůž na brusce.

„Máš u sedla zatraceně pěknou flintu. Vždycky jsem ti ji záviděl. Tenhle nový model se dost blbě shání.“

„Zapomeň na ni,“ uťal jej Hondo.

Lennie Sproul dál civěl na brusku a Hondo Lane začínal zuřit. Sproul se tu neocitl náhodou. Určitě měl něco za lubem.

„Znám tě deset let,“ poznamenal Sproul, „a nikdy jsme spolu nedělali.“

„Nelíbíš se mi,“ odpověděl Hondo a prstem zkoušel ostří svého nože.

„To mě napadlo. Teď se mi ale zdá, že bys mi rád věnoval tu pušku.“

Hondo překvapeně zíral na Lennieho, který předváděl v úsměvu své vykotlané zuby. „Kousek odtud jsem našel pár mrtvol. Jedna z nich byl manžel tyhle paničky. Taky tam bylo plno stop a jedny z nich patřily tvýmu hřebci.“

Hondo s bušícím srdcem vyčkával a všechno se

v něm vařilo. Nešlo už jen o odpor, který cítil k nepříjemnému člověku; tentokrát to byla normální chlapská zlost.

„Hezky sis to tu zařídil. Pěkný ranč, pěkná ženská…“

Hondo se zhluboka nadechl. Znal se a nechtěl, aby tu došlo ke rvačce.

„Takhle může člověk snadno přijít o krk.“ Větu pronesl pomalu a zřetelně, s nadějí, že Lennie Sproul přijme varování a dá si včas pokoj.

Lennieho Sproula bylo ovšem těžké zastavit. Věděl, že ho Hondo nesnáší, a nemohl tomu nijak zabránit. Teď byl svědkem střelcova ponížení. Konečně, měl tady ranč a časem by z něj mohl vytáhnout, co by si zamanul.

Pocit vítězství jej zaslepil. „Třeba o krk přijdu,“ ušklíbl se, „nebo dostanu tu novou winchestrovku. Jasně žes toho jejího mužíčka nezavraždil, jenže ono by to tak mohlo vypadat. Kdyby věděla, co se stalo, těžko by ses tu směl takhle naparovat.“

Hondo Lane odhodil nůž a vrhl se na něj ladným, přesně načasovaným pohybem. Lennie se opožděně snažil uskočit. Hondoova pravá pěst ho zasáhla do brady a odhodila jej o pět metrů dál.

Hondo Lane se pustil za ním, právě když chtěl vstát. Lennie zinkasoval další dvě rány a ztěžka dopadl na zem; Lane už zvedal nohu, aby ho kopl, když zahlédl Angie.

Podojila krávu a vstávala s vědrem v jedné a stoličkou v druhé ruce. Její výraz vyjadřoval vše: slyšela, co si říkali.

Dlouho stála se zkoumavým pohledem v očích

a pak se obrátila k odchodu.

Lennie využil příležitosti, odplazil se o kus dál a s rukou na ústech utíkal pryč.

Tehdy se objevil poručík McKay. „Odjíždíme, pane Lane.“ Angie řekl: „Paní Loweová, doufám, že vám nebude vadit, když nás Hondo doprovodí. Rád bych, aby s námi dojel až k Single Butte. Je tam dost drsná krajina a moji stopaři ji neznají. Vrátí se večer, takže nebudete dlouho sama.“

„Samozřejmě.“

McKay se uklonil. „Prosím, pane Lane, můžete nasedat.“

„Nepojedu nikam.“

McKay se zatvářil, jako by špatně slyšel. Lehce se zamračil. „Říkal jste, že s námi nepojedete?“

„Přesně tak.“

„Proč?“ nemohl stále věřit McKay.

„Dal jsem slovo.“

„Slovo? Komu?“

„Vittorovi.“

„Ovšem,“ vyhrkl poručík McKay, „slovo dané indiánskému banditovi vás nijak –“

„Poručíku,“ přerušila jej Angie, „jako důstojník a čestný člověk jistě souhlasíte, že dané slovo je vždycky závazné.“

„Jistě.“ McKay se začervenal. „Lituji, že jste mi to musela připomenout, paní Loweová. Přestal jsem se ovládat. Nashledanou.“

„Poručíku,“ zavolal za ním Hondo. „Držte se na sever od Single Butte a nebudete mít potíže. Na jihu je kraj rovný jen zdánlivě, ve skutečnosti to jsou samé kaňony.“

„Díky.“

Společně sledovali, jak poručík odchází; kráčel vzpřímeně jako na přehlídce. Vojáci už seděli na koních. Slunce pálilo a koně nervózně přešlapovali.

Lennie Sproul je minul na cestě do čela jednotky. Brada mu pořádně otekla a na pravém oku měl monokl. Levou tvář mu zdobil šrám. Vyhnul se jejich pohledu.

„Zřejmě do něčeho vrazil," poznamenal Buffalo a ukousl si žvanec tabáku. „Bylo by mu to podobné." Vzal do rukou uzdu. „Rád bych, abys jel s námi, Hondo."

„Bohužel."

Buffalo mu pokynul. „Tak zas někdy." Odklusal za poručíkem McKayem.

Prach za jednotkou se pomalu usazoval; slunce svítilo na koně a lesklo se na hlavních pušek. Stáli bez hnutí před stavením.

Johnny vyprovodil jezdce a teď se za nimi díval; bez nich mu na statku bylo najednou smutno. Nikdy předtím se nesetkal s takovým množstvím vojáků a koní. Hrabal nohou v prachu, vzpomínal na pach koní a drsné, přátelské vystupování mužů.

„Měl jsem ti to říct," pravil Hondo nakonec. „Chtěl jsem. Nešlo to. Víš, Angie, stalo se to takhle –"

Odvrátila se. „Teď o tom nechci mluvit. Musím přemýšlet a potřebuju čas. Vynesu ti ven věci."

Když zašla dovnitř, zamířil k ohradě. Nejistě se rozhlédl; pokoušel se vzpomenout si, co měl v úmyslu udělat, ale nepovedlo se mu to. Byl prázdný, až na nejistotu a pocit nervozity.

Podíval se směrem, kterým vojsko odtáhlo do bitvy. Nic jiného než boj je nečeká. Někde na svahu ozářeném sluncem číhají Apači a smrt.

Buffalo byl s nimi… štěstí pro McKaye i pro ostatní. Ten McKay bude asi opravdu v pořádku. Vyroste z něj dobrý voják. Je hrdý a zároveň ví, že vždycky je co se naučit. Přesně takové lidi tady potřebují. Důstojníky jako generál Crook, který rozumí Indiánům.

Slyšel, jak se dveře otvírají. Vynesla mu na zápraží brašny.

Tak tedy konec, konec všeho, a jen kvůli smradlavému kojotovi, který ho chtěl zastřelit zezadu. Vyvedl z ohrady hřebce a osedlal ho.

21. kapitola

Klaply dveře a Hondo se ohlédl. Johnny s rukama v kapsách šel směrem k němu a zíral na osedlaného koně.

„Jedeš pryč?“

„Jo.“

„Můžu jet s tebou?“

„Radši zůstaň u maminky. Bude tě potřebovat.“

Johnny mlčky zarýval nohu do prachu. Osedlaný hřebec ho děsil: Hondo Lane chce odjet. Bez něj.

„Nikdo tu nikdy nezůstane,“ řekl.

Hondo, který si zatím balil sedlové brašny, se na něj podíval. Zkontroloval si munici. Má jí dost, ale ne příliš. Doplnil si náboje do opasku a ověřil si, zda puška a revolver fungují.

„Táta taky odjel a nevrátil se. A teď ty.“ Johnny přemáhal pláč.

Hondo se odvrátil. Chlapec tu vedl osamělý život, jen ve společnosti matky. Potřeboval otce. Když na to pomyslel, píchlo ho u srdce. Kluk přišel o tátu jeho vinou. Ovšem ve skutečnosti ho nikdy neměl.

Upevnil brašny k sedlu.

„Dávej na maminku pozor, rozuměls?“

„Ano.“ Johnny pomalu ustupoval. „Ty se už nevrátíš.“ Náhle si uvědomil, co to vlastně znamená.

Hondo utáhl řemínky a pomalu si začal kroutit cigaretu. Chápal chlapcovy pocity, protože sám měl podobné. Když byl v jeho věku, také mu

vadilo, když mu odjel kamarád. Časem si na to člověk zvykne; nic netrvá dlouho. Je to smutné, ale je to tak.

Hondo škrtl sirkou a zapálil si. „Jedu do pevnosti. Třeba se tam taky vypravíte. Zalovíme si spolu.“ Přidřepl k Johnnymu. „Dávej pozor na stopy, synku. Pamatuj si, co jsem ti říkal, a snaž se naučit víc. Když člověk jde vysokou travou, odkopává ji ve směru chůze. Koně a krávy ji zašlapávají směrem dozadu.“

Johnny se k němu přiblížil, aniž se na něj podíval. Oči měl upřené do země a poslouchal.

„Žádná dvě zvířata ani dva lidé nezanechají tytéž stopy. Je to jako podpis. Každý je jiný, na to nezapomínej. Rozumět stopám se jednomu vyplatí.“

Stiskl chlapcovo rameno a se staženým hrdlem vstal. Došel ke koni, položil ruku na hrušku sedla a ohlédl se. Stála tam Angie, s tváří naprosto bez výrazu: přes ucho jí splýval pramínek vlasů a povlával ve větru.

Tam, kde jí šaty zabránily v opálení, měla kůži sněhově bílou. Mluvilo se mu těžce. „Nemohl jsem jinak. Vystřelil na mě zezadu.“

„Věděla jsem, že lžeš… abych si o něm myslela jen dobré. Chudák Ed. Nebyl z těch, kdo umírají dobře. Teď lituji, že jsem ho tak nenáviděla… když mi došlo, jaký to je slaboch. Asi s tím nemohl nic udělat. Nikdy nepochopil, jak je tahle zem krásná, aspoň ne tak, jako můj otec nebo já. Říkal, že je to Bohem zapomenutý kraj.“

Hondo se držel sedla a bál se pustit; znenadání dostal strach, že kdyby uvěřil prvnímu náznaku naděje, mohl by ztratit vše.

„Nemohl jsem jinak.“

„Vím.“

Otálel. „Budeš teď o mně smýšlet jinak?“

„Za své city si zodpovídám sama. Nehodlám je měnit.“

Johnny zamířil k říčce; nechtěl, aby ten muž odejel, a jeho matka to snad zařídí. Vždycky uměla věci zařizovat.

„A co on?“ zeptala se Angie.

„Co on,“ opakoval Hondo zamyšleně. „Vyroste z něj chlap. Má už docela široká ramena. A myslí mu to. Co mu jeden řekne, to si zapamatuje. Chodí dobře, lehce. Jednou, když jsi spala, mi vylezl na postel a dal mi pusu. Přišlo mi to divné. Nikdy mě žádné dítě nepolíbilo.“ Pustil uzdu. „Jsou věci, které bych dělal radši než tohle.“

Johnny si v podřepu prohlížel nějaké stopy a Hondo se k němu vydal.

Angie za ním hleděla; myšlenka na to, co teď Hondo udělá, ji rozrušila.

Johnny zvedl hlavu. „Hondo, čí to jsou stopy?“

„Veverka. Na přední noze má jenom čtyři prsty, na zadní pět.“ Ukázal na jinou, větší stopu. „Jezevec. Když ho budeš sledovat, najdeš díry, odkud vytahuje polní myši a sysly. Žere je. Vidíš ty stopy po drápech? To jsou přední tlapy.“

Hondo zašlápl cigaretu. „Podívej, Johnny. Na cestě sem na mě jeden chlápek vyrukoval s pistolí. Zabil jsem ho.“

„Skvělý! Byl to Indián?“

„Ne, běloch. Neměl jsem na vybranou. Jenže ten, koho jsem zastřelil –“

„Ne!“ Angie mu rukou ucpala ústa. „Ten tvůj

ranč v Kalifornii… je dost daleko, aby se tam nedonesly drby.“

Hondo s úlevou povstal. Johnny se vydal po stopách jezevce.

„Kalifornie je daleko. Potřebuje otce a tebe má rád, Hondo.“

„To se snadno řekne, že Kalifornie je daleko. Třeba se to stejně dozví.“ Podíval se jí do očí. „A co potom?“

„Nějak se s tím vyrovnáme. Každý se čas od času musí s něčím vyrovnávat. Určitě to půjde.“

Hondo se zahleděl na šumící topoly. Jistě, má pravdu. Věci se mají řešit, až když nastanou. To už bude klukovi otcem a budou si navzájem rozumět.

„Apači nemají žádný výraz pro lásku,“ prohodil. „Víš, co říkají při svatbě?“

„Pověz mi to.“

„Varlebena. To znamená navždy. Nic jiného.“

Angie mu položila dlaň na rukáv. „Navždy,“ zašeptala.

„Navždy.“

Mlčky ji objímal okolo pasu. Hřebec se netrpělivě rozhlížel; kopytem odehnal mouchu. Přiběhl Johnny. „Zůstaneš?“

„Ano.“

„Našel jsem tu jezevčí díru.“

Odkráčel k ohradě a Angie sebou trhla. „Strašně nerada bych odtud odjížděla. Může nás k tomu ten poručík donutit?“

„Bohužel.“ Zamířili k domu. „Konečně, bude to tak lepší. U mě na ranči je klid. A Vittoro nebude žít věčně.“

„Než jsi se vrátil, chtěla jsem odejet.“

„Asi budeme muset, tak jako tak. U mě je víc stromů a trávy. Když jsem odtamtud odjížděl, mluvilo se o stavbě školy. Na to nesmíme zapomínat.“

„Dobře.“

Zvedla k němu oči. „Víš, Hondo… táta. Je pohřbený tamhle pod topoly. Měl je tak rád. Nerada ho opouštím.“

„Neopouštíš ho.“

Zjevně nechápala. „On opustil tebe. Žije dál v tobě a Johnnym. Vlastně člověk, který má děti, nikdy neumírá.“

„Pojedeme tedy?“

„Napřed počkáme.“

Zaslechli dusání kopyt a rachot kol; na kopci se objevil povoz řítící se zběsilou rychlostí do kotliny. Koně zastavili před stavením v oblaku prachu, který nakrátko zahalil celý vůz. Na kozlíku seděl Buffalo Baker; nyní seskočil a vynesl z vozu bezvědomého poručíka McKaye.

„Dostali jsme Vittora,“ zvolal Buffalo.

„Nerozumím tomu,“ mumlal McKay, jen na půl při vědomí. „Obklíčili nás. Mohli nás rozsekat na kousky, a místo toho utekli.“

Hondo zvedl čelenku, která vypadla z vozu.

„Patřila Vittorovi.“

„Zastřelili ho při posledním útoku,“ vysvětlil Buffalo.

„Aha. Proto se stáhli. Když jim zabijí náčelníka, znamená to, že osud jim není nakloněn.“

Obrátil se k Angie. „Odjedeme s vojáky. Vittoro je mrtev.“

Buffalo kolem nich odnášel poručíka do domu.

„Vede je Silva. Sbal si věci.“

„Moment. Mám tu pár léků. Třeba můžu pomoct poručíku McKayovi.“

„Děkuji, paní Loweová. Byl bych vám vděčný, kdybyste obešla mé muže, jestli něco nepotřebují.“

„Jenže vy krvácíte –“

„Ano, paní, a stejně tak spousta mých vojáků. Nerad žádám dámu, aby se podjala tak nepříjemného úkolu –“

Když odešla, McKay se svalil na lůžko a těžce dýchal. „Měl jste pravdu. Vittoro nás jen vodil za nos. Vyveďte odtud náš oddíl, buďte tak laskav.“

Znovu omdlel; Hondo mu rozepnul košili a pustil se do práce. V léčení se vyučil praxí v pohraničí, kde bylo lékařů málo a léků ještě míň.

„Moc toho neumí,“ konstatoval Buffalo. „Zavedl nás přímo do pasti. Jinak se za něj nestydím: všechny kulky dostal zepředu.“

Hondo vzal s plotny hrnec horké vody a vymyl poručíkovi rány. „To jsou ti hošíci z West Pointu.“

„Musí se učit.“

„Někteří. Ostatní umřou. Já se to taky naučil, jako ty. Za žádného z nich jsem se nemusel stydět.“

Ovázal rány a přidal indiánské léčivé byliny. Sám je mnohokrát vyzkoušel na sobě.

Nakonec se narovnal. „Nejlíp, když odtud vypadnou. Vezmi si povoz, zapřáhni a nalož raněné. Je tu dost přikrývek. A času je málo.“

„Myslíš, že Silva pojede sem?“

„Jo.“ Hondo vyhlédl ze dveří: Angie se právě vracela. „To bude první, co udělá.“

22. kapitola

Na západě se vyjasnilo. Jednotka na pochodu se vinula jako modrošedý had kolem bezových kopců. Po tvářích vojáků stékal pot a prach se jim usazoval na uniformách, zbrocených jejich vlastní krví i krví jejich nepřátel. Vozy poskakovaly po kamenech; v jednom z nich kdosi hlasitě klel.

Sedla vrzala a muži pozorně sledovali krajinu. Slunce pálilo. Měli rozpraskané rty a uniformy ztuhlé potem a prachem. Občas mezi nimi prolétl svěží větřík, příjemný jako proud čisté, chladné vody.

Seržant Young si otřel obličej a ohlédl se na Hondoa. „Myslíš, že po nás jde?“

„Vím to.“

„Kolik máme času?“

„Tak tři, čtyři hodiny.“

„Kdyby tak byl poručík při vědomí!“

Hondo Lane mlčel. Seržanta chápal: tady u hranic bylo důstojníků zoufale málo.

Lane počkal na konec kolony a prohlédl kopce vzadu. Nikde ani známka života; ovšem, bylo ještě příliš brzo. Jakmile zjistí, že je jim osud nakloněn, nebude Silva otálet. Je nebezpečný, i když zbrklý. Bude vytrvalý a krutý, ale ne tak chytrý jako starý Vittoro.

Za kolonou se usazoval prach a zbývaly jen stopy, které by nemohl odstranit ani déšť: brzy se po nich vydají Meskalerové se svými spojenci.

Rozhlédl se po zvrásněné, opuštěné krajině, a popíchl koně. Ještě mají čas; přesto by bylo víc než zbytečné se teď zastavovat. Musí dojet dost

daleko, aby se k nim stačily připojit posily.

Následoval pomalu jedoucí kolonu, která se plahočila k vzdálenému táboru.

V poledne se krátce zastavili u studny. Nikdo se nenapil jiné vody než té, kterou měli v lahvích; koně teď měli přednost i v pití.

Poručík McKay blouznil o Richmondu, o vojenské akademii a o nějaké dívce, která ho odmítla, ačkoli nikoho lepšího neznala.

Slunce nemilosrdně pražilo. Po čtvrt hodině se skupina vydala opět na cestu. Unavení muži se hrbili v sedlech; věděli, co je čeká. Nadávající muž na voze ztratil vědomí a jiný, se zlomenou klíční kostí a ovázanou hlavou zpíval a hrál na mandolínu…

V odpoledním horku se najednou vynořili z kopců, se zaprášenými tmavými těly; jednotka se stáhla do kruhu a ke slovu se dostaly pušky. Indiáni zmizeli a za chvíli byli zpátky, tentokrát však mnozí už bez koní. Apači byli vytrvalí běžci a svým nohám důvěřovali.

Zazněly výstřely a na svahu se zvedl prach. Jeden Apač se zastavil, jako by do něčeho vrazil, a pak padl s výkřikem, který se odrážel od vrchů ještě dlouhé poté, co muž zemřel.

Útok skončil, kopce byly opět prázdné - až na smrt.

Jsou jako duchové, poznamenal někdo. Zmizeli, rozplynuli se v krajině. Ozval se výstřel a jeden voják vykřikl. Hondo objížděl vnitřní kruh a spolu se seržantem Youngem vydával rozkazy. Nápor přišel nečekaně; současně s ním kolona ožila a vyřítila se vpřed.

Apače to zaskočilo. Většina z nich šla pěšky ve skrytu balvanů; těsné seskupení vozů a lidí je zastihlo nepřipravené. Po dvou mílích jízdy Indiáni zaútočili.

Hondo zavolal na Younga a ten vydal patřičné příkazy. Deset vojáků seřadilo koně a pokleklo na zem. Chvíli počkali, až se Apači přiblíží, a vypálili první salvu, která Indiány rozprášila. Hned po ní následovala druhá.

Vyskočili na koně a tryskem dohonili kolonu.

„To zkusíme ještě jednou," zařval Young.

„Už to nepůjde," zavrtěl hlavou Hondo. „Teď se rozptýlili."

Útočníci se valili po úbočí kopce jako temná lavina. Vozy znovu utvořily kruh a vojáci sesedli. Hondo si přitiskl k rameni pažbu winchestrovky a pálil, nezapomínaje přitom přesně mířit.

Útoky šly jeden za druhým; Apači nikdy nesázeli na jednu kartu. Znali hodnotu dobrého krytí, postupovali opatrně a neplýtvali časem ani střelivem. Přibližovali se stále víc a víc.

Těžko se na ně mířilo: viděli jste jen hnědou skvrnu na pozadí pouště a pak zase nic. Kryli se, kde mohli; až se znovu vynoří, budou od vojáků jen několik metrů. Hondo napomínal vojáky, aby nepolevovali v ostražitosti. Několik mužů s revolvery vyslal střežit důležitá místa.

Uběhla půlhodina. Slunce žhnulo na mosazně zbarvené obloze. Po tvářích čekajících vojáků stékal pot a nutil je mrkat; pušky byly od horka rozžhavené.

Apači věděli, že se vyplatí nespěchat, a zatím se blížili. Zazněl osamocený výstřel. Jeden voják

zahlédl hnědou nohu a vypálil; jeho střela utrhla Indiánovi patu.

Vzduch ztěžkl napjatým tichem a chvěl se vedrem. Někdo zakašlal a koně se oháněli po mouchách. Nic se neozývalo. Hondo si přehodil kolt do druhé ruky a otřel si zpocenou dlaň.

Náhle z kopce zaútočilo padesát jezdců. Pozornost všech se zaměřila na ně, a v ten samý okamžik se vynořili Indiáni v těsné blízkosti. Plán to byl dokonalý, nebýt Hondoových pistolníků.

Bylo jich celkem šest, ale stříleli přesně. Zdusili útok v zárodku a těch několik Indiánů, kteří se dostali k barikádě, skosily pažby pušek. Na řadu přišla jízda.

Několik Apačů už spadlo z koní, avšak zbývajících deset vniklo dovnitř kruhu. Jeden bojovník zaútočil se vztyčeným oštěpem na Hondoa. Ten uskočil, uchopil oštěp a vytrhl Indiána ze sedla. Indián dopadl na záda a když se snažil odvalit, Hondo jej zastřelil.

Nějaký kůň se válel po zemi a žalostně řehtal. Ve vnitřním kruhu panoval zmatek; na vnějším okraji hřměly pušky, což dokazovalo, že přijíždějí další Indiáni. Poručík McKay se opíral o loket a pálil z pistole.

Hondo rozrazil něčí lebku pažbou pistole, zahlédl namířený oštěp a uhnul. V závoji kouře a prachu spatřil Silvu.

Velký Indián měl tvář zrůzněnou vztekem. Jeho kůň srazil Hondoa k zemi; Silva seskočil a vytasil nůž. Hondo vstal a kopl jej pod koleno; Indián se zarazil, zrovna když kolem přebíhal jiný Apač. Hondo se po něm ohnal, zahlédl, jak padá, a

sebral mu zlomený oštěp právě včas, aby jím odrazil Silvův útok. Vykryl jeho ránu a proklál Indiána stejně, jako on proklál jeho psa.

Silva padl a Hondo jej oslovil: „Umíráš jako můj pes!“

Útok skončil tak rychle, jak začal. Apači se přehnali kolem a zmizeli, odnášejíce Silvu. Zbyl jen usazující se prach a sténání raněných.

Vozy jely dál; teď však bylo více raněných, více prázdných sedel a více zafačovaných hlav.

Seržant Young počkal na vůz, na němž jel Hondo. „To jsme jim to dali! Na to hned tak nezapomenou!“

„Teď nám dají pokoj.“

„Myslíš, že už nezaútočí?“

„Další náčelník je mrtev. Než si zvolí nového, budeme dávno v pevnosti.“

Angie obvazovala Hondoovi paži; předal své otěže Johnnymu, který se jich dychtivě chopil.

„Vždyť neumí řídit!“ protestovala Angie.

„Než dorazíme do Kalifornie, bude z něj skvělý kočí.“ Zakřičel a koně se dali do pohybu.

Angie utáhla obvaz a nechala jeho ruku ve své; bylo slyšet jen cvakání kopyt a občasný sten.

Daleko vzadu zněla mandolína a hluboký hlas zpíval o „Sladké Betsy z Pikeu“.

Dlouho poté, když už se oddíl přehoupl přes kopec a sjížděl k vojenskému cvičišti, Hondo Lane vzhlédl od otěží. Viděl vlajku pleskající ve větru, vracející se jednotky a zemi ozářenou zapadajícím sluncem; mraky nabraly růžový nádech a pomalu se rozplývaly. Od cvičiště se neslo volání polnice.

Zaslechl Youngův rozkaz, viděl, jak se muži řadí a jak zbití a zkrvavení vjíždějí na cvičák.

Díval se na ně a chápal jejich pýchu. Přitom vzpomínal na rozlehlou louku vonící čerstvě posečenou travou, na dům, z jehož komína bude brzy stoupat kouř, kde se pod stromy budou protahovat klidné, bezpečné stíny. A vedle něj bude stát žena se spícím dítětem v náručí…

Louis L’Amour
VYSOKÝ CIZINEC

Z amerického originálu Hondo,
vydaného nakladatelstvím Bantam Books
v New Yorku 1983,
přeložil Tomáš Hrách.
Graficky upravil Martin Zhouf.
Vydalo Vydavatelství a nakladatelství
TALPRESS Praha
jako svou 6. publikaci.
Sazba: DTP PORS
První vydání.
Praha 1992.
TS 13
Vytiskly Tiskárny Vimperk, s. p.

ISBN 80-900630-88-X

Cena brož. výtisku 33,- Kčs

HONDO

Dokouřil cigaretu, típl ji a hodil do písku; poté se vydal na cestu napříč svahem. Vytáhl z pouzdra svou winchesterovku a položil ji přes sedlo. Vittoro odešel se svými bojovníky z rezervace a to mohlo znamenat cokoliv. Hořely poradní ohně a mezi jednotlivými tábory panoval čilý ruch. Po celém pohraničí letěly poplašné zvěsti. Hondo Lane cítil, že problémy na sebe nedají dlouho čekat.

LOUIS L'AMOUR

»Byl bych rád, aby si mě lidé pamatovali jako vypravěče. Jako dobrého vypravěče.«

L'Amour se řadí mezi nejúspěšnější a nejprodávanější autory v dějinách moderní literatury. Na světě bylo vytištěno již přes 230 miliónů exemplářů jeho knih ve dvaceti jazycích a 45 z nich bylo úspěšně zfilmováno.

TS 13
Cena 33,— Kčs
ISBN 80-900630-8-X